

ความคิดที่เป็นการก่อกำเนิด: ศึกษากรณีการพหุภาษา

เดชาชัย อินทรมณี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2556

A Crime Coursing Danger: Case study in Carrying Weapons

DAECHASAI INTARAMANEE

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Laws
Pridi Bhanomyong Faculty of Law, Dhurakij Pundit University
2013**

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี โดยได้รับความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธาณี วรภัทร์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาแนะนำ อ่านและตรวจแก้ไข ในการดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนมีความซาบซึ้งในบุญคุณเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยศาสตราจารย์ ดร.คณิต ฌ นคร ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ที่มีจิตใจเป็น “ครูกฎหมาย” โดยการทุ่มเทให้กับการสร้างสรรค์ผลงานในทางวิชาในวงการกฎหมาย เห็นได้จากในการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ที่ท่านมักมาถึงก่อนเวลาสอบเป็นเวลานานเกือบชั่วโมง ทั้งที่ท่านเป็นผู้ใหญ่ มีภารกิจระดับประเทศมากมาย รองศาสตราจารย์อัจฉริยา ชูตินันท์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้สอนวิชา บัณฑิตสัมมนา และ อาจารย์ ดร.อุทัย อาทิเวช กรรมการสอบวิทยานิพนธ์และอาจารย์สอนวิชาการบริหารกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งท่านเหล่านี้ได้กรุณาตรวจสอบ ให้คำแนะนำในเรื่อง การศึกษากฎหมายอาญา เรื่องการก่ออันตราย เรื่องคุณธรรมทางกฎหมาย เรื่องโครงสร้างความคิด ตลอดจนชี้แนะแหล่งข้อมูลการค้นคว้า ทำให้ได้ข้อมูลครบถ้วนในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

คุณประโยชน์ และสาระอันเกิดจากงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนขอมอบแต่บิดา มารดา อันเป็นที่เคารพยิ่ง คุณตาคุณยายผู้ที่ยิ้มชู คุณเลที่ตั้งสอนผู้เขียนมาตั้งแต่เด็ก และคณาจารย์ผู้ประสพวิชาความรู้ ทั้งที่ได้เอ่ยนามมา ณ ที่นี้ และที่มีได้เอ่ยนาม ตลอดจนเจ้าของตำราและสื่อต่าง ๆ ที่ได้เมตตาเผยแพร่ความรู้เป็นวิทยาทาน ตลอดจนมิตรสหายทุก ๆ ท่านที่ให้อำนาจใจช่วยเหลือจนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

เดชาชัย อินทรมณี

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความคิดที่เป็นการก่ออันตราย: ศึกษากรณีการพกพาอาวุธ
ชื่อผู้เขียน	เดชาชัย อินทรมณี
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธานี วรรณิทธิ์
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาถึงความคิดที่เป็นการก่ออันตรายโดยศึกษาวิเคราะห์กฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ กฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับ โครงสร้างความคิดและบทกำหนดโทษในการพกพาอาวุธ รวมทั้งทฤษฎีต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขความคิดและบทกำหนดโทษการพกพาอาวุธให้มีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน โดยที่ “ความคิดที่เป็นการก่ออันตราย” หมายถึง การกระทำที่เพิ่มความเสี่ยงที่จะเกิดอันตรายต่อสิ่งต่าง ๆ มิได้เป็นการกระทำอันตรายต่อสิ่งนั้นๆ โดยตรง เช่นความคิดฐานกีดขวางทางรถไฟหรือรถราง มิได้เป็นการกระทำอันตรายต่อชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินโดยตรง แต่เป็น “การก่ออันตราย” ทั้งนี้ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยได้บัญญัติความคิดลักษณะที่เป็นการก่ออันตรายไว้ในหมวดที่ 6 เรื่องความคิดที่เป็นการก่ออันตรายต่อประชาชน

ส่วน “อาวุธ” หมายถึง สิ่งที่ใช้เพื่อทำอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ ร่างกาย ในลักษณะต่าง ๆ โดยที่การใช้อาวุธแม้จะเป็นอาวุธเล็กๆ กระทำต่อร่างกายมนุษย์จะส่งผลให้เกิดอันตรายต่อผู้ที่ถูกกระทำมากกว่าการกระทำโดยไม่ใช้อาวุธ ในประเทศต่าง ๆ ทั้งในระบบคอมมอนลอว์และซีวิลลอว์ ต่างให้ความสำคัญกับการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดฐานต่างๆ โดยถือเป็นเรื่องร้ายแรงกว่าการกระทำโดยไม่ใช้อาวุธ และระบุเป็นเหตุกรรจ์หรือเหตุเพิ่มโทษในทางอาญา

ในเรื่องของ “การพกพาอาวุธ” ไปในที่ต่างๆนั้นในประเทศต่าง ๆ ถือเป็นความคิดที่ร้ายแรงโดยระวางโทษจำคุกไว้ในกฎหมายเสมอ ในขณะที่ประเทศไทยบัญญัติเรื่องการพกพาอาวุธไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ซึ่งเป็นลักษณะลหุโทษ ระวางโทษปรับ 100 บาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งริบอาชุนั้น ซึ่งโทษเบากว่าของต่างประเทศอยู่มาก

นอกจากนี้แล้ว มีความไม่เหมาะสมในการพกพาอาวุธเข้าไปในสถานที่บางสถานที่ เช่น โรงเรียน ศาล สนามบิน รวมทั้ง สถานที่จัดการแข่งขันต่าง ๆ ซึ่งหากมีผู้พกพาอาวุธเข้าไป จะทำให้เกิดความเสี่ยงในการก่ออันตรายได้มากกว่าสถานที่ทั่วไป ในต่างประเทศได้กำหนดเป็น

เหตุกรรจ์หรือเหตุเพิ่มโทษให้สูงกว่าการพกพาอาวุธไปในสถานที่ทั่วไป แต่ในประเทศไทยพบว่ามีการกำหนดเฉพาะสถานบริการเท่านั้น

จากมาตรการบังคับทางอาญาดังกล่าวที่มีลักษณะเบาส่งผลให้มาตรการบังคับทางอาญาไม่สามารถป้องกันมิให้บุคคลอื่นหวาดกลัวและไม่เอาเป็นเยี่ยงอย่าง รวมถึงผู้กระทำความผิดไม่เข็ดหลาบกับโทษที่ได้รับและหวนกลับมาทำพฤติกรรมเดิมอีก ดังนั้นประเทศไทยจึงควรมีบทบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการพกพาอาวุธไปในที่สาธารณะให้สูงขึ้นกว่าในปัจจุบัน รวมถึงมีบทบัญญัติเหตุเพิ่มโทษกรณีการพกพาอาวุธไปในสถานที่ที่มีความเสี่ยงจะเกิดอันตรายให้มีโทษหนักกว่าการพกพาอาวุธไปในสถานที่อื่นๆ เพื่อให้มาตรการบังคับทางอาญาในเรื่องดังกล่าวมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

Thesis Title	A Crime Coursing Danger: Case study in Carrying Weapons
Author	Daechasai Intaramanee
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Thanee Vorapatr
Department	Law
Academic Year	2013

ABSTRACT

The objective of this thesis is to study the case offense constitutes dangerous weapons. Studying of Thai law to carry weapons, International law and the penalties for the offense of carrying a weapon, including theories to guide the offense and penalty provisions modified to carry weapons to suit the current conditions.

The term “offenses causing dangerous” means offenses that has not done directly harm to anything, the action is characterized by the increased risk to hurt the thing such as dangers of the offense of obstructing a railway or tram is not harmful to life, body or property, directly but increased risk harmful life, body or property. Thailand’s Criminal law commandments a manner that is harmful in Section 6 -The offense constitutes a public danger.

The term “weapon” means anything to harm living resources, such as the human body, killing or causing injury or threatening in different ways. Both of which were not designed to destroy, violence is a bit like a pin, the wishes to use physical violence as a weapon, and a very strong and designed to be used as a weapon of war and destruction. The use of such weapons in the human body as a weapon, even a little it will cause more harm to those who committed acts without using a weapon such as using bare hands to strangle strangled with the rope, using rope strangulation, makes the victim more likely died.

Both common law and civil law’s Countries, giving priority using of a weapon more seriously than without using of a weapon. Specific cause or causes relentless increase in criminal punishment.

The subject of “carry weapons” in the various countries, considered as serious offense and law will be always liable to imprisonment. Thailand, subject of weapons were provided in the Penal Code section 371, which is a light punishment. The fine punished is only 100baht, and the

court has power to order the confiscation of weapons. This is very lighter than the compulsory criminal abroad.

In addition, there are some places that are not appropriate to carry weapons to, such as school, courts, airport and the destination venue. If the weapon were carried in such place, it caused the risk of more dangerous than general. Overseas critically increase the punishment for carrying weapons in such places. Thailand, found only in Entertainment spot.

Of criminal enforcement measures in such a light characteristics, result in a criminal enforcement measures are not effective to prevent the other person terror and dispatching. The offender, punished for that period, would be no recidivism and in such circumstances to do the same thing.

Therefore, Thailand should have legal provisions on the carrying of weapons in public to a higher than currently includes a provision that increases the punishment for carrying a weapon in a place where there is risk, a heavier punishment be dangerous to carry weapons in other places. Measures to enforce the criminal matter more effectively.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

คำว่า “อาวุธ” อยู่คู่กับสังคมมนุษย์มาเป็นเวลานาน โดยมนุษย์ใช้อาวุธเพื่อการดำรงชีวิต ทั้งการล่าสัตว์เพื่อเลี้ยงชีพ การป้องกันตนเองและครอบครัว การรักษาเผ่าพันธุ์ของตน ตลอดจนการขยายอาณาเขตการปกครอง ทั้งนี้ เดิมอาวุธทำจากหินหรือโลหะ ต่อมาพัฒนาให้มีความแหลมคม และสามารถทำร้ายศัตรูได้ทั้งในระยะใกล้ เช่น มีด หอก ดาบ และในระยะไกลเช่นหน้าไม้ ธนู ส่วนอาวุธปืน ซึ่งพัฒนามาจากการใช้ส่วนผสมของสารเคมี ได้แก่ กำมะถัน ดินประสิว ที่ผสมกันแล้วทำให้เกิดการระเบิด และต่อมาได้พัฒนาเป็นปืนใหญ่ที่ใช้แรงขับเคลื่อนของดินดำซึ่งมีความรุนแรงขึ้น อาวุธปืนกระบอกแรกของโลกเรียกว่า แฮนด์ แคนนอน (Hand Cannon) เริ่มใช้ใน คริสต์ศตวรรษที่ 13 โดยใช้จุดชนวนดินระเบิดด้วยเหล็กก้อนหรือถ่านหิน นอกจากประโยชน์ของอาวุธดังกล่าวแล้ว อาวุธยังมีโทษอยู่ด้วย โดยในกรณีที่ถูกนำไปใช้ด้วยวัตถุประสงค์ที่ไม่ดี เช่น การก่ออาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตหรือทรัพย์สิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาวุธปืนมีความรุนแรงกว่าอาวุธอื่น ๆ อัตราการเสียชีวิตเมื่อมีการใช้อาวุธปืนจะสูงกว่าอัตราการเสียชีวิตเมื่อมีการใช้มีดหรืออาวุธอื่น ๆ ดังเช่นในประเทศสหรัฐอเมริกาในปี 1993 พบว่าร้อยละ 71 ของคดีฆาตกรรมทั้งหมด และร้อยละ 63 ของการฆ่าตัวตายเกี่ยวข้องกับปืน¹ แต่อย่างไรก็ตามในหลาย ๆ ประเทศก็ให้สิทธิประชาชนครอบครองอาวุธปืนเพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน จากอาชญากร เนื่องจากอาชญากรมีความรู้สึกกลัวอันตรายที่จะเกิดกับตนเอง ปืนจึงสามารถยับยั้งป้องกันได้โดยธรรมชาติและโดยศักยภาพของปืน ซึ่งเรียกว่า “การโจรกรรมร้อน”⁴

¹ สมพร พรหมหิตาธร. (2535). *ย่อหลักกฎหมายปืน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม. หน้า 3.

² Constance Emerson Crooke. (2003). *Gun control and gun rights*. United States of America. : Greenwood press. page3.

³ Gary Kleck. (1997). *Targeting Guns: Firearms and Their Control*. New York. : Hawthorne. page1.

⁴ Lott, John R. (2000). *More Guns, Less Crime: Understanding Crime and Gun-Control Laws*. Second edition, The University of Chicago Press, Ltd.: page 5.

นอกจากนี้แล้ว ได้ศึกษาข้อมูล เว็บไซต์ของ องค์การ เอฟ บี ไอ ที่ได้รวบรวมสถิติและ
 จำแนกการฆาตกรรมด้วยวิธีต่าง ๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1.1 การจำแนกการฆาตกรรมด้วยวิธีต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา⁵

อาวุธ	2007	2008	2009	2010	2011
การฆาตกรรมทั้งหมด	14,916	14,224	13,752	13,164	12,664
อาวุธปืนทั้งหมด.....	10,129	9,528	9,199	8,874	8,583
ปืนสั้น.....	7,398	6,800	6,501	6,115	6,220
ปืนไรเฟิล.....	453	380	351	367	323
ปืนลูกซอง.....	457	442	423	366	356
ปืนอื่นๆ.....	116	81	96	93	97
อาวุธปืนไม่ระบุชนิด.....	1,705	1,825	1,828	1,933	1,587
มีดหรือของมีคม.....	1,817	1,888	1,836	1,732	1,694
วัตถุไม่มีคม (กระบอง, ค้อน, อื่นๆ).....	647	603	623	549	496
อวัยวะต่างๆ (รวมทั้ง มือ, เท้า, อวัยวะ อื่นๆ).....	869	875	817	769	728
สารพิษ.....	10	9	7	11	5
วัตถุระเบิด.....	1	11	2	4	12
ไฟ.....	131	85	98	78	75
ยาเสพติด.....	52	34	52	45	29
จมน้ำตาย.....	12	16	8	10	15
รัดคอ.....	134	89	122	122	85
การขาดอากาศหายใจ.....	109	87	84	98	89
อาวุธอื่นๆหรืออาวุธที่ไม่ได้ระบุ.....	1,005	999	904	872	853

จากตารางที่ 1.1 การใช้อาวุธต่างๆ ทั้งอาวุธปืน ชนิดต่างๆ และวัตถุมีคม ในการฆาตกรรม มีอัตราสูงกว่า การใช้อวัยวะต่างๆ เช่น มือ เท้า และอื่นๆ แสดงให้เห็นว่าฆาตกรมักจะใช้อาวุธที่มีความร้ายแรงประกอบการฆาตกรรม เพราะสามารถหวังผลได้มากกว่าการไม่ใช้อาวุธ และการใช้อาวุธดังกล่าวส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตมากกว่าการไม่ใช้อาวุธด้วยทั้งนี้ ได้ แสดงสถิติ (ร้อยละ) ของชนิดอาวุธที่ใช้ฆาตกรรมในอเมริกาปี ค.ศ. 2011 จากการฆาตกรรมทั้งหมด 12,664 ราย ในตารางที่ 1.2

⁵ *Murder Victims by Weapon, 2007-2011.* Crime in the United States 2011. Retrieved 10 June 2013.
 From: <http://www.fbi.gov/about-us/cjis/ucr/crime-in-the-u.s./2011/crime-in-the-u.s.-2011/tables/expanded-homicide-data-table-8>.

ตารางที่ 1.2 สถิติ (ร้อยละ) ของชนิดอาวุธที่ใช้ฆาตกรรมในอเมริกาปี ค.ศ. 2011 จากฆาตกรทั้งหมด 12,664 ราย⁶

อาวุธปืน	มีดหรือของมีคม	อื่นๆ	อวัยวะต่างๆ เช่น มือ, เท้า, และอื่นๆ	อาวุธไม่มีคม
68%	13%	9%	6%	4%

จากตารางที่ 1.2 แสดงว่าการฆาตกรรมทั้งหมด 12,664 ราย ในปี 2011 เกิดขึ้นโดยการใช้อาวุธปืน หรือของมีคมและอาวุธอื่นๆ ในอัตราร้อยละที่สูงกว่าการฆาตกรรมโดยไม่ใช้อาวุธ

จากความรุนแรงของอาวุธที่มีความเสี่ยงต่อการประกอบอาชญากรรมดังกล่าว ถ้าได้ประกอบกับปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลในการก่อให้เกิดอาชญากรรม เช่น สุรา ก็จะเพิ่มความเสี่ยงในการเกิดอาชญากรรมและความรุนแรงขึ้นอีกโดยจากงานวิจัย เรื่อง “ความสัมพันธ์ของการเสพสุรากับอาชญากรรม” โดย อาจารย์สุมนทิพย์ จิตสว่างที่ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายจากผู้ต้องขังที่ต้องโทษในคดีความผิดต่อชีวิตและร่างกาย ที่ต้องโทษจำคุกในเรือนจำและทัณฑสถาน ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล 6 แห่ง จำนวน 880 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบอาชญากรรมจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งมีการเสพสุราก่อนการกระทำผิด การเสพสุราทำให้เกิดปัญหาในการควบคุมสติขาดการยับยั้งชั่งใจในการกระทำผิด และการเสพสุราเพื่อข่มใจทำให้มีความกล้าในการกระทำผิดไม่มีความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ เมื่อประสบกับโอกาสหรือสถานการณ์ที่มีส่วนกระตุ้นจึงเกิดการประกอบอาชญากรรม

นอกจากนี้ ถ้าผู้เสพสุราดังกล่าวมีอาวุธพกติดตัวอยู่ด้วยไม่ว่าจะเป็นอาวุธชนิดใด ย่อมจะเป็นการเพิ่มความเสี่ยงในการประกอบอาชญากรรมยิ่งขึ้น รวมถึงทำให้ความเสียหายที่เกิดจากอาชญากรรมดังกล่าวรุนแรงมากขึ้นด้วย⁷

ทั้งนี้แล้วในเรื่องเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนและอาวุธชนิดอื่นนั้นกฎหมายได้กำหนดโทษในการพกพาอาวุธปืนสูงกว่าความผิดฐานพกพาอาวุธชนิดอื่นในความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ ดังนี้

⁶ *Murder Weapons 2011*. Retrieved 10 June 2013. From: <http://www.gunfaq.org/2013/02/murder-weapons-2011-guns-68-knives-13-blunt-objects-4-personal-weapons-6-other-9/>.

⁷ สุมนทิพย์ จิตสว่าง. (2553). *ความสัมพันธ์ของการเสพสุรากับอาชญากรรม* : คณะรัฐศาสตร์ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มี ขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน หนึ่งร้อยบาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาชุนั้น

บทบัญญัติตามมาตรา 371 นี้ใช้สำหรับบังคับกับอาวุธทุกชนิดรวมทั้งอาวุธปืนด้วย แต่ถ้หากการพกพาอาชุนั้นเป็นอาวุธปืนนอกจากจะมีความผิดตามมาตราดังกล่าวแล้วยังจะมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน 8 ทวิ วรรค 1 อีกด้วยซึ่งกำหนดว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดพกพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้ใบรับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวเว้นแต่กรณีต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์”⁸

หากฝ่าฝืนจะมีโทษตามพระราชบัญญัติ อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 72 ทวิวรรค 2 ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

จะเห็นได้ว่าด้วยเหตุที่อาวุธปืนเป็นอาวุธที่มีความร้ายแรงมาก สามารถทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ได้ ทั้งในระยะใกล้และระยะไกล สามารถทำให้บุคคลถึงแก่ความตาย หรือได้รับบาดเจ็บสาหัส หรืออาจกลายเป็นผู้ทุพพลภาพได้ โดยอาจจะเกิดจากเจตนา หรือจากการกระทำโดยประมาท หรือเหตุสุดวิสัย ดังนั้นหากการพกพาอาวุธปืนดังกล่าวยอมเป็นการก่อกวนอันตรายที่ร้ายแรงกว่าอาวุธอื่น ๆ ดังนั้นรัฐจึงต้องบัญญัติกฎหมายที่มีโทษสูงกว่าอาวุธชนิดอื่นๆ สำหรับควบคุมอาวุธปืนโดยเฉพาะ

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่าประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 นั้น ใช้บังคับกับอาวุธทุกชนิดรวมทั้งอาวุธปืนด้วยและบทบัญญัติมาตราดังกล่าวถูกบัญญัติไว้ในหมวดความผิดลหุโทษ

ตามพจนานุกรมได้ให้ความหมายของลหุโทษไว้ดังนี้

ลหุโทษ หมายความว่า โทษเบา, โทษไม่ร้ายแรง, เป็นความผิดซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ.⁹

ตามกฎหมายนั้นลักษณะความผิดลหุโทษจะมีลักษณะของโทษที่เบาว่าความผิดทั่วไปซึ่งในประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติลักษณะความผิดไว้ในมาตรา102 ว่า“ความผิดลหุโทษคือความผิด ซึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือ ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่ามานี้ด้วยกัน”

⁸ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์ ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490. มาตรา 8 ทวิวรรค 1.

⁹ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.

ความผิดลหุโทษนี้ใช้บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไป ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาลักษณะหนึ่งทั้งหลายใช้บังคับด้วย¹⁰ เช่นในเรื่องของความรับผิดชอบทางอาญา เรื่องของการกระทำความผิด และเรื่องของการกระทำผิดเป็นต้นแต่มีเพียงลักษณะที่เป็นบทเฉพาะของความผิดลหุโทษ ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 104, 105, 106 ดังนี้

1. ความผิดลหุโทษนั้น แม้ได้กระทำโดย ไม่มีเจตนาก็เป็นความผิด¹¹ เว้นแต่ตามบทบัญญัติ ความผิดนั้นจะมีความบัญญัติ ให้เห็นเป็นอย่างอื่น แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่เป็น “ความผิดโดยเจตนา” ของความผิดลหุโทษ¹²

2. การพยายามกระทำความผิดลหุโทษนั้นไม่ต้องรับโทษ¹³

3. ผู้สนับสนุนในความผิดลหุโทษไม่ต้องรับโทษ¹⁴

ในประมวลกฎหมายอาญาลักษณะลหุโทษมาตรา 371 ระวังโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท และศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธ ซึ่งจะสังเกตว่าบทบัญญัติมาตราดังกล่าว ไม่มีโทษจำคุก แต่ในขณะที่เดียวการบัญญัติความผิดฐานนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการป้องกันอันตรายจากอาวุธซึ่งอาจเกิดขึ้นในทุกขณะซึ่งคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานนี้คือ “ภัยอันตรายอันเกิดจากการใช้อาวุธ”¹⁵

ตามประมวลกฎหมายอาญาในความผิดอาญาทั่วไปที่ได้บัญญัติถึงการใช้อาวุธ ประกอบการกระทำผิดโดยให้เป็นบททกกรรจ์ ในข้างต้นพบว่ากฎหมายเล็งเห็นถึงอันตรายจากการใช้อาวุธในกรณีต่างๆและให้ความสำคัญกับการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดในฐานต่าง ๆ คือ

1. ความผิดเกี่ยวกับการปกครอง
2. ความผิดเกี่ยวกับการยุติธรรม
3. ความผิดเกี่ยวกับเพศ
4. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

¹⁰ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2556). *ประมวลกฎหมายอาญาลบอั้งอิง* (พิมพ์ครั้งที่ 31) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 276.

¹¹ แหล่งเดิม.

¹² คณิต ฒ นคร. (2554). *กฎหมายอาญาภาคทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 4) กรุงเทพฯ : วิญญูชน. หน้า 155.

¹³ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2556). *ประมวลกฎหมายอาญาลบอั้งอิง* (พิมพ์ครั้งที่ 31) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 277.

¹⁴ แหล่งเดิม.

¹⁵ คณิต ฒ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ : วิญญูชน. หน้า 169.

กรณีดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นกฎหมายอาญาต้องการมุ่งเน้นการควบคุมและการใช้อาวุธต่าง ๆ รวมทั้งอาวุธปืนในการประกอบอาชญากรรม เนื่องจากความเสี่ยงของการใช้อาวุธในการประกอบอาชญากรรมนั้นจะก่อให้เกิดอันตรายได้มากกว่าการก่ออาชญากรรมโดยไม่มีอาวุธ

นอกจากนี้ยังมีกรณีศึกษาจากคำพิพากษาของศาลฎีกาในการวินิจฉัยพฤติการณ์ของผู้กระทำความผิดของศาลฎีกา ซึ่งหากเป็นการใช้อาวุธปืนยิงโดยส่วนใหญ่แล้ว ศาลฎีกามักถือว่ามีเจตนาฆ่า เช่นกรณีจำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายในระยะห่างเพียง 3 เมตร ถูกที่บริเวณเอวของผู้เสียหายอันเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกายหากรักษาไม่ทันท่วงทีอาจเป็นอันตรายถึงชีวิต ถือว่าจำเลยได้กระทำให้โดยเจตนาฆ่าผู้เสียหายแล้ว¹⁶ หรือกรณีการใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในบ้านที่มีคนอยู่ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นเจตนาเล็งเห็นผลว่า อาจจะทำให้คนที่อยู่ในบ้านถูกกระสุนปืนถึงแก่ความตายได้ ถึงแม้ไม่ถูกผู้ใดก็เป็นความผิดฐานพยายามฆ่าตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 และมาตรา 80¹⁷ ในกรณีใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในกลุ่มคนหรือยานพาหนะ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าข้อมเล็งเห็นผลได้ว่ากระสุนปืนดังกล่าวอาจถูกคนทำให้เสียชีวิตได้¹⁸

ดังนั้นจึงเห็นควรทำการศึกษาวิเคราะห์ กฎหมายเกี่ยวกับการ “พกพาอาวุธ” ซึ่งเป็นสิ่งอันตรายที่กฎหมายให้ความสำคัญโดยกำหนดไว้ในเหตุการณ์ตามความผิดต่างๆที่ได้กล่าวมาว่ามีความสัมพันธ์เหมาะสมกับลักษณะของความผิดที่ถูกบัญญัติอยู่ในหมวดลหุโทษซึ่งมีลักษณะเบามากในขณะนี้แล้วหรือยัง โดยศึกษาวิเคราะห์จากทฤษฎีต่างๆรวมทั้งกฎหมายต่างประเทศว่าโครงสร้างความคิดและบทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตราดังกล่าวนี้เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขความคิดและโทษดังกล่าวให้มีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาวิเคราะห์นิยามความหมาย วิวัฒนาการ ของความคิด และโทษเกี่ยวกับความคิดที่เป็นการก่ออันตรายในเรื่องอาวุธกับการพกพา
2. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดที่เป็นการก่ออันตรายเกี่ยวกับอาวุธของไทยกับของต่างประเทศ
3. ศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างความคิดและโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ
4. ศึกษาวิเคราะห์แนวทางในการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธให้มีความชัดเจนและสอดคล้องกับสภาพปัจจุบันยิ่งขึ้น

¹⁶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2664/2534.

¹⁷ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5992/2533, 573/2539, 4421/2533.

¹⁸ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4924/2547, 2567/2544, 2991/2536.

1.3 สมมุติฐานของการศึกษา

การบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ไว้ในหมวดความผิดลหุโทษนั้น เป็นการไม่เหมาะสมเนื่องจากความผิดฐานดังกล่าวมีลักษณะเป็นการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนรวมทั้งบทกำหนดโทษสำหรับความผิด ฐานดังกล่าวในปัจจุบันมีการกำหนดโทษที่ต่ำ ไม่เหมาะสมกับความเสียหายของพฤติการณ์อันเป็นก่อภัยอันตรายที่เกิดขึ้นจากการใช้อาวุธ ต่าง ๆ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องแก้ไขบทบัญญัติดังกล่าวไปไว้ในหมวดที่ 6 ว่าด้วยความผิดที่เป็นการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนและเพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกฎหมายและสภาพสังคมปัจจุบัน

1.4 ขอบเขตของการศึกษาศึกษา

ศึกษาให้เห็นถึงความสำคัญของลักษณะความผิดที่เป็นการก่ออันตราย รวมทั้งความเสียหายจากการพกพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ เพื่อการวิเคราะห์และสรุปความเหมาะสมของความผิดและโทษในทางอาญา สำหรับความผิดฐานดังกล่าวที่ถูกบัญญัติไว้ในปัจจุบัน เพื่อนำมาเป็นข้อเสนอแนะที่ก่อให้เกิดแนวทางในการใช้กฎหมายอาญาต่อไป

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการศึกษาและวิจัยเอกสาร (documentary research) โดยการศึกษาค้นคว้ารวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลจาก ตำราทางวิชาการ บทความทางวิชาการ ด้วบทกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา รวมทั้ง เอกสารของต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้อง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบความหมาย วิวัฒนาการ ของความผิด และโทษเกี่ยวกับอาวุธกับการพกพา
2. เพื่อให้ทราบหลักกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธของไทยเปรียบเทียบกับของต่างประเทศ
3. เพื่อให้ทราบโครงสร้างความผิดและโทษในการออกใบอนุญาตเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ
4. เพื่อมีแนวทางในการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธให้มีความชัดเจน และสอดคล้องกับสภาพปัจจุบันยิ่งขึ้น

บทที่ 2

หลักการทฤษฎี ความหมาย แนวคิดและที่มา เกี่ยวกับการกระทำที่เป็นการก่ออันตราย และความผิดฐานพหุพาอาวุธ

เนื่องจากภารกิจของกฎหมายอาญานั้นประกอบด้วยส่วนสำคัญคือ¹⁹

1. ภารกิจในการคุ้มครองสังคม
2. ภารกิจในการปราบปรามและป้องกันการกระทำผิด
3. ภารกิจในการคุ้มครองคุณธรรมทางกฎหมายและคุ้มครองคุณภาพของการกระทำ

ทั้งนี้ จากความเป็นอันตรายของอาวุธตามที่ได้มาแล้วในบทที่ 1 การใช้กฎหมายอาญาในการป้องกันอันตรายอันเกิดจากการใช้ อาวุธนั้น จึงเป็นการคุ้มครองสังคม ซึ่งเป็นภารกิจของกฎหมายอาญาประการหนึ่งด้วย

ในบทที่ 2 นี้จะทำการศึกษาถึงหลักการทฤษฎีของกฎหมายอาญา ในการกำหนดความผิดในทางอาญาและประเภทของความผิดอาญาโดยแบ่งตามลักษณะของการทำอันตรายและก่ออันตราย รวมถึงมาตรการในการบังคับทางอาญารวมทั้งฐานความผิดกรณีพหุพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ

2.1 หลักการกำหนดความผิดอาญา

จากการศึกษาวิเคราะห์ความผิดฐานต่างๆในประมวลกฎหมายอาญาพบว่า ความผิดฐานต่าง ๆ ที่ได้บัญญัติไว้นั้น จะต้องมิลักษณะเป็นการกระทำ หรือการงดเว้นการกระทำที่เป็นการก่อให้เกิดความเสียหายในทางกายภาพ (physical injury) หรือมิฉะนั้นจะต้องมิลักษณะเป็นการก่อให้เกิดอันตราย (harm) อย่างหนึ่งอย่างใด เช่นความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ภัยอันตรายหรือความเสียหายในความผิดนี้คือผลของการบาดเจ็บหรือการก่อให้เกิดอันตรายต่อกายอันเป็นข้อเท็จจริงที่มีมูลเหตุมาจากการทำร้าย²⁰

¹⁹ คณิต ณ นคร. (2554). *กฎหมายอาญา ภาคทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : วิญญูชน. หน้า 58.

²⁰ สรรค์ชัย โพธิ์สุวรรณ. (2552). *ความรับผิดทางอาญา กรณีใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนกระทำความผิด: เปรียบเทียบกับการกระทำความผิดโดยใช้อาวุธปืน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทนิติศาสตรบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. หน้า 9.

“ภัยอันตราย” นั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ภัยอันตรายหลัก (primary harm) และภัยอันตรายรอง (secondary harm)

เมื่อพิจารณาอาชญากรรมฐานต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อสังคมแล้ว ผลกระทบที่สำคัญที่เกิดขึ้นคือ ภัยอันตรายอันเกิดต่อผู้เสียหาย ดังนั้นภัยอันตรายดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นภัยอันตรายหลักหรือภัยอันตรายรอง ย่อมต้องได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายอาญาอย่างเท่าเทียมกัน เนื่องจากเมื่อผู้เสียหายได้รับผลกระทบต่อการกระทำความผิดดังกล่าวแล้ว ภัยอันตรายที่เกิดขึ้นย่อมเป็นการกระทบต่อความสงบสุขของสังคมและการคุ้มครองความสงบสุขของสังคมนั้นเป็นการกิจหนึ่งของกฎหมายอาญาซึ่งผลของการกระทำหรือความเสียหายอันเกิดจากอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อสังคมจะนำมาเป็นหลักในการกำหนดความผิดอาญาได้โดยคำนึงถึง “ระดับความเป็นอันตรายต่อสังคม” ซึ่งการนำเอาระดับความเป็นอันตรายต่อสังคมนี้นำมากำหนดถึงการกระทำที่ควรเป็นความผิดตามกฎหมายอาญามีข้อดีคือ จะทำให้เราสามารถกำหนดความผิดที่เหมาะสมกับการกระทำได้โดยไม่ต้องกำหนดให้การกระทำใดๆต้องเป็นความผิดอาญาเพียงเพราะการกระทำดังกล่าวเพียงแค่ว่าขัดต่อแนวคิดของบุคคลส่วนใหญ่ในสังคมแต่ไม่ได้ก่อให้เกิดอันตรายใดๆเลย และเป็นการแสดงให้เห็นว่าหากไม่มีกฎหมายที่จะใช้บังคับกับการกระทำดังกล่าวย่อมจะทำให้เกิดผลร้ายขึ้นจริง

หลักในการพิจารณาถึงการกำหนดความเป็นอันตรายของอาชญากรรมต้องคำนึงถึงปัจจัยดังต่อไปนี้²¹

1. ลักษณะของอันตรายซึ่งคนส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับว่าเป็นอันตราย
2. ลักษณะของความเป็อันตรายที่เหมาะสมต้องคำนึงถึงสภาวะความอันตรายของบุคคลโดยรวมมิใช่มุ่งไปเฉพาะบุคคล
3. ลักษณะของความน่าจะเป็นอันตราย กรณีไม่ปรากฏความเป็นอันตรายที่ชัดเจนเนื่องจากผลยังไม่เกิด หรือเรียกอีก อย่างหนึ่งว่าความผิดที่เป็น “การก่ออันตราย” ซึ่งความผิดลักษณะดังกล่าวนี้ไม่ได้ทำอันตรายต่อคุณธรรมทางกฎหมายโดยตรง แต่เป็นการก่ออันตรายต่อคุณธรรมทางกฎหมาย (a crime causing danger or crime it danger ในบางตำราเรียกว่า Danger delists หรือ Crime of peril หรือ Crime of rick)²²

²¹ สรรค์ชัย โพธิ์สุวรรณ. (2552). ความรับผิดชอบทางอาญา กรณีใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนกระทำความผิด: เปรียบเทียบกับการกระทำความผิดโดยใช้อาวุธปืน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. หน้า 11.

²² สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (2536). ผลของการกระทำในทางอาญา: ศึกษาเฉพาะกรณีผลที่เป็นการก่ออันตราย (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 2.

2.2 โครงสร้างความคิดทางอาญา

ศาสตราจารย์ ดร.คณิต ฌ นครได้กล่าวถึง“โครงสร้างของความคิดอาญา” ว่า มีสามส่วน²³ คือ

2.2.1 องค์ประกอบที่กฎหมายบัญญัติ (Tatbestandsmäßigkeit) ต้องมีองค์ประกอบความคิดที่ครบ โดยองค์ประกอบความคิดหมายถึง สิ่งที่เป็นส่วนภายนอกและสิ่งที่เป็นส่วนภายในของความคิดอาญาฐานหนึ่งดังนี้

“สิ่งที่เป็นส่วนภายนอก” (องค์ประกอบภายนอก) หมายถึงสิ่งที่ไม่ใช่ส่วนจิตใจของผู้กระทำความผิดเช่น ผู้กระทำความผิด การกระทำ กรรมของการกระทำ ผลของการกระทำ ความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล และองค์ประกอบภายนอกอื่นเป็นต้น

“สิ่งที่เป็นส่วนภายใน” (องค์ประกอบภายใน) คือสิ่งที่เป็นส่วนจิตใจของผู้กระทำความผิด ตามปกติจะมีเพียงสิ่งเดียว เช่นเจตนา หรือประมาท แต่ในอย่างไรก็ตามในความคิดบางฐานอาจจะต้องมีองค์ประกอบภายในมากกว่าหนึ่งสิ่งได้

ในการพิจารณาความคิดอาญานั้นจะต้องพิจารณา การครบองค์ประกอบความคิดเป็นอันดับแรก หากว่าไม่ครบองค์ประกอบความคิดแล้วไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงโครงสร้างส่วนอื่นเลย

2.2.2 ความผิดกฎหมาย (Rechtswidrig) หมายถึงการกระทำที่ “ผิดปทัสถานที่เป็นข้อห้าม” และ ไม่มี “เหตุที่ผู้กระทำไม่มีอำนาจกระทำได้ตามกฎหมาย”เช่นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ในกฎหมายอาญาหากทำให้ผู้ก่ออันตรายเสียชีวิตลง แม้จะทำไปโดยผิดปทัสถานของมาตรา 288 ที่ห้ามการฆ่ามนุษย์ แต่ก็มิกฎหมายให้อำนาจผู้กระทำกระทำได้จึงไม่เป็นความผิดกฎหมาย หรือความจำเป็นที่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นในกฎหมายอาญา มีกฎหมายให้อำนาจกระทำได้จึงไม่เป็นความผิดกฎหมายหรือในกฎหมายแพ่งก็มีเหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้เช่นกัน ดังเช่นการป้องกันสิทธิที่เป็นการกระทำต่อทรัพย์²⁴ เป็นต้นซึ่งในการพิจารณาโครงสร้างความคิดในทางอาญานั้น ต้องพิจารณาตั้งแต่การครบองค์ประกอบที่กฎหมายบัญญัติในข้างต้นเสียก่อน หากไม่ครบองค์ประกอบดังกล่าวแล้วไม่จำเป็นต้องพิจารณาในเรื่องของความผิดกฎหมายเลย

2.2.3 ความชั่ว (Schuld) ในที่นี้คือความชั่วในกฎหมายอาญา ต่างจาก”ความชั่วในทางศีลธรรมหรือความหมายทั่วไป” ซึ่งในทางความหมายทั่ว ๆ ไปนั้นความชั่ว หมายถึงการฝ่าฝืนศีลธรรมหรือขนบธรรมเนียมประเพณี แต่การพิจารณาความชั่วในทางกฎหมายอาญานั้น หมายถึง “การดำเนินได้ของการกำหนดเจตจำนง” ซึ่งการกระทำที่ครบองค์ประกอบที่กฎหมายบัญญัติและ

²³ ดู หุศต แสงอุทัย. “การวินิจฉัยปัญหาคดีอาญา” บทบัณฑิตย์ เล่ม 11 พ.ศ. 2483. อ้างถึงในคณิต ฌ นคร (2551). *กฎหมายอาญาภาคทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : วิญญูชน. หน้า 99.

²⁴ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 450 วรรค 3.

เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายในข้างต้น จะครบโครงสร้างส่วนที่ 3 คือความชั่วหรือไม่ ขึ้น อยู่กับการตัดสินใจในการกระทำนั้นของผู้กระทำผิดในขณะนั้น โดยพิจารณาตามมาตรฐานของวิญญูชน โดยทั่วไป มิใช่ปัจเจกบุคคล)ที่อยู่ในฐานะเช่นผู้กระทำความผิดนั้นซึ่งแยกพิจารณาจากความสามารถในการทำชั่วได้ 3 ประเภทคือ

2.2.3.1 บุคคลที่ขาดหรือไม่มี ความสามารถในการทำชั่ว ได้แก่ เด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี ในขณะทำความผิด และบุคคลที่มีจิตบกพร่อง โรคจิตหรือจิตฟั่นเฟือนในขณะทำผิด

2.2.3.2 บุคคลที่อาจมีความสามารถในการกระทำชั่ว คือบุคคลอายุกว่า 15 ปี แต่ยังไม่เกิน 18 ปี ขณะทำผิด

2.2.3.3 บุคคลที่มีความสามารถในการทำชั่วที่สมบูรณ์ คือบุคคลที่มีอายุกว่า 18 ปี²⁵ ทั้งนี้ ขึ้นตอนในการพิจารณาความชั่วต้องพิจารณาตั้งแต่การครอบงำประกอบที่กฎหมายบัญญัติและความผิดกฎหมายในข้างต้นเสียก่อน หากพิจารณาแล้วไม่ครบองค์ประกอบความผิดและความผิดกฎหมายดังกล่าวไม่จำเป็นต้องพิจารณาในเรื่องของความผิดกฎหมาย เพราะจะเป็นการฟุ่มเฟือย

2.3 เงื่อนไขแห่งการลงโทษทางภาวะวิสัย

เงื่อนไขแห่งการลงโทษทางภาวะวิสัยคือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับการกระทำที่เป็นความผิดอาญา แต่มีข้อเท็จจริงที่อยู่ในข้อสาระสำคัญทั้งสามประการของความผิดอาญาที่ได้กล่าวมาแล้ว และเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้เกี่ยวกับเจตนาหรือประมาท²⁶

กล่าวคือเมื่อการกระทำครบ “โครงสร้างของความผิดทางอาญา” ที่ได้กล่าวมาแล้ว จะเกิดความผิดขึ้นและจะต้องรับโทษ แต่ถ้าหากมีข้อเท็จจริงอื่นที่อยู่นอกเหนือ “โครงสร้างของความผิดทางอาญา” นั้นอาจทำให้การรับโทษเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการมีอาวุธติดตัว เช่น

ความผิดในฐานปล้นทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 340 วรรค 2 บัญญัติว่า

“ถ้าในการปล้นทรัพย์ผู้กระทำแม้แต่คนหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วยผู้กระทำความผิด ระวังโทษจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท”

แสดงให้เห็นว่ากฎหมายประสงค์จะลงโทษกับผู้กระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ทุกคน โดยกำหนดโทษหนักขึ้นจากมาตรา 340 วรรค 1 กรณีการมีอาวุธติดตัวไปในการปล้นทรัพย์ แม้ไม่มีเจตนาก็ตาม เพราะว่า การมีอาวุธติดตัวเป็นเงื่อนไขการลงโทษทางภาวะวิสัย ซึ่งข้อเท็จจริง

²⁵ คณิต ฌ นคร. (2554). *กฎหมายอาญา ภาคทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 281.

²⁶ คณิต ฌ นคร. (2554). *กฎหมายอาญา ภาคทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 142.

ดังกล่าวมิใช่ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดจึงไม่ต้องพิจารณาถึงเจตนา กล่าวคือผู้มีอาชญากรรมจะรู้ถึงข้อเท็จจริงส่วนนี้หรือไม่ไม่เป็นข้อสำคัญแต่อย่างใด

สำหรับ เหตุการณ์หมายถึงเหตุที่ทำให้ผู้กระทำจะต้องรับโทษหนักขึ้นตัวอย่างเช่น มาตรา 340 วรรค 4 บัญญัติว่า

“ถ้าการปล้นทรัพย์ได้กระทำโดยแสดงความทารุณจนเป็นเหตุให้ ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ใช้ปืนยิง ใช้วัตถุระเบิดหรือกระทำทรมานผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี”

ซึ่งจะต่างจากเงื่อนไขแห่งการลงโทษทางภาวะวิสัยกล่าวคือเหตุการณ์นั้น จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบภายใน คือเจตนาหรือประมาท

ทั้งเหตุการณ์และเงื่อนไขแห่งการลงโทษทางภาวะวิสัยที่ได้กล่าวมานั้นตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยได้มีการปรับใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวกับกรณีของการใช้อาวุธประกอบกับการกระทำความผิดอาญาในฐานต่างๆ ซึ่งการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดนั้นจะเป็นเหตุให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้นเสมอไม่ว่าจะเป็น ในกรณีของเหตุการณ์ซึ่งผู้กระทำมีเจตนา หรือกรณีเงื่อนไขการลงโทษตามภาวะวิสัยซึ่งผู้กระทำไม่มีเจตนาก็ตาม อันเป็นการแสดงให้เห็นถึง ลักษณะของพฤติการณ์ที่เป็นการเพิ่มอันตรายที่จะเกิดขึ้นในกรณีของการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดอาญาฐานต่างๆ ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคม

2.4 ประเภทฐานความผิดทางอาญาตามฐานความผิด

การพิจารณาความรับผิดทางอาญานั้นสิ่งที่จะต้องพิจารณาคือการกระทำของมนุษย์ โดยการที่จะพิจารณาว่าเป็นความผิดทางอาญาในฐานใดขึ้นอยู่กับว่าเป็นการกระทำที่เป็นการทำอันตรายหรือเป็นการก่ออันตรายต่อคุณธรรมทางกฎหมาย²⁷ การแบ่งประเภทฐานความผิดทางอาญาในลักษณะดังกล่าวนี้เป็นที่นิยมในเยอรมัน เรียกว่า ความผิดอาญาที่เป็นการทำอันตราย (Verletzungsdelikte) และความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตราย (Gefährdungsdelikte)²⁸

2.4.1 ความผิดอาญาที่เป็นการทำอันตราย (Verletzungsdelikte) เป็นผลที่เป็นความเสียหายที่แท้จริงต่อคุณธรรมทางกฎหมายยกตัวอย่างเช่น ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 คุณธรรมทางกฎหมายคือชีวิตมนุษย์เมื่อมีการเกิดขึ้นของความเสียหายต่อวัตถุที่ถูก

²⁷ สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (2536). ผลของการกระทำในทางอาญา: ศึกษาเฉพาะกรณีผลที่เป็นการก่ออันตราย (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทนิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 1.

²⁸ สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (2537). ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายตามกฎหมายอาญาเยอรมัน. คุณภาพเล่ม 5 (41). หน้า 129.

กระทำคือความตายของมนุษย์จึงเป็นความผิดอาญาที่เป็นการทำอันตราย หรือความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 295 มีคุณธรรมทางกฎหมายคือความปลอดภัยของร่างกาย เมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นคือความบาดเจ็บของร่างกายจึงเป็นความผิดอาญาที่เป็นการทำอันตราย

2.4.2 ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตราย (Gefährdungsdelikte) มีลักษณะในทางตรงกันข้ามกับความผิดที่เป็นการทำอันตรายยกตัวอย่างเช่น ในความผิดฐานทอดทิ้งเด็กคุณธรรมของความผิดฐานนี้คือ “ภัยอันตรายต่อชีวิตและร่างกาย”²⁹ และเมื่อมีสถานการณ์ที่เป็นอันตรายต่อวัตถุที่ถูกกระทำเกิดขึ้น เมื่อมีการทอดทิ้งก็เป็นความผิดตามมาตราแล้วดังนั้นความผิดฐานนี้จึงเป็นความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตราย อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเป็นความผิดที่เป็นการทำอันตรายหรือก่ออันตรายก็มีความสมควรลงโทษ (Strafwuerdigkeit) อยู่ในตัวเองทั้งสิ้นซึ่งในที่นี้ผู้เขียนจะทำการศึกษาโดยเน้นในเรื่องของความผิดที่เป็นการก่ออันตราย

2.5 แนวคิดและความหมายที่มาและประเภทของความผิดที่เป็นการก่ออันตราย

แนวคิดในหลักการเรื่องอันตราย (Harm principle) นั้น ถือว่าการกระทำบางอย่างของบุคคลควรจะถูกจำกัดเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายกับบุคคลอื่น John Stuart Mill กล่าวไว้ว่า

“จุดมุ่งหมายโดยเฉพาะของการใช้สิทธิโดยชอบธรรมในชุมชนที่มีอารยะธรรม คือการป้องกันไม่ให้เป็นการก่ออันตรายต่อคนอื่น ๆ”³⁰

เช่นเดียวกับที่ปรัชญาของฝรั่งเศสเกี่ยวกับสิทธิของมนุษย์และพลเมือง 1789³¹ ข้อ 4 ซึ่งระบุไว้ว่าเสรีภาพคือการมีอิสระในการทำทุกอย่างที่ไม่ทำร้ายใครจึงจะเป็นสิทธิตามธรรมชาติของแต่ละคนที่มีไม่จำกัด ยกเว้นบุคคลซึ่งสมาชิกคนอื่น ๆ ในสังคมให้หลักประกันร่วมกัน เพื่อความสงบสุขโดยข้อ กำหนด เหล่านี้สามารถถูกกำหนดโดยกฎหมาย”³²

สรุปได้ว่าการใช้สิทธิเสรีภาพของบุคคลในสังคมนั้น สามารถกระทำตราบใดที่ไม่เป็นการทำให้เกิดอันตรายต่อบุคคลอื่นในสังคม โดยการกระทำที่เป็นอันตรายดังกล่าวนี้จะเป็นสิ่งที่ต้องห้ามซึ่งถือเป็นกติกาที่ทุกคนในสังคมยอมรับซึ่งจะถูกบัญญัติไว้ในกฎหมายนั่นเอง

²⁹ คณิต ฒ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 163.

³⁰ “Freedom of Speech”. Stanford Encyclopedia of Philosophy. Retrieved 10 June 2013. From: <http://plato.stanford.edu/entries/freedom-speech/>.

³¹ *Declaration of the Rights of Man and of the Citizen of 1789*. Articles 4.

³² Liberty consists in the freedom to do everything which injures no one else; hence the exercise of the natural rights of each man has no limits except those which assure to the other members of the society the enjoyment of the same rights. These limits can only be determined by law.

2.5.1 ความหมายของความคิดที่เป็นการก่ออันตราย

คำว่า “ก่อ”³³ ความหมายตามพจนานุกรมหมายถึงทำให้เกิดขึ้น มีขึ้น หรือเป็นรูปขึ้น เช่น ก่อไฟ ก่อสงคราม ก่อตึก

คำว่า “อันตราย” ความหมายตามพจนานุกรมหมายถึงเหตุที่อาจทำให้ถึงแก่ความตาย หรือพิณาศ

ในแง่ของกฎหมายความคิดที่เป็นการก่ออันตรายหมายถึงความคิดที่มีได้เป็นการกระทำอันตรายต่อสิ่งต่างๆ โดยตรงแต่เป็นการกระทำที่เป็นลักษณะของการเพิ่มความเสี่ยงที่จะเกิดอันตรายต่อสิ่งดังกล่าว เช่นกษัตริย์ในความคิดฐานกิดขวางทางรถไฟหรือรถรางคืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หรือทรัพย์สิน แต่การกระทำในการขวางทางรถไฟดังกล่าวนี้มิได้ทำต่อชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินโดยตรง จึงเป็นการก่ออันตรายซึ่งมีลักษณะตรงกันข้ามกับความคิดที่เป็นการทำอันตรายโดยตรง เช่นความคิดฐานฆ่าผู้อื่น ความคิดฐานทำร้ายร่างกายหรือความคิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน ที่ได้กระทำต่อชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินโดยตรง

ในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยได้บัญญัติความคิดลักษณะที่เป็นการก่ออันตรายไว้ในหมวดที่ 6 เรื่องความคิดที่เป็นการก่ออันตรายต่อประชาชน โดยสังเกตว่ามาตราในหมวดนี้มักจะมีคำว่า “โดยน่าจะเป็นอันตราย” หรือ “โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อประชาชน” โดยถ้อยคำเหล่านี้เป็น “องค์ประกอบภายนอก” ของความคิดแต่มีใช้ “ข้อเท็จจริง” ดังนั้นผู้ที่กระทำจะอ้างการไม่รู้ “ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความคิด” ตามมาตรา 59 วรรค 3 ว่ามิได้ประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลการกระทำ ซึ่งจะทำให้การกระทำของไม่เป็นความผิดมาตรา 59 มิได้ เพราะการอ้างดังกล่าวจะใช้สำหรับองค์ประกอบภายนอกที่เป็นข้อเท็จจริงเท่านั้นซึ่งการพิจารณาความน่าจะเป็นเกิดความเสียหายดังกล่าวนี้จะใช้มาตรฐานของวิญญูชนเป็นตัวตัดสินมิใช่ความคิดของผู้กระทำเป็นหลัก³⁴ เช่นการนำไม้ซึ่งเล็ก ๆ ไปวางขวางทางรถไฟนั้นยอมไม่เป็นอันตรายแก่การเดินรถไฟหรือรถรางตามสามัญสำนึกของวิญญูชนโดยทั่วไป จึงไม่เป็นความผิดฐานนี้และไม่เป็นความผิดฐานพยายามกระทำความผิดฐานนี้ด้วยเนื่องจากการกระทำดังกล่าวไม่ร้ายแรงพอที่จะก่ออันตรายได้ จึงไม่ครบองค์ประกอบภายนอกของความคิดในฐานดังกล่าว ถึงแม้ว่าผู้กระทำมีเจตนาให้เกิดผลคือรถไฟตกรางซึ่งเป็นองค์ประกอบภายในก็ตามแต่เมื่อองค์ประกอบภายนอกไม่ครบแล้ว จึงไม่สามารถเป็นความคิดได้โดยที่ไม่ต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบภายในอีกเลย

³³ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. หน้า 86.

³⁴ เกียรติจักร วังนะสวัสดิ์ การบรรยายเนติบัณฑิตภาค 1/66 สัปดาห์ที่ 5.

2.5.2 ที่มาของความคิดที่เป็นการก่ออันตรายความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายเกิดจาก เหตุผล 2 ประการ³⁵ คือ

2.5.2.1 ข้อจำกัดของแนวความคิดของความรับผิดชอบในผล³⁶ แนวความคิดของความรับผิดชอบในผล มีหลักคือ บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาต่อเมื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผลโดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความชั่ว ต่อมาเมื่อสังคมพัฒนาขึ้น การดำเนินชีวิตของคนต้องเปลี่ยนแปลงมาเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีต่างๆ ดังนั้นการยึดถือความรับผิดชอบในผลบางกรณีจึงเกิดปัญหา เช่น การกระทำบางอย่างมีความเป็นอันตรายแล้ว แต่ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นก็ไม่อาจลงโทษได้เช่น การเอาหินก้อนใหญ่ไปวางขวางทางรถไฟ ถ้าไม่มีความผิดฐานก่ออันตรายเกี่ยวกับรถไฟหรือรถรางก็ไม่อาจลงโทษได้ หรือถ้ำรถไฟวิ่งเข้าไปชนแต่ไม่เกิดความเสียหายก็ไม่อาจลงโทษได้ ดังนั้นจึงมีการบัญญัติความผิดสำหรับการกระทำที่มีลักษณะเป็นการก่ออันตรายขึ้น ถึงแม้ว่าจะสามารถอ้างเจตนาเล็งเห็นผลได้ แต่อย่างไรก็ดีเจตนาเล็งเห็นผลยังเป็นข้อโต้เถียงที่ยังหาข้อยุติไม่ได้

2.5.2.2 ข้อจำกัดของแนวความคิดของการพยายามกระทำความผิด³⁷ หลักกฎหมายเรื่องการพยายามกระทำความผิด ทั้งทางฝ่ายที่ถือเอาการกระทำเป็นหลักหรือฝ่ายที่ถือเอาจิตใจของผู้กระทำเป็นหลักนั้นยังไม่สามารถแก้ปัญหาสำหรับการกระทำที่เป็นอันตรายได้ดังนี้

1) ทางฝ่ายนักกฎหมายที่ถือการกระทำเป็นหลัก จะพิจารณาเฉพาะความไม่สงบเรียบร้อยในสังคมและความหนักเบาแห่งความไม่สงบเรียบร้อยจึงถือว่าการพยายามกระทำความผิดไม่ควรถูกลงโทษเพราะการพยายามกระทำความผิดยังไม่มีก่อความไม่สงบเรียบร้อยแต่อย่างใด หรือจะมีการรบกวนความไม่สงบเรียบร้อยก็ยังรบกวนน้อยกว่าความผิดสำเร็จ ดังนั้นการกระทำที่อยู่ในขั้นเตรียมการแม้การเตรียมการดังกล่าวจะก่อให้เกิดอันตรายต่อคุณธรรมทางกฎหมายแล้ว เช่นการเตรียมหาปืนหรือวัตถุระเบิดเพื่อมีเจตนาจะก่อการร้าย

2) ฝ่ายที่ยึดถือสภาพจิตใจผู้กระทำซึ่งความเห็นของฝ่ายนี้มีได้พิจารณาเฉพาะผลที่เกิดขึ้นแต่พิจารณาถึงสภาพจิตใจของผู้กระทำลงไปด้วยโดยคำนึงถึงการพยายามกระทำความผิดว่าผู้ที่ได้กระทำนั้นมีเจตนาชั่วร้ายและมีแนวโน้มที่จะก่อความเสียหายให้กับสังคม เท่าๆกับการที่ทำความผิดสำเร็จแล้ว แต่อย่างไรก็ตามแนวความคิดดังกล่าวไม่อาจลงโทษการกระทำที่มีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดอันตรายได้ หากว่าไม่มีเจตนาที่ชัดเจนของผู้กระทำเพียงพอ

³⁵ สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (2537). ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายตามกฎหมายอาญาเยอรมัน. คุณพาหะเล่ม 5 (41). หน้า 131.

³⁶ แหล่งเดิม หน้า 132.

³⁷ แหล่งเดิม หน้า 133.

2.5.3 ประเภทของความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตราย³⁸ ในเรื่องการแบ่งประเภทความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายนั้นสามารถแยกพิจารณาจากปัจจัยต่างๆ ได้ดังนี้

2.5.3.1 พิจารณาจากความเป็นไปได้ของผลที่จะเกิดความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายแบ่งออกเป็นสองประเภท พิจารณาจากความเป็นไปได้ของผลที่จะเกิด ดังนี้ คือ

1) ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายอย่างลอยๆ³⁹ ความผิดอาญาประเภทนี้ เกิดจากแนวคิดที่ว่า การกระทำความผิดของผู้กระทำผิดเป็นอันตรายทั่วไปต่อคุณธรรมทางกฎหมายที่บุคคลอื่นได้รับความคุ้มครองอยู่ โดยการกระทำนั้นไม่ต้องปรากฏผลของอันตรายที่ประจักษ์ในองค์ประกอบความผิดแต่อย่างใด เพราะผลของอันตรายกรณีความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายลอยๆ นั้น เป็นเพียงเหตุจูงใจของฝ่ายนิติบัญญัติ คือทางฝ่ายนิติบัญญัติจะพิจารณาการกระทำที่ถือเป็นอันตรายจากประสบการณ์ทั่วไป ดังนั้นกรณีความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายลอยๆ ศาลไม่ต้องวินิจฉัยว่ามีผลของอันตรายเกิดขึ้นจริงหรือไม่ เพราะความเป็นอันตรายจะถูกกำหนดไว้ในตัวบทกฎหมายอยู่แล้ว การพิจารณาความผิดดังกล่าวจึงพิจารณาว่าได้กระทำความผิดครบองค์ประกอบความผิดหรือไม่เท่านั้น โดยไม่ต้องพิจารณาผลของอันตรายที่ประจักษ์ในทางองค์ประกอบความผิด โดยความผิดที่เป็นการก่ออันตรายลอยๆ นั้น จะพบในความผิดที่เป็นการละเมิดระเบียบ เช่น ในกฎหมายจราจรกฎหมายเกี่ยวกับยาและยาเสพติด ดังนั้นความผิดแบบนี้จึงไม่ได้ถูกบัญญัติเพื่อลงโทษต่อความเสียหายที่เห็นได้อย่างประจักษ์ แต่ถูกบัญญัติเพื่อความมั่นคงและมักจะถูกบัญญัติไว้ในกฎหมายอื่นๆ ที่มีใช้กฎหมายอาญา

2) ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายอย่างประจักษ์⁴⁰ ความผิดอาญาประเภทนี้ เกิดจากแนวคิดที่ว่า การกระทำความผิดของผู้กระทำผิดในคดีที่เฉพาะเจาะจง ปรากฏผลของอันตรายที่เห็นประจักษ์ต่อคุณธรรมทางกฎหมายที่บุคคลอื่นได้รับความคุ้มครอง ผลของอันตรายจึงเป็นการยอมรับในฐานะขององค์ประกอบในภาวะวิสัย จึงต้องประกอบไปด้วยการกระทำที่ครบองค์ประกอบของความผิดและผลของอันตราย เช่น ความผิดฐานทอดทิ้ง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 306, 307 ซึ่งเป็นความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายที่ประจักษ์ ซึ่งการกระทำที่จะเป็นความผิดดังกล่าวต้องเป็นการกระทำที่ครบองค์ประกอบความผิด เช่น การทอดทิ้งบุคคลบางประเภท ประกอบกับผลของการก่ออันตราย เช่น การทิ้งบุคคลที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ไว้ในที่ที่มีแนวโน้มว่าจะเกิดอันตรายจากภาวะที่เขาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เป็นความผิดฐานนี้ แต่การทิ้งบุคคลดังกล่าว (การกระทำ) แต่ได้ทิ้งไว้ในที่ที่ไม่มีแนวโน้มที่จะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายจากการไม่สามารถช่วยเหลือตัวเอง

³⁸ แหล่งเดิม หน้า 136.

³⁹ แหล่งเดิม หน้า 137.

⁴⁰ แหล่งเดิม หน้า 138.

ของเขา เช่นที่ที่อยู่ในการควบคุมของแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญย่อมไม่เป็นการผิดคั่งกล่าวคั่งนั้นในกรณีนี้ศาลจะต้องใช้ดุลยพินิจว่ามีผลของอันตรายเกิดขึ้นจริงหรือไม่ เพราะฝ่ายนิติบัญญัติเห็นว่าหากให้ศาลใช้ดุลยพินิจวินิจฉัยถึงอันตรายที่ประจักษ์แล้วจะก่อให้เกิดความเป็นธรรมในแต่ละกรณีมากกว่า การที่จะกำหนดระดับความเป็นอันตรายเสียเองไว้ในกฎหมาย

อย่างไรก็ตามผลของอันตรายที่ประจักษ์จะไม่ถูกนำมาพิจารณาเมื่อปราศจากวัตถุที่ถูกระงับ แต่การบริหารงานยุติธรรมจะรักษาความเป็นไปได้ในกฎหมาย

นอกจากนี้แล้วยังรวมถึงความสามารถของผู้กระทำคือ ความสามารถพิเศษของผู้กระทำ จะถูกนำไปพิจารณาในปัญหาของการเกิดอันตรายด้วย

2.5.3.2 ประเภทของความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายพิจารณาจากเป้าหมายที่ได้รับอันตรายนักวิชาการ ได้แบ่งความผิดอาญาโดยพิจารณาจากเป้าหมายที่ได้รับอันตราย เป็น สองประเภท ดังนี้

1) ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายต่อปัจเจกชน (Individualgefahr)⁴¹ ความผิดอาญาประเภทนี้ เป็นกรณีการกระทำอย่างใดของผู้กระทำที่เป็นอันตรายต่อคุณธรรมทางกฎหมายอันใดอันหนึ่ง เช่นชีวิตมนุษย์ ซึ่งคล้ายกับการพิจารณาความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายประจักษ์ เพราะความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายที่ประจักษ์นั้นองค์ประกอบของความเป็นอันตรายจะเป็นกรณีความเป็นอันตรายต่อบุคคลหนึ่ง โดยเฉพาะเจาะจงดังเช่นความผิดฐานทอดทิ้งที่ได้ยกมาตามข้างต้นความผิดจะเกิดเมื่อผู้ถูกทอดทิ้งถูกปล่อยอยู่ในภาวะไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ในขณะที่ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายอย่างล่องๆ มีลักษณะองค์ประกอบความเป็นอันตรายเป็นกรณีของความเป็นอันตรายต่อบุคคลทั่วไป เช่น การขับขี่ยานพาหนะขณะเมาสุราจะพบว่าอันตรายที่เกิดขึ้นเป็นอันตรายต่อบุคคลทั่วไป

อย่างไรก็ตามมิใช่เป็นหลักเด็ดขาดว่าองค์ประกอบของความเป็นอันตรายที่ประจักษ์จะคุ้มครองเฉพาะประโยชน์ต่างๆ ของปัจเจกชนและองค์ประกอบของความเป็นอันตรายล่องๆ จะคุ้มครองเฉพาะประโยชน์ต่างๆ ของบุคคลทั่วไปเช่นความผิดฐานวางเพลิงตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 218⁴² ซึ่งเป็นการก่ออันตรายอย่างล่องๆ อย่างไรก็ตามการกำหนดโทษสำหรับความผิดดังกล่าวมิได้มีจุดประสงค์ในการปกป้องความปลอดภัยที่จะถูกทำลายจากการวางเพลิงแต่มีวัตถุประสงค์ที่จะป้องอันตรายที่จะเกิดแก่ร่างกายและชีวิต ซึ่งเป็นคุณธรรมทางกฎหมายของปัจเจกชน

⁴¹ แหล่งเดิม หน้า 143.

⁴² ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ. (2556). *ประมวลกฎหมายอาญาลับอ้างอิง* (พิมพ์ครั้งที่ 31). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 367-368.

2) ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายต่อสาธารณะชน (Gemeingefahr)⁴³ ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายต่อสาธารณะชนนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1) ความเป็นอันตรายต่อผู้เสียหายจำนวนมากไม่เจาะจงตัว เช่นความผิดฐานวางเพลิงขั้นรุนแรงตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 218 เพราะประชาชนจำนวนมากอาจได้รับความเสียหายอันไม่อาจคำนวณได้จากการถูกลอบวางเพลิง

2.2) ความเป็นอันตรายต่อผู้เสียหายคนใดคนหนึ่งซึ่งไม่เจาะจงภายใต้สถานการณ์บางอย่างเช่นความผิดฐานทำให้เสียหายแก่สิ่งปลูกสร้างสำคัญตามประมวลกฎหมายมาตรา 226 ซึ่งแม้จะมีผู้รับอันตรายเพียงคนเดียว บุคคลที่ได้รับอันตรายดังกล่าวคือบุคคลที่ถูกเลือกมาจากคนทั่วไปโดยถือเป็นตัวแทนของบุคคลทั่วไป สรุปคือการกระทำดังกล่าวทำให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลทั่วไปแล้วเพียงแต่ผลจะเกิดขึ้นกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งเท่านั้น⁴⁴

2.6 ทฤษฎีและวัตถุประสงค์ของมาตรการบังคับทางอาญา

มาตรการบังคับทางอาญาเป็นวิธีการหนึ่งที่สังคมใช้บังคับผู้ล่วงละเมิดกฎระเบียบของสังคมมาแต่โบราณ โดยการกำเนิดสังคมที่มีการเรียนรู้กฎเกณฑ์เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อกัน เช่น การตรารังวัลและการลงโทษมาตรการการบังคับทางอาญาเริ่มจากระดับครอบครัว หมู่บ้าน ชุมชนเช่นผู้ใหญ่กว่ากล่าวตักเตือนหรือลงโทษผู้น้อยการอับเป้โดยเพื่อนบ้านรวมตัวกันเป็นต้นเมื่อสังคมขยายตัวและมีความซับซ้อนขึ้นการใช้มาตรการบังคับทางอาญาไม่อาจกระทำได้ด้วยปัจเจกบุคคลและเพื่อความเป็นทำแก่ผู้ถูกกล่าวหาจึงเกิดเป็นระบบที่ผู้ปกครองหรือรัฐจะยื่นมือเข้ามาดำเนินการให้เหมาะสมกับความผิดที่เกิดขึ้น⁴⁵

ในปัจจุบัน มาตรการบังคับตามกฎหมายอาญาที่ใช้บังคับต่อผู้กระทำผิดได้แก่

2.6.1 โทษในทางอาญาตามทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขวัญยับยั้ง (Deterrence)⁴⁶ เป็นมาตรการที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญาไทยได้แก่การประหารชีวิตการจำคุกการกักขังการปรับและการริบทรัพย์สินตามทฤษฎีที่เป็นที่ยอมรับในทาง

⁴³ สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (2537). ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายตามกฎหมายอาญาเยอรมัน. *คูลพาหะเล่ม 5* (41). หน้า 147.

⁴⁴ สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์.(2536). *ผลของการกระทำในทางอาญา: ศึกษาเฉพาะกรณีผลที่เป็นการก่ออันตราย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 37.

⁴⁵ Gerald Gardiner, (1958). *The Purposes of Crime Punishment*. Reprint from *The Modern Law Review*. London, Stevens, 1111. Reprint.

⁴⁶ นัทธิ จิตสว่าง. *วัตถุประสงค์ในการลงโทษ*. *อาชญาวิทยา กระบวนการยุติธรรม ราชทัณฑ์ และการวิจัยเชิงคุณภาพ*. สืบค้นเมื่อ 13 เมษายน 2556. จาก <http://www.gotoknow.org/posts/454719>.

สากลซึ่งมีความสัมพันธ์กับโทษทางอาญา ทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขวัญยับยั้ง อยู่บนความเชื่อว่า เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นแล้ว ไม่สามารถย้อนกลับไปทำให้ความเสียหายที่เกิดขึ้นให้ไม่เกิดขึ้นได้ ดังนั้นสิ่งที่ทำได้คือการป้องกันมิให้มีการกระทำลักษณะดังกล่าวขึ้นมาอีกจึงควรหาทางป้องกันมิให้มีการกระทำแบบที่เกิดขึ้นมาแล้วเกิดขึ้นซ้ำอีกแทนที่จะแก้แค้นทดแทน อีกทั้งมองการลงโทษเป็นการข่มขวัญ โดยซีซาร์ เบ็คคาเรีย กล่าวว่าไว้ว่า การลงโทษต้องมุ่งผลในการป้องกัน

2.6.1.1 วัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อข่มขวัญยับยั้งการลงโทษเพื่อข่มขวัญยับยั้ง มีวัตถุประสงค์2ประการ คือ

1) การข่มขวัญยับยั้งโดยทั่วไป (General Deterrence) มีวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำผิดเพื่อข่มขวัญหรือป้องกันบุคคลอื่นให้เห็นและหวาดกลัวต่อโทษที่ผู้กระทำผิดได้รับ เพื่อที่จะไม่กล้ากระทำความผิดในลักษณะเดียวกัน เพราะเกิดความเกรงกลัวโทษที่ผู้กระทำผิดได้รับ เช่นการลงโทษประหารชีวิตทำให้คนทั่วไปเห็นว่าทำผิดในลักษณะนั้นแล้วทำให้ต้องโทษประหารชีวิตจะไม่สามารถอยู่เห็นโลกต่อไปได้ทำให้เกิดความเกรงกลัวไม่กล้าทำผิดเห็นตัวอย่างจากบุคคลที่ได้ทำมาแล้ว และ

2) การข่มขวัญยับยั้งเฉพาะราย (Special Deterrence) มีวัตถุประสงค์ในการข่มขวัญยับยั้งตัวผู้กระทำผิดนั่นเองโดยทำให้บุคคลที่ทำผิดนั้นเจ็บทรมานเมื่อได้รับโทษและไม่กลับมากระทำผิดซ้ำขึ้นอีก เนื่องจากสัมผัสความทุกข์หรือความเจ็บปวดจากโทษที่ได้รับเป็นผลให้เกิดความคิดยับยั้งซึ่งใจเมื่อคิดจะทำผิดในครั้งต่อไปว่าจะคุ้มค่าหรือไม่กับความเจ็บปวดที่ได้รับ

2.6.1.2 ลักษณะของการลงโทษที่มีผลในการข่มขวัญและยับยั้ง เรย์ เจฟฟอรีย์ กล่าวว่าไว้ว่าการที่จะทำให้การลงโทษมีผลในการข่มขวัญและยับยั้ง จะต้องทำให้การลงโทษนั้น มีความแน่นอน รวดเร็ว เสมอภาค และเป็นโทษที่เหมาะสม⁴⁷ ดังนี้

1) การลงโทษจะต้องมีความแน่นอนหากมีผู้กระทำการผิดกฎหมายขึ้นแล้วจะสามารถนำตัวผู้กระทำผิดมารับโทษได้กล่าวคือต้องมีมาตรการที่ทำให้ผู้กระทำผิดไม่มีโอกาสที่จะรอดพ้นจากการถูกจับกุมมาลงโทษตามกระบวนการซึ่งจะเป็นการสร้างผลในการข่มขวัญและยับยั้งให้คนทั่วไปในสังคมและผู้กระทำผิดเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าเสี่ยงกระทำผิดขึ้นอีก เพราะทำผิดแล้วจะต้องถูกจับกุมไปรับโทษอย่างแน่นอน

2) การลงโทษจะต้องมีลักษณะรวดเร็วโดยเมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นแล้วจะต้องมีกระบวนการที่จะนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษได้อย่างรวดเร็วให้“เห็นผลทันตา” จึงจะทำให้ผู้กระทำผิดและบุคคลอื่นๆเห็นเป็นตัวอย่างว่าเมื่อกระทำผิดแล้วจะได้รับผลร้ายเช่นไร เพราะหากมีการกระทำผิดเกิดขึ้นแล้ว ปล่อยระยะเวลาให้ล่วงเลยไปเป็นเวลานานสามปีต่อมาจึงจะสามารถ

⁴⁷ แหล่งเดิม.

จับกุมตัวผู้กระทำผิดได้ และอีกห้าปีต่อมากว่าผู้กระทำผิดจะได้รับการลงโทษอย่างจริงจังก็จะทำให้คนทั่วไปลืมเรื่องราวการกระทำผิดที่เกิดขึ้นและไม่เกิดความเกรงกลัวตามวัตถุประสงค์ในการข่มขู่ยับยั้งเพราะไม่สามารถเห็นผลได้ในทันทีดังนั้นหากเป็นกรณีการกระทำผิดในคดีที่สะท้อนขวัญประชาชนหรือคดีที่ประชาชนให้ความสนใจ กระบวนการยุติธรรมโดยตำรวจ อัยการ ศาลควรร่วมมือกันในการเร่งดำเนินคดีเพื่อให้ผู้ต้องหาได้รับการพิจารณาตัดสินโดยเร็วก็จะทำให้การลงโทษมีผลในการข่มขู่ยับยั้งมากขึ้น

3) การลงโทษต้องมีความเสมอภาคกล่าวคือไม่ว่าใครเป็นผู้ที่กระทำผิดจะต้องถูกลงโทษอย่างเท่าเทียมกันไม่เลือกปฏิบัติระหว่างบุคคลใดๆ ในสังคมไม่ว่ารวยหรือจนซึ่งจะมีผลให้ผู้กระทำผิดหรือผู้ที่คิดจะทำความผิดไม่มีโอกาสแก้ตัวหรือหาทางหลีกเลี่ยงหรือหาข้อยกเว้นจากการถูกลงโทษได้หากได้ทำความผิด การลงโทษจึงจะมีผลในการข่มขู่ยับยั้ง เพราะหากบางคนกระทำผิดแล้วต้องรับโทษแต่บางคนไม่ได้รับโทษด้วยเหตุผลต่างๆ ก็จะทำให้บุคคลทั่วไปไม่เกรงกลัว เพราะจะสามารถหาช่องทางหลบหลีกหรือยกเว้นที่จะไม่ต้องรับโทษตามเหตุผลต่างๆ ที่เคยมีคนทำมาแล้วจึงไม่เกรงกลัวต่อโทษ

4) การลงโทษจะต้องมีอัตราส่วนที่เหมาะสมระหว่างบทลงโทษและการกระทำ ความผิดหากบทลงโทษเบาเกินไปไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำผิดก็จะทำให้ผู้กระทำผิดและคนทั่วไปไม่เกิดความเกรงกลัวและทำความผิดโดยแลกกับโทษที่เล็กน้อยหรือยอมเสี่ยงกับโทษดังกล่าว แต่หากบทลงโทษหนักเกินไปก็จะทำให้ผู้กระทำผิดพยายามปกปิดการกระทำผิดของตนเองโดยใช้วิธีที่รุนแรงขึ้น เช่นการทำร้ายผู้เสียหายหรือทำให้ผู้เสียหายได้รับผลร้ายมากขึ้น เช่นการกำหนดโทษประหารชีวิตในความผิดฐานปล้นหรือข่มขืน ผู้ที่กระทำผิดก็จะทำการฆ่าผู้เสียหายไปด้วยเพื่อเป็นการทำลายพยานหลักฐาน แลกกับการรอดพ้นจากโทษคือประหารชีวิตเพราะไม่มีโทษใดจะสูงกว่านี้อีกแล้วในขณะที่เดียวกันกระบวนการตรวจสอบพยานหลักฐานก็จะยิ่งทำได้ยากขึ้นและเป็นผลให้ผู้กระทำผิดอาจรอดจากการถูกลงโทษไปได้เพราะพยานหลักฐานถูกทำลายไปหมดแล้วโทษต้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการกระทำผิดจึงจะมีผลในการข่มขู่ยับยั้งได้อย่างมีประสิทธิภาพ⁴⁸

นอกจากโทษในทางอาญาตามทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง ยังมี วิธีการเพื่อความปลอดภัย ซึ่งตามกฎหมายอาญา มีทั้งหมด 5 ประเภท ได้แก่ การกักกัน การห้ามเข้าเขตกำหนด การเรียกประกันทัณฑ์บน การคุมตัวในสถานพยาบาล และการห้าม ประกอบอาชีพบางอย่าง รวมทั้งมาตรการอื่น ๆ เช่นการให้โฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์โดยให้จำเลยเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย

⁴⁸ แหล่งเดิม.

2.6.2. วัตถุประสงค์ของมาตรการบังคับทางอาญา

โดยมาตรการบังคับทางอาญาต่าง ๆ ทั้งในเรื่องของโทษทางอาญาและวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่ได้กล่าวมา มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

2.6.2.1 การป้องกันทั่วไป (general prevention) เป็นวัตถุประสงค์ของการลงโทษประการหนึ่งที่ได้รับการยอมรับในกฎหมายอาญา เป็นการใช้มาตรการ เช่น โทษในการข่มขู่บุคคลทั่วไปมิให้กระทำความผิดในทำนองนั้นอีก หรือเพื่อเป็นแบบอย่างในการบังคับจิตใจของบุคคลส่วนรวมที่มีความคิดจะกระทำการเช่นนั้น ให้ยับยั้งการกระทำดังกล่าวเสีย

2.6.2.2 การป้องกันพิเศษ (special prevention) เป็นวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันผู้กระทำผิดคนเดิม มิให้กระทำความผิดในลักษณะเดียวกันนั้นซ้ำอีก โดยใช้การลงโทษหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่บุคคลนั้น

2.7 ความหมายของการพกพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะตามตัวบทกฎหมายของประเทศไทย

ในการศึกษาความผิดฐานพกพาอาวุธนั้น จำเป็นจะต้องศึกษาความหมายของคำว่าอาวุธที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเสียก่อน เพื่อที่จะทำให้ทราบถึงขอบเขตที่กฎหมายประสงค์จะบังคับใช้สำหรับวัตถุประสงค์ดังกล่าวอีกทั้งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความอันตรายที่กฎหมายประสงค์จะคุ้มครองสังคม จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว จากนั้นจึงทำการศึกษาถึงลักษณะของพฤติการณ์ที่เป็นลักษณะของการพกพาอาวุธซึ่งเป็นการก่ออันตรายตามกฎหมายต่อไป

2.7.1 คำว่า “อาวุธ” จากการค้นคว้าทางตำราต่างๆ ได้มีการให้ความหมายคำจำกัดความของคำว่าอาวุธไว้มากมาย ตัวอย่างเช่น

อาวุธคือเครื่องมือที่ใช้ระหว่างการรบเพื่อสังหารหรือทำลายทรัพย์สินและทรัพยากรจนไม่สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรได้ อาจใช้ในการโจมตีการป้องกันและการข่มขู่⁴⁹

ในแง่ของกฎหมายนั้น คำว่า “อาวุธ” ตามความหมายในประมวลกฎหมายอาญานั้น ได้ถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 1(5) โดยบัญญัติว่า อาวุธ หมายถึงความรวมถึง “อาวุธโดยสภาพ” และอาวุธที่มีใช่อาวุธโดยสภาพ แต่ได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ⁵⁰ ด้วย ในส่วนของอาวุธโดยสภาพนั้น ไม่มีปัญหาอะไรในการตีความ แต่

⁴⁹ อาวุธ. สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2556. จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%AD%E0%B8%B2%E0%B8%A7%E0%B8%B8%E0%B8%98>.

⁵⁰ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2556). *ประมวลกฎหมายอาญาลับอ้างอิง* (พิมพ์ครั้งที่ 31). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 22.

ในส่วนของ สิ่งที่ “ไม่ใช่อาวุธโดยสภาพนั้น” จะเป็นอาวุธตามกฎหมายก็ต่อเมื่อได้ใช้เจตนาจะใช้ ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัส ดังนั้นการพาสิ่งที่ไม่ใช่อาวุธโดยสภาพนั้นติดตัวไปตาม มาตรการนี้จะยังไม่เป็นความผิด จนกว่าผู้ที่พานั้นจะใช้วัตถุดังกล่าวเยี่ยงอาวุธ

จากคำนิยามดังกล่าว จึงสามารถแบ่งแยกชนิดของอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญาได้ เป็น 2 ประเภท คือ

2.7.1.1 อาวุธโดยสภาพ หมายความว่า สิ่งซึ่งโดยสภาพใช้ทำให้เป็นอันตรายสาหัสแก่ ร่างกาย รวมทั้งร่างกายและจิตใจตามมาตรา 295 อันตรายสาหัสตามมาตรา 297⁵¹

อาวุธโดยสภาพ จึงหมายถึงสิ่งที่เป็นอาวุธโดยลักษณะทางกายภาพของตัวมันเอง โดยมี วัตถุประสงค์ในการผลิตจัดสร้าง หรือดัดแปลงขึ้นเพื่อทำหน้าที่ในการทำลายชีวิต ร่างกาย หรือ ทรัพย์สิน เช่น มีดดาบที่ใช้ในการต่อสู้ สนับมือ คีวอาวุธปืนวัตถุระเบิด

การเป็นอาวุธโดยสภาพนั้น วัตถุดังกล่าวจะต้องทำหน้าที่เป็นอาวุธได้โดยสภาพของ ตนเอง เช่น ลูกกระสุนปืนมิใช่อาวุธโดยสภาพ เมื่อผู้พกไม่ได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกาย ถึงอันตรายสาหัส ผู้พกจึงไม่มีความผิดตามมาตรา 371⁵²

การเป็นอาวุธโดยสภาพนั้น ถึงแม้ว่าอาวุธดังกล่าวจะไม่สามารถใช้งานได้ แต่ตาม กฎหมายก็ถือว่าสภาพแห่งการเป็นอาวุธยังไม่สิ้นไป เช่น การพาอาวุธปืนซึ่งไม่สามารถยิงได้ ผู้ที่นำพา จะอ้างว่าสิ่งที่ตนนำพานั้น มิใช่อาวุธปืนเนื่องจากมิสามารถยิงได้ มิได้ เช่นการที่จำเลยมีปืนพก สั้นออโตเมติก ชนิดประกอบขึ้นเองขนาด .22 ไว้ในความครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตจากนาย ทะเบียนท้องที่แม่ปิ่นดังกล่าวไม่อาจยิงทำอันตรายแก่ชีวิตและวัตถุได้จำเลยก็มีความผิดตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 7 และปืนดังกล่าวเป็นอาวุธโดยสภาพเมื่อจำเลยพาไป ในเมืองและทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร จึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ด้วย⁵³ หรืออาวุธปืนแม้ไม่มีลูกโม้และแกนลูกโม้ก็เป็นอาวุธโดยสภาพ⁵⁴

จะเห็นได้ว่าถึงแม้ว่าอาวุธปืนดังกล่าวจะไม่สามารถใช้งานได้แล้ว แต่ศาลฎีกายังคงถือ ว่าอาวุธปืนดังกล่าวเป็นอาวุธโดยสภาพอยู่ แสดงว่าศาลฎีกาพิจารณาที่สภาพของอาวุธ มิได้ พิจารณาถึงการทำหน้าที่ได้หรือไม่ของอาวุธ

⁵¹ จิตติ ดิงศรัทธี. (2524). คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 2 และภาค 3 (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักอบรมกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา. หน้า 2048.

⁵² คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3109/2523.

⁵³ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1903/2520 (ประชุมใหญ่).

⁵⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1459/2523.

2.7.1.2 สิ่งที่ไม่เป็นอาวุธโดยสภาพแต่ได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ โดยสิ่งดังกล่าวนี้โดยสภาพแล้วมิใช่อาวุธ แต่มีความสามารถประทุษร้ายต่อผู้อื่นให้เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือจิตใจได้ เช่นมีขนาดเล็ก คัตเตอร์ เชือก ปากกา⁵⁵ กรรไกร ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวันมิได้มีวัตถุประสงค์ในการผลิตขึ้นมาเพื่อเป็นอาวุธ จึงมิได้มีกฎหมายควบคุมไว้โดยเฉพาะ แต่หากว่าผู้ที่นำไปใช้ มีเจตนาจะใช้วัตถุดังกล่าวนี้เพื่อเป็นอาวุธ วัตถุดังกล่าวนี้ก็จะกลายเป็นอาวุธตามกฎหมายทันที

เช่นในกรณีมีคัตเตอร์จะไม่เป็นอาวุธ โดยสภาพแต่ทุกครั้งที่จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย จำเลยเอามีคัตเตอร์ที่จำเลยพาไปออกมาขู่เชิญผู้เสียหายแสดงว่าจำเลยพามีคัตเตอร์ไป โดยเจตนาจะใช้เป็นอาวุธมีคัตเตอร์จึงเป็นอาวุธ⁵⁶

หรือในกรณีมีดแบบพกผลไม้มิใช่อาวุธโดยสภาพ แต่ถ้าผู้ที่พกพาได้ใช้มีดนั้นแทงบุคคลอื่นได้รับอันตรายสาหัสจึงเป็นอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ผู้กระทำจึงมีความผิดตามบทบัญญัติดังกล่าวและเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง⁵⁷

จาก 2 กรณีดังกล่าว เห็นได้ว่า สิ่งที่ไม่เป็นอาวุธโดยสภาพจะเป็นอาวุธตามกฎหมายต่อเมื่อได้มีเจตนาใช้วัตถุดังกล่าวในการประทุษร้ายร่างกาย หรือทำให้เกิดอันตรายสาหัส

สรุปความหมายของคำว่าอาวุธได้ว่าหมายถึง สิ่งที่ใช้เพื่อทำอันตรายต่อทรัพยากรต่างๆเช่นชีวิตมนุษย์ ร่างกาย เช่นการฆ่าหรือทำให้บาดเจ็บหรือคุกคามในลักษณะต่างๆจากที่มีความรุนแรงเล็กน้อยเช่นเข็มหมุดถ้าผู้ประสงค์นำไปใช้ประทุษร้ายร่างกาย ไปจนถึงที่มีความรุนแรงมากและออกแบบมาเพื่อใช้ทำลายโดยเฉพาะเช่นอาวุธนิวเคลียร์ซึ่งการใช้อาวุธดังกล่าวในการกระทำต่อร่างกายมนุษย์แม้จะเป็นสิ่งเล็กน้อยก็ตาม จะส่งผลให้เกิดภัยอันตรายมากกว่าการกระทำโดยไม่ใช้อาวุธ เช่นการใช้มือเปล่าบีบคอกับการใช้เชือกรัดคอ การใช้เชือกรัดคอข่มทำให้ผู้ถูกระทำมีโอกาสเสียชีวิตมากกว่า

คำว่า “ประทุษร้ายร่างกาย” นั้นในประมวลกฎหมายอาญา หมวด 1 บทนิยามได้ให้คำจำกัดความไว้ใน มาตรา 1(6) “ใช้กำลังประทุษร้าย” หมายความว่าทำการประทุษร้ายแก่กาย หรือจิตใจของบุคคลไม่ว่าจะทำด้วยใช้ร่างกายภาพหรือด้วยวิธีอื่นใด และให้หมายความรวมถึงการ

⁵⁵คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1844/2536.

⁵⁶คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1400/2538.

⁵⁷คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4155/2531.

กระทำใด ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขจัดขึ้นได้ ไม่ว่าจะโดยใช่ยา ทำให้มีเมฆา การสะกดจิตหรือวิธีอื่นใด อันคล้ายคลึงกัน⁵⁸

คำว่า “รับอันตรายสาหัส” นั้น หมายความว่าถึง

- 1) ตาบอด หูหนวกลิ้นขาด หรือเสียงานประสาท
- 2) เสียอวัยวะสืบพันธุ์หรือความสามารถสืบพันธุ์
- 3) เสียแขนขา มือ เท้า นิ้วหรืออวัยวะอื่นใด
- 4) หน้าเสียโฉมอย่างติดตัว
- 5) แผลงู
- 6) จิตพิการอย่างติดตัว
- 7) ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บเรื้อรังซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต
- 8) ทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน หรือจนประกอบ

กรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน⁵⁹

ซึ่งเมื่อเข้าองค์ประกอบที่วัดดังกล่าวเป็นอาวธตามกฎหมายแล้ว จะทำให้บุคคลต้องได้รับโทษหนักขึ้นในบางกรณี เช่นประมวลกฎหมายอาญามาตรา 140 บัญญัติไว้ว่า “ความผิดตามมาตรา 138 วรรคสองหรือมาตรา 139 ได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”⁶⁰

ดังนั้นจะเห็นว่า การกระทำความผิดอาญา โดยมีหรือใช้อาวุธในการกระทำความผิดด้วย นั้นย่อมเป็นเหตุจรรยา ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติเพิ่มโทษไว้ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดอย่างเดียวกันที่ได้กระทำไปโดยไม่มีอาวุธ

2.7.2 คำว่า “อาวุธปืน”

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ได้บัญญัติความหมายของคำว่าอาวุธปืนไว้ ดังนี้

⁵⁸ ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ. (2556). *ประมวลกฎหมายอาญาระบบอ้างอิง* (พิมพ์ครั้งที่ 31). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 22.

⁵⁹ แหล่งเดิม. หน้า 473.

⁶⁰ แหล่งเดิม. หน้า 302.

“อาวุธปืน” หมายความว่ารวมตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใดซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้นๆซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง⁶¹

นอกจากนี้แล้ว ส่วนประกอบของอาวุธปืนบางส่วน ถือเป็นอาวุธปืนด้วย ตามข้อ 1 แห่งกฎกระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2491 เนื่องจากส่วนประกอบดังกล่าวเป็นส่วนประกอบสำคัญของอาวุธปืน หากผู้ที่มีไว้ในครอบครองมีความรู้ทางการช่างสักเพียงเล็กน้อยก็จะสามารถพัฒนาต่อจนสำเร็จเป็นอาวุธปืนอย่างสมบูรณ์และนำไปประกอบอาชญากรรมได้ กฎหมายจึงถือว่าส่วนประกอบดังกล่าวเป็นอาวุธปืนด้วย ดังนี้

2.7.2.1 ลากล๊อง

2.7.2.2 เครื่องลูกเลื่อน หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน

2.7.2.3 เครื่องลั่นไกหรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก และ

2.7.2.4 เครื่องส่งกระสุนของกระสุนหรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้ส่วนใด

ส่วนหนึ่งที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงมหาดไทย⁶²

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าอาวุธปืนที่ไม่สามารถใช้งานได้ ศาลฎีกาก็ยังคงพิจารณาว่าเป็นอาวุธโดยสภาพ⁶³ รวมทั้ง ส่วนประกอบของอาวุธปืนซึ่งชำรุดด้วย⁶⁴

2.7.3 คำว่า “พกพาอาวุธ”

ในการพกพาอาวุธนั้น ไม่มีคำจำกัดความที่บัญญัติไว้ในตัวบทกฎหมายไม่ว่าจะเป็นตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกฎหมายฉบับใด ดังนั้นจึงต้องทำการศึกษาจาก คำพิพากษาของศาลฎีกา คำชี้ขาดของพนักงานอัยการ บันทึกของตำรวจผู้มีหน้าที่รักษากฎหมาย และความคิดเห็นของนักวิชาการดังต่อไปนี้

2.7.3.1 ความหมายตามคำพิพากษาของศาลเคยมีคำพิพากษาของศาลฎีกาวินิจฉัยว่า กระเป๋าเอกสารที่อาวุธปืนของกลางบรรจุอยู่ภายในนั้น โดยสภาพและคำพยานจำเลยแสดงว่า มีกุญแจล็อกถึง 2 ด้านทั้งวางอยู่ที่เบาะด้านหลังการจะหยิบฉวยอาวุธปืนมาใช้ทันทีทันใดนั้นย่อมเป็นไปได้ยากจึงมีอาจถือได้ว่าเป็นการพกพาติดตัวทั้งเหตุผลที่จำเลยอ้างว่าเป็นการขนย้ายไปยังบ้านที่ต่างจังหวัดนั้นจำเลยมีสำเนาทะเบียนบ้านมาสนับสนุนว่ามี การย้ายภูมิลำเนาไปจริงแม้จะภายหลังวัน

⁶¹พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490. มาตรา 4 (1).

⁶²กฎกระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2491.

⁶³คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1903/2520.

⁶⁴คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1022/2522.

เวลาเกิดเหตุแต่ก็เพียงไม่กี่วัน ต้องรับฟังเป็นคุณแก่จำเลยตามที่อ้างว่าเจตนาเพียงขนย้ายสิ่งของเมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมาสืบให้เห็นเป็นอย่างอื่นจึงต้องฟังว่าจำเลยมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ที่จะพาอาวุธของกลางไปจำเลยไม่มีความผิดตาม พรบ. อาวุธปืน ฯ มาตรา 8 ทวิวรรค 1, มาตรา 72 วรรค 2 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371⁶⁵

จากแนวคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวเห็นว่าศาลฎีกามีแนวความคิดว่าการนำพาอาวุธที่จะเป็นความผิดตามกฎหมายนั้นจะต้องเป็นพฤติการณ์ที่จะสามารถหีบฉวยอาวุธปืนมาใช้ทันทีทันใดนั้นนอกจากนี้แล้วจะต้องมีพฤติการณ์ที่จะได้นำอาวุธปืนเคลื่อนที่ไปในถนนหรือทางสาธารณะอีกด้วย และนอกจากนี้คำพิพากษาศาลฎีกาที่มีการกำหนดพฤติการณ์หรือลักษณะของการพกพาอาวุธติดตัวแล้วยังมีแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่กล่าวถึงเจตนา หรือองค์ประกอบภายในของการพาอาวุธติดตัวดังนี้

การที่จำเลยที่ 1 ถือปืนกลับบ้านพร้อมจำเลยที่ 2 ผู้เป็นเจ้าของที่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองและการพาอาวุธปืนนั้นไปเป็นการป้องกันไม่ให้จำเลยที่ 2 นำไปใช้กระทำความผิดและนำกลับบ้านเท่านั้นมิได้มีเจตนาพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ จำเลยที่ 1 ไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ มาตรา 8 ทวิ⁶⁶

อีกกรณีคือจำเลยเป็นพนักงานขับรถของมูลนิธิปอเต็กตึ๊งได้ขับรถยนต์ไปที่เกิดเหตุรถชนกันมีผู้นำถุงบรรจุอาวุธปืนมามอบให้แจ้งว่าเป็นของผู้ได้รับบาดเจ็บจำเลยได้ติดตามหาเจ้าของเพื่อมอบอาวุธปืนคืนเมื่อไม่พบก็ตั้งใจจะมอบให้แก่เจ้าพนักงานตำรวจ แต่ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับเสียก่อนดังนั้นศาลฎีกาวินิจฉัยว่าจำเลยไม่มีความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพกพาไปในทางสาธารณะ⁶⁷

การกระทำความผิดฐานพาอาวุธปืนนั้นต้องได้ความว่าจำเลยได้นำอาวุธปืนเคลื่อนที่ไปในถนนหรือทางสาธารณะหรือนำเข้าไปในหมู่บ้านซึ่งประกอบด้วยการกระทำที่เป็นสาระสำคัญคือการนำอาวุธปืนเคลื่อนที่ไปในขณะกระทำความผิดหากปรากฏว่าจำเลยเพียงแต่หีบเอาอาวุธปืนขึ้นของเพื่อนที่วางไว้บนโต๊ะหน้าร้านขายอาหารริมถนนมาเหน็บไว้ที่เอวและคางนั่งอยู่ที่โต๊ะไม่ได้เคลื่อนย้ายไปไหน ดังนี้ไม่เป็นความผิดฐานพาอาวุธปืน⁶⁸

จากคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ยกมานี้เห็นว่ากรการพกพาอาวุธดังกล่าวยังคงต้องประกอบด้วยองค์ประกอบภายในคือเจตนาด้วย

⁶⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3945/2540.

⁶⁶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 417/2528.

⁶⁷ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 293/2537.

⁶⁸ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3729/2528.

2.7.3.2 ความหมายตามความเห็นแย้งของพนักงานอัยการอัยการสูงสุดได้ชี้ขาดความเห็นแย้งเกี่ยวกับการพลาอาวูฐป็นติดตัวว่า การพลาอาวูฐป็นติดตัวที่จะเป็นความผิดตาม พรบ.อาวูฐป็น ๗ นั้น จะต้องเป็นการกระทำที่ผู้ต้องหาผู้นั้น อยู่ในวิสัยที่สามารถอาจใช้อาวูฐป็นนั้นได้ในทันที หากต้องการจะใช้ โดยไม่ต้องใช้เวลาในการเตรียมการเพื่อการใช้ใดๆ อีก ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาพาอาวูฐป็นไป โดยเก็บไว้ที่เก็บของท้ายรถ จึงไม่ใช่เป็นการพลาอาวูฐป็นติดตัวไปตามความหมายของกฎหมาย การกระทำของผู้ต้องหาจึงขาดองค์ประกอบความผิดตาม พรบ.อาวูฐป็น๗ มาตรา 8 ทวิ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา⁶⁹

นอกจากความเห็นแย้งดังกล่าวที่กล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีความเห็นแย้งที่เกี่ยวข้องอีก ดังนี้ต่อไป

“อัยการสูงสุดได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าการพลาอาวูฐป็นติดตัวที่จะเป็นความผิดตาม พรบ.อาวูฐป็น๗ มาตรา 8 ทวิ นั้น จะต้องเป็นการกระทำที่ผู้กระทำนั้นอยู่ในวิสัยที่สามารถอาจใช้อาวูฐป็นนั้น ได้ในทันที หากต้องการจะใช้โดยไม่ต้องใช้เวลาในการเตรียมการเพื่อการใช้ใดๆ อีก ฉะนั้น การที่ผู้ต้องหาแยกอาวูฐป็นกับกระสุนออกจากกันและบรรจุไว้ในกระเป๋าเสื้อผ้า แล้วนำกระเป๋าติดตัวมาด้วย จึงไม่ใช่การพลาอาวูฐป็นติดตัวในความหมายของกฎหมาย การกระทำของผู้ต้องหาจึงขาดองค์ประกอบความผิดตาม พรบ.อาวูฐป็น ๗ มาตรา 8 ทวิ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา^{70,71}

ความเห็นแย้งของอัยการสูงสุดทั้ง 2 ความเห็นนี้ เห็นว่าในความผิดฐานพลาอาวูฐป็นในเมือง หรือในชุมชน ความเห็นทางอัยการมีแนวความคิดของความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายซึ่งเป็นแนวความคิดของประเทศเยอรมันเพราะการกระทำดังกล่าวเป็นการก่ออันตรายโดยทั่วไปแล้ว⁷²

2.7.3.3 ความหมายตามบันทึกตำรวจในทางตำรวจนั้นได้มีบันทึกตำรวจกำหนดแนวทางในการปฏิบัติของข้าราชการตำรวจให้ใช้ดุลพินิจในการตรวจค้นจับกุม ผู้พกพาอาวูฐป็นไปในสาธารณสถาน ให้เป็นการถูกต้องตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ได้บัญญัติไว้และต่อมาได้มีคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519 แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 8 ทวิ แห่ง พรบ.อาวูฐป็น๗ พ.ศ. 2490 ขึ้นอีกอย่างไรก็ตามในปัจจุบันยังคงมีปัญหาในทาง

⁶⁹ คำชี้ขาดความเห็นแย้ง และคำวินิจฉัยคดีอาญาของอัยการสูงสุดที่ 64/2524.

⁷⁰ คำชี้ขาดความเห็นแย้ง และคำวินิจฉัยคดีอาญาของอัยการสูงสุดที่ 19/2537.

⁷¹ สมพร-ศรีนิตดา พรหมพิตร. (2544). *เล่นปืนไม่ให้ถูกจับ* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ : นิติธรรม. หน้า 56-57.

⁷² สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์.(2536). *ผลของการกระทำในทางอาญา: ศึกษาเฉพาะกรณีผลที่เป็นการก่ออันตราย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 99.

ปฏิบัติ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจค้นพบบุคคลพกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะ โดยมีเพียงใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (ป. 4) แต่ยังไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว (ป. 12) ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจมักจะควบคุมตัวมาดำเนินคดีทุกรายไปทำให้เป็นที่เดือดร้อนแก่ผู้บริสุทธิ์ที่ถูกตรวจค้นและจับกุม เพื่อให้การปฏิบัติของเจ้าพนักงานตำรวจเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและถูกต้องจึงขอชักซ้อมความเข้าใจในการปฏิบัติเพิ่มเติม ดังนี้ตามบทบัญญัติมาตรา 8 ทวิ แห่ง พรบ. อาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ข้อ 3 กำหนดว่าห้ามมิให้ผู้ใดพกพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวเว้นแต่กรณีต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พกพาอาวุธปืน ไปโดยเปิดเผยหรือพาไปในที่ชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนำมาตรการรณรงค์การมหรสพ หรือการอื่นใด

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า กฎหมายยังคงเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์นำเอาอาวุธปืนที่ตนมีไว้โดยชอบด้วยกฎหมายแต่ยังไม่ได้รับอนุญาตให้พกพาติดตัวไปเพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สินได้ภายในขอบเขตที่กฎหมายให้กระทำได้ ตามแนวคำชี้ขาดไม่ฟ้องคดีของอธิบดีกรมอัยการเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนไปในเมืองหมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยที่ยังไม่ได้รับอนุญาตให้พกพาจากเจ้าพนักงานซึ่งถือว่าโดยสภาพเป็นกรณีที่ต้องมีอาวุธปืนติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์มีแนวทางพอสรุปได้ดังนี้⁷³ คือ

- 1) นำอาวุธปืนใส่กระเป๋าเก็บไว้ในช่องเก็บของท้ายรถ ซึ่งไม่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีทันใด
- 2) เอาอาวุธปืนใส่กระเป๋าใส่กุญแจแล้ววางไว้ในรถซึ่งไม่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีทันใด
- 3) ไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัดจำนวนเป็นหมื่นๆ นำติดตัวมาแล้ว มีอาวุธปืนได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนแล้ว ใส่ช่องเก็บของหน้ารถยนต์เพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สิน
- 4) ไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัด นำอาวุธปืนติดตัวมาด้วย โดยแยกอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนออกจากกันใส่กระเป๋าเอกสารไว้ที่พนักเบาะหลังรถยนต์
- 5) ห่ออาวุธปืน และแหวนบรรจุกระสุนปืน (แมกกาซีน) แยกออกคนละห่อเก็บไว้ในกระโปรงรถยนต์ซึ่งใส่กุญแจจึงแจ้มมาเพื่อทราบและแจ้งให้ข้าราชการตำรวจที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อใช้เป็นดุลพินิจประกอบการพิจารณาในการปฏิบัติหน้าที่

⁷³ บันทึกร.ที่ 0501 /30476 ลงวันที่ 11 ธันวาคม 2517.

โดยสรุปแล้วพบว่าในความเห็นของเจ้าพนักงานตำรวจ ตามบันทึกต.ร.ที่ 0501 /30476 ที่ได้ยื่นมานั้นมีความสอดคล้องกับความเห็นของศาล และความเห็นของพนักงานอัยการดังที่กล่าวมาข้างต้น

2.7.3.4 ความหมายตาม ความคิดเห็นของนักวิชาการ

ศ. ดร. คณิต ฌ นคร มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ดังนี้ว่า “ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 เป็นความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายเพราะอาวุธนั้นเป็นสิ่งอันตรายและอาจใช้ในการกระทำความผิดได้อีกด้วย การบัญญัติบทลงโทษสำหรับความผิดฐานนี้มีลักษณะเป็นการป้องกันอันตรายอันเกิดจากการใช้อาวุธที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะดังนั้นการ “พาอาวุธไป” ต้องเป็นการกระทำที่ผู้กระทำอยู่ในวิสัยที่จะสามารถใช้อาวุธนั้นได้ทันทีหากต้องการจะใช้โดยไม่ต้องเสียเวลาในการเตรียมการเพื่อใช้ใดๆอีก ทั้งนี้เพราะความผิดฐานนี้เป็นกรก่ออันตราย และอาวุธนั้นอาจเป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมได้⁷⁴

ดร. สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์ ให้เหตุผลว่า⁷⁵ คำว่า พา แสดงให้เห็นลักษณะพิเศษที่จะเน้นให้เห็นว่า อาวุธนั้นต้องไปพร้อมกับตัวบุคคลผู้กระทำความผิด ไม่ว่าจะอาวุธจะอยู่ที่ตัวผู้พาไปหรือไม่ก็ตาม ถ้าไม่ได้พกไว้ที่ตัว อาวุธนั้นก็ต้องถูกพาไปพร้อมกับตัวบุคคลผู้พาอาวุธนั้น เช่น เอาอาวุธปืนใส่ไว้ในกระเป๋าถือนำติดตัวไปด้วย เอากระเป๋าที่ใส่ปืนวางไว้ในรถไฟที่คนโดยสาร หรือ เอามีดคาบใส่ไว้ท้ายรถยนต์ที่ขับไป เป็นต้น

จากความเห็นทั้งสองของนักวิชาการนี้ เห็นว่าการพาอาวุธไปในลักษณะที่จะสามารถใช้อาวุธได้ทันทีที่ต้องการมีแนวคิดของความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตราย เพราะการพาอาวุธไปในลักษณะนั้น ได้ก่อให้เกิดอันตรายโดยทั่วไปแล้ว

สำหรับความหมายของการพาอาวุธไปโดยไม่มีเหตุสมควรหมายถึงการพาอาวุธไปในเมืองหมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแห่งพฤติการณ์ดังกล่าว เช่น

กรณี ที่ 1 ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า จำเลยเก็บปืนและเงิน 70,000 บาท ไว้ในลิ้นชักรถ เมื่อจำเลยนั่งรถไปด้วยถือได้ว่าจำเลยพาอาวุธปืนติดตัวไปและการที่จำเลยขับรถไปส่งผู้เสียหายกับพวกแล้วพากันไปนั่งดื่มสุราและเบียร์โดยทิ้งเงินไว้ในรถซึ่งจอดอยู่ห่างจากจำเลยประมาณ 5 - 6 วา

⁷⁴ คณิต ฌ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน. หน้า 170

⁷⁵ สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์. (ม.ป.ป.) *คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา เล่ม 4 ตอน 1* กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง. หน้า 697.

แสดงว่าจำเลยมิได้หวั่นไหวเกี่ยวกับความปลอดภัยของทรัพย์สินการที่จำเลยพาอาวุธปืนติดตัวไปจึงถือไม่ได้ว่ามีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์⁷⁶

กรณี ที่ 2 ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าจำเลยพาอาวุธปืนไปที่หน้าโรงงานของบริษัทที่เกิดเหตุโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานให้มียาอาวุธปืนติดตัว เนื่องจาก นาง ก. พานางสาว น. ไปพบบิดามารดาของจำเลยที่บ้านจำเลย เพื่อเจรจาในการที่จะสู้อนางสาว น. เป็นภรรยาจำเลย นาง ก. และนางสาว น. จะกลับบ้าน เป็นเวลาตีมากแล้วจำเลยจึงนั่งรถไปส่งบุคคลทั้งสองที่บริษัท การที่จำเลยพาอาวุธปืนไปดังกล่าวถือไม่ได้ว่าเป็นกรณีที่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ เพราะไม่ว่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นแต่เป็นกรณีที่สมควรรอการลงโทษจำเลย

2.7.4 คำว่า “เมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ”

“เมือง” หมายถึง ชุมชนใหญ่โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขตชุมชนของตัวจังหวัด หรือตัวอำเภอ

“หมู่บ้าน” เป็นชุมชนย่อยแต่มิได้หมายความถึงส่วนที่เป็นเคหะสถาน

“บ้าน” เป็นที่อยู่อาศัยและเพิงหน้าบ้านเป็นที่อยู่อาศัยด้วยการพกพาอาวุธปืนติดตัวอยู่ในบริเวณดังกล่าวจึงเป็นการพกพาอยู่ในที่อยู่อาศัยของตนจึงไม่เป็นความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต⁷⁷

“ทางสาธารณะ” หมายความว่าทางบกหรือทางน้ำสำหรับประชาชนใช้ในการจราจรและให้หมายความรวมถึงทางรถไฟและทางรถที่มีรถเดินสำหรับประชาชนโดยสารด้วย

“ชุมนุมชนที่จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ” เช่นงานบุญที่วัดจัดขึ้นในวันสำคัญทางศาสนา

“ชุมนุมชนที่จัดให้มีขึ้นเพื่อนการรื่นเริง” เช่นงานที่มีมหรสพแสดง

“ชุมนุมชนที่จัดให้มีขึ้นเพื่อการอื่นใด” เช่นงานจัดอภิปรายหรือสัมมนาทางวิชาการ⁷⁸

2.8 ความเป็นมาแนวคิดและเจตนารมณ์ในการควบคุมอาวุธ

2.8.1 แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธ

สำหรับประเทศไทย ตามหลักฐานที่ปรากฏในพระไอยการตำแหน่งนาพลเรือนและพระไอยการตำแหน่งนาทหารหัวเมืองจากกฎหมายตราสามดวงซึ่งสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถโปรดเกล้าฯ ให้ตราขึ้นใน พ.ศ. 1997 นั้นได้ระบุถึงตำแหน่งของเจ้าหน้าที่และหน่วยงานที่มีหน้าที่จัดการด้านอาวุธไว้เป็นที่แน่นอนเช่นกรมแสงสรรพยุทธ กรมแสงต้น กรมแสงปืน โรงใหญ่

⁷⁶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3027/2526.

⁷⁷ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8943/2542.

⁷⁸ คณิต ณ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความคิด* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 171.

กรมกองแก้วจินดา กรมรักษาตึกดิน กองตำดิน ฯลฯ เป็นต้น⁷⁹ซึ่งมีหน้าที่จัดการเกี่ยวกับอาวูชสำหรับป้องกันประเทศซึ่งในปัจจุบันนี้ได้เปลี่ยนแปลงมาเป็นกรมสรรพาวุธทหารบก

2.8.2 ความเป็นมาเกี่ยวกับการควบคุมการมีกาไรใช้และการพกพาอาวูช

แนวความคิดที่จะบัญญัติกฎหมายเพื่อจะใช้ในการควบคุมอาวูชนั้นมีมานานแล้ว เห็นได้จากใน พ.ศ. 2295 ได้มีการออก กฎให้แก่ผู้รักษาเมือง ผู้รั้งกรมการเมือง จ.ศ. 114 กำหนดให้มีการทำตำหนิรูปพรรณปืนซึ่งเป็นอาวูชชนิดหนึ่งไว้ว่า

“ ถ้าลูกบ้านนั้นมีปืนไว้สำหรับตัวใช้ก็ให้เอาปืนนั้นมาช่วยบอกแก่ผู้ใหญ่ นายบ้านและให้ผู้ใหญ่บ้านนั้นวัดสั้นยาว และกฎหมายเอารูปพรรณปืนนั้นไว้ ถ้าแลหาจากภูมิได้ก็ให้เอาไปให้ผู้รักษาเมือง ผู้รั้งกรมการเมืองจากปืนนั้นลงไว้ในลากล่องปืนนั้นให้สำคัญตามกฎหมายแล้วให้มอบปืนนั้นไว้ให้แก่เจ้าของให้เอาไว้สำหรับตัว”⁸⁰

ต่อมาในสมัยรัชการที่ 4 จ.ศ. 1162 ได้มีพระราชบัญญัติ กฎหมายท้องน้ำ บุกรุกห้ามยิงปืน ฯลฯ มีความตอนหนึ่งเกี่ยวกับการห้ามยิงปืนดังนี้

“อนึ่ง ถ้าจะยิงปืนคาบศิลาแลปืนนกหลอก ตามวังเจ้าต่างกรมแลเจ้ายังไม่ได้ตั้งกรมแลบ้านข้าราชการผู้ใหญ่ ผู้น้อยจะตั้งป้อมหัดบุตรหลานญาติพี่น้องบ่าวไพร่ให้ชำนาญในการยิงปืนเล็กก็ได้ แต่ให้จดหมายไปบอกต่อเจ้าพนักงานกรมมหาดไทย กรมพระกะลาโหม ให้รู้กำหนดเวลาทุกวันฤาในวันมีกำหนด เจ้าพนักงานกรมมหาดไทยจะให้กรมพระแสงไปตรวจตราดูป้อมที่จะหัดยิงให้พ้นทางคนเดินไปมา เมื่อหัดยิงนั้นจะได้ไม่ถูกเป็นอันตราย

อนึ่งถ้าจะยิงสัตว์ก็ยิงได้แต่ที่ป่าที่ทุ่งนาที่มีไซ่ที่วัดที่บ้านมีไซ่ทางคนที่เดินไปมา ถ้าจะยิงในวัดที่บ้านที่หนทางคนไปมาผู้ที่ยิงกลางที่คนคิดบ้าง คนเมาสุราบ้าง ไม่ทันเห็นคนก็จะไปถูกคนป่วยเจ็บตายครั้นไปเอาตัวผู้ที่ยิงถูกคนตายนั้นมาจะปรับไหมทำโทษตามกฎหมายว่ายิงคนตาย ผู้ที่ยิงนั้นก็ถึงหาว่าได้แกล้งยิงคนไม่ ต้องถั่งถียง โทษหนักกว่าจะตัดสินใจตกลงก็ยาก ปืนนั้นก็ปืนอาวูชทางไกลอาจที่จะทำลายชีวิตคนได้กว่าจักชุกเห็น คือบังฝา บังต้นไม้ ไม่เห็นได้ด้วยจักชุก ปืนก็ตลอดไปถูกคนตายได้ เหตุนี้จึงได้ตั้งกฎหมายไว้ห้ามมิให้ยิงปืนเล็กในที่วัดที่บ้านถึงที่ป่าที่ทุ่งก็ตีห้ามมิให้ยิง ช้าง ม้า แลโคกระบือแลสัตว์ที่เจ้าของหวงห้ามเลี้ยงไว้ถ้าผู้ใดมิฟังขึ้นยิงปืนให้ผิดแต่กฎหมายนี้ จะต้องปรับไหมเงินตั้งแต่ 160 บาทขึ้นไป แล 400 บาทลงมา ตามยิ่งมากแลน้อยตามกฎหมาย ถูกช้าง ม้า โคน กระบือ สุนัขเป็ดไก่สัตว์ที่มีเจ้าของเลี้ยงอยู่ทำให้ตาย จะต้องคิดเงินให้ตาม

⁷⁹ ประวัติกรมสรรพาวุธทหารบก. สืบค้นเมื่อ 13 เมษายน 2556. จาก <http://ordelearning.com/file.php/1/KM/Book%20history1.swf>.

⁸⁰ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย. (2548). คู่มือปฏิบัติงานอาวูชปืน ฉบับรวมกฎหมายอาวูชปืน กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อาสาธาธาธาธา. หน้า 161-164.

ราคาของ ๆ เจ้าของตามของมากแล่น้อยอีกส่วนหนึ่ง ถ้าคนฝ่ายไทยยังถูกคนป่วยเจ็บตายจะปรับใหม่ทำโทษ ตามกฎหมายเดิมในประเทศสยาม ถ้าคนต่างประเทศยังถูกคนเจ็บป่วยตาย กลองตุลจะปรับใหม่ทำโทษตามกฎหมาย”

กฎหมายดังกล่าวได้เลิกใช้เมื่อในรัชการที่ 5 จากตัวบทกฎหมายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ในสมัยดังกล่าวนี้ รัฐได้เห็นเล็งถึงอันตรายอันเกิดจากความร้ายแรงของอาวุธปืนซึ่งเป็นอาวุธชนิดหนึ่งซึ่งสามารถทำลายชีวิตและทรัพย์สินได้ในระยะไกลและนอกเหนือระยะสายตา ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมจึงได้กำหนดโทษและความผิดสำหรับการใช้อาวุธปืนโดยปราศจากความระมัดระวังไว้ดังกล่าว

ในกรณีการควบคุมการพกพาอาวุธนั้นจากการค้นคว้าในกฎหมายฉบับตราสามดวง ในสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ นั้นพบว่าการพกพาอาวุธ จะเป็นความผิดก็ต่อเมื่อเป็นการพกพาที่ทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่น เช่นในพระไอยการลักษณะโจร ในหมวดอันเป็นลหุโทษข้อ 127 บัญญัติไว้ว่า มาตรการหนึ่ง “หมีได้เกิดศึกจลาจล แลต่นถือหอกดาบแหลนหลาว เปลือยไปเดินกลางถนนหนทางมีผู้มาถูกต้องตาย ให้หมีผู้ถือหอกดาบนั้นปลุกตัวผู้ตายทวิคูณ สิบใหม่ พันยั้งถ้ามีผู้ถือเครื่องใช้สอย คือมีดพร้าสิ่วขวาน เดินมาแลมีผู้มาถูกต้องตาย ให้หมียืนตัวผู้ตายเป็น 3 ส่วนยกเสียสองส่วน เอา 1 ส่วนให้แก่พ่อแม่ผู้ตาย เป็นเบี้ยทำบุญเผาผี⁸¹”

กรณีได้พกพาอาวุธเข้าไปในสถานที่ซึ่งไม่อนุญาตตามกฎหมายระเบียบบาล หมวดว่าด้วยเรื่องวัง มาตรการที่ 66 ใจความดังนี้ “ถ้าถือเครื่องศาสตราอาวุธเข้าไปในพระราชวังให้นายประตูถามดูดี ร้ายถ้าช่างานที่จะเอาเข้ามา ให้ตัดมือผู้เอาเข้ามานั้นเสียถ้านายประตูมิได้ว่าละให้เอาเข้าไป ให้มีโทษแก่นายประตูจุนั้น”

ต่อมาในวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2451 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ทรงประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 และทรงยกเลิกกฎหมายลักษณะตราสามดวงไปซึ่งในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 นั้นได้บัญญัติเรื่องเกี่ยวกับการพกพาอาวุธไว้ในส่วนที่ 10 ความผิดลหุโทษในฐานะทำให้เกิดภัยอันตรายแก่สาธารณะชน และทำให้สาธารณะชนปราศจากความสุขสบาย ในมาตรา 335 (2) ดังนี้

“ผู้ใดมีปืนประจูปาไปในทางหลวง ถนนหลวง หรือสาธารณะสถาน โดยมันไม่ได้รับอนุญาตให้ถือได้ ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษชั้น 1 และให้ริบศาสตราวุธนั้นเสียด้วย”

จากบทบัญญัติดังกล่าว เห็นว่าในตัวบทบัญญัติเฉพาะเจาะจงไว้ที่การพกพาอาวุธปืนมิได้บัญญัติถึงการพกพาอาวุธชนิดอื่น ๆ ดังนั้นหลังจากบังคับใช้มาตราดังกล่าวได้เพียงปีเดียว จึง

⁸¹ กำร เลียงสังกรรรม. (2548).กฎหมายลักษณะตราสามดวง เล่ม2 กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ, สนพ. หน้า 313.

เกิดปัญหาเกี่ยวกับเจตนาธรรมณ์ของกฎหมายตามมาซึ่ง จากบันทึกข้อสังเกตได้จาก ข้อสังเกต ประกอบคำพิพากษาฎีกาที่ 405 ร.ศ. 128⁸²ของเสด็จในกรมหลวงราชบุรี มีใจความว่า “ต้องยอมรับว่าในเวลาี้ ราษฎรถืออาวูรกวัดแกว่งได้ในถนนหนทาง แต่อย่าบรรจกระสุน ไล่ห้ามมิให้ถืออาวูรไปในที่ประชุมชนและในงานนักขัตฤกษ์เท่านั้นเอง อันที่ไล่ตกลงโทษการน้อยไปเรื่องถืออาวูรนั้น ชิดเส้นยากว่าควรลงโทษเพียงใดไม่ควรลงโทษเพียงใด เป็นต้น ถือป็นไปยงนกเช่นนี้ เห็นได้แล้วว่าไม่ควรลงโทษ แต่ถ้าถือคาบขาวๆ กวัดแกว่งในตรอกมีตรอกเปลี่ยก็มิคนเห็นกันมากกว่าควรลงโทษเป็นข้อห้ามได้ กฎหมายอังกฤษชิดเส้นดังนี้ คือ ทำโทษคนที่ถืออาวูรโดยวิธีที่กระทำให้สาธารณชนมีความหวาดเสียว (ฮอลสระเบอรี่ เล่ม9 หน้า 468) และกฎหมายอังกฤษบทนี้ก็ได้เป็นกฎหมายมาแล้วหลายร้อยปี เหตุไรวาจึงไม่เอาอย่างนั้น อธิบายไม่ได้ เรื่องถืออาวูรเช่นในคดี เรื่องนี้ถ้าเราจะพิจารณาตามกฎหมายอังกฤษแล้ว ข้อที่เป็นประเด็นนั้นมีว่า ผู้ที่ถืออาวูรนั้นได้ถือโดยสุภาพหรือโดยกระทำให้สาธารณชนต้องหวาดเสียว⁸³

ตามที่เสด็จในกรมหลวงราชบุรีทรงบันทึกข้อสังเกตไว้ดังกล่าวนี้ประกอบกับเหตุผลที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ แก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.129 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “ด้วยการที่พาศตราวูรไปในที่ประชุมชน ถนนหนทางหลวงสาธารณสถานต่างๆเป็นเหตุให้มีคดีเรื่องทำร้ายร่างกาย และฆ่ากันตายเกิดขึ้น โดยมากจึงทรงให้ตราพระราชบัญญัติเพิ่มเติมไว้ดังต่อไปนี้”ทำให้ต้องแก้ไขข้อความมาตรานี้ในเวลาต่อมา โดย พระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 335 ข้อ 2⁸⁴บัญญัติข้อความใหม่ว่า

“ผู้ใดถืออาวูรซึ่งอาจทำให้เป็นที่หวาดเสียวแก่สาธารณชนหรือมีศตราวูรพาไปในถนนหนทางหลวงหรือที่ประชุมชนสาธารณสถานต่าง ๆโดยมันมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานอันชอบด้วยกฎหมายให้พาไปได้ ท่านว่ามันกระทำผิด ต้องระหว่างโทษชั้น 1 แลให้รับศตราวูรนั้นเสียด้วย

แต่ความในข้อนี้ หาได้หมายห้ามถึงการที่ถืออาวูรป็นไม่ประจุไปเพื่อประโยชน์ในการยิงสัตว์อันชอบด้วยกฎหมายนั้นด้วยไม่”

ในมาตรา 335(2) บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดมีศตราวูรไม่ว่าอย่างใดใด เข้าไปในที่ประชุมชนเวลา มีงานนักขัตฤกษ์ ท่านว่ามันมีความผิดต้องระหว่างโทษชั้น 1 แลให้รับอาวูรนั้นเสียด้วย”

⁸² คำพิพากษาฎีกาที่ 405 ร.ศ. 128 เจ้าพนักงานพลตระเวน โจทก์, นายแฉ่ม หรือเหรียญ จำเลย, คำพิพากษาฎีกาบางเรื่องของเสด็จในกรมหลวงราชบุรี เล่ม 4 ร.ศ.128 หน้า 626.

⁸³ แหล่งเดิม หน้า 628-629.

⁸⁴ ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 27. ตอนที่ 0 ก. ประกาศวันที่ 25 ธันวาคมพ.ศ. 2453. หน้า 56.

เมื่อพิจารณาตามเจตนารมณ์ของกฎหมายแล้วเห็นว่าการควบคุมหรือห้ามพกพาอาวุธนั้นนอกจากความประสงค์จะเป็นการป้องกันการกระทำที่อาจเป็นอันตรายต่อผู้อื่นแล้ว ยังเป็นการป้องกันการกระทำอันเป็นการก่อให้เกิดความหวาดเสียวต่อต่อสาธารณชนอีกด้วย ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้เป็นที่เห็นได้ชัดในหมู่ชนส่วนมากว่าเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อสังคมและหมู่ชนส่วนมากมิได้ให้อภัยแก่การกระทำเช่นนั้น ดังนั้นการกระทำดังกล่าวจึงเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา

เมื่อพิจารณาตามกฎหมายลักษณะอาญาจะเห็นว่าการมีอาวุธติดตัวไปตามมาตรา 335(2) วรรคแรก ในเมื่อมีใบอนุญาตให้มียาสูบปืนติดตัวไม่มีความผิดแต่อาจถูกเจ้าพนักงานสั่งพักใช้ใบอนุญาตมีกำหนดระยะเวลา หรือสั่งเพิกถอนใช้ใบอนุญาตก็ได้ ในกรณีผู้ถือใบอนุญาตแสดงตนเป็นที่หวาดเสียวแก่ประชาชน แต่การมีอาวุธปืนติดตัวเข้าไปในที่ประชุมชนเวลาปฏิบัติงานนักชดถุกษตามมาตรา 335(3) กฎหมายไม่ได้บัญญัติข้อยกเว้นไว้ “โดยมันมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน” เช่นในมาตรา 335(2) ฉะนั้นมาตรานี้ น่าจะตีความว่า แม้จะมีใบอนุญาตให้มียาสูบปืนติดตัวไปก็มีความผิด⁸⁵

ต่อมาหลังจากกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ใช้บังคับมาระยะเวลาหนึ่ง ได้มีการตรากฎหมายที่มีโทษทางอาญาออกมาใช้บังคับมากขึ้น และมีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา แทนกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 ความผิดที่เป็นลหุโทษในกฎหมายลักษณะอาญาส่วนใหญ่ก็ได้ตกทอดมาในประมวลกฎหมายอาญา ขณะเดียวกันก็มีความผิดบางฐานถูกยกเลิกไปเพราะซ้ำซ้อนกับกฎหมายฉบับอื่น โดยประมวลกฎหมายอาญาได้รวบรวมเอาบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดลหุโทษที่กระจายอยู่ในที่ต่างๆ ในกฎหมายลักษณะอาญามารวมไว้ในที่เดียวกัน ในที่สุดแล้วเมื่อการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาเสร็จสิ้นลง ความผิดที่เป็นลหุโทษในกฎหมายลักษณะอาญาส่วนใหญ่จึงถูกนำมาบัญญัติไว้ในภาค 3 ประมวลกฎหมายอาญาด้วย ซึ่งแต่เดิมนั้นกฎหมายลักษณะอาญาได้แบ่งความผิดฐานต่างๆ ไว้ในส่วนที่ถึงส่วนที่ 9 และความผิดลหุโทษในส่วนที่ 10 โดยถือว่าความผิดลหุโทษเป็นส่วนหนึ่งของความผิดเช่นเดียวกับความผิดทั่วไปอีก 9 ฐานและในส่วนที่ 10 นี้ ได้มีการแยกฐานความผิดไว้เป็นหลายฐาน อาทิเช่น ความผิดลหุโทษฐานล่วงละเมิดอำนาจการปกครองบ้านเมือง และล่วงละเมิดอำนาจโรงเรียน ความผิดลหุโทษฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย ความผิดลหุโทษฐานทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพและชื่อเสียงความผิดลหุโทษในฐานกระทำอนาจาร ความผิดลหุโทษในฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย ความผิดลหุโทษในฐานประทุษร้ายแก่ทรัพย์เป็นต้น แต่เมื่อมีการบัญญัติประมวลกฎหมายอาญาขึ้นใหม่จึงได้มีการแยกความผิดออกเป็น 2 ประเภท คือ ความผิดอาญาภาค

⁸⁵ ภิญ โย ภูประเสริฐ.(2501). ปัญหาเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนติดตัว คุลพาห ปีที่ 5. หน้า 664. สืบค้นเมื่อ 11 กันยายน 2555. จาก <http://www.library.coj.go.th/indexarticle2.php?Idmain=18&&No=1&&Title=%A1%AE%CB%C1%D2%C2%CD%D2%AD%D2%AD%&&page>.

ทั่วไป ในภาค 2 และความผิดลหุโทษในภาค 3 เพื่อความชัดเจนและเป็นการแก้ปัญหาในเรื่องความสงสัยว่าความผิดลหุโทษนั้นคือความผิดที่บัญญัติไว้ในกฎหมายอาญา ร.ศ.127 เท่านั้นหรือรวมถึงความผิดตามกฎหมายอื่นๆที่ถูกรวบรวมมาด้วย เมื่อได้แยกความผิดลหุโทษออกมาในภาค3แล้ว ทำให้เห็นได้ชัดเจนขึ้นว่าความผิดลหุโทษหมายรวมถึงความผิดตามกฎหมายอื่นๆด้วย⁸⁶ และในเรื่องความผิดฐานต่างๆในหมวดลหุโทษที่แต่เดิมได้แยกไว้เป็นฐานๆนั้น เมื่อเปลี่ยนแปลงมาเป็นประมวลกฎหมายอาญาแล้วได้ถูกรวบรวมกันเป็นหมวดเดียวกันคือประมวลกฎหมายอาญาภาค3 ลหุโทษ ไม่มีการแบ่งแยกความผิดเป็นฐานๆเหมือนเดิม

ความผิดฐานพกพาอาวุธตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 335 (2) ได้กลายเป็นบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ว่า “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในที่ชุมนุมที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทและให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้น”

ตามมาตรา 371 ดังกล่าวใช้บังคับแก่อาวุธทุกชนิด แต่ถ้าเป็นอาวุธปืนมีพระราชบัญญัติไว้โดยเฉพาะ คือพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490

มาตรา 8 ทวิห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวเว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ไม่ว่ากรณีใดห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผยหรือพาไปในชุมนุมที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพหรือการอื่นใด

ซึ่งลักษณะการบัญญัติมาตรา 371 กับพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มีความคล้ายคลึงกันแต่ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนเป็นกรณีพิเศษและมีโทษสูงกว่าเพราะต้องระวางโทษจำคุกด้วย ดังนั้นการพาอาวุธปืนไป ในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะต้องรับโทษสูงกว่าอาวุธธรรมดาอื่นๆ ทั้งนี้เพราะอาวุธปืนเป็นอาวุธที่ร้ายแรงไม่เหมาะสมจะให้ประชาชนพกติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะเพราะจะก่ออันตรายแก่ผู้อื่นได้ง่าย และเป็นการเอาเปรียบประชาชนด้วยกัน รัฐต้องการจะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยภายในประเทศและให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด⁸⁷

⁸⁶ วิภาพร เนติจิรโชติ.(2548). การบัญญัติความผิดลหุโทษให้เป็นความผิดอาญาทั่วไป : ศึกษาเฉพาะความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. หน้า 98-99.

⁸⁷ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 272/2522. อัยการอุรธาณี โจทก์, นายหลอด โปธิ์กลาง จำเลย.

ในพระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน, วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ รับรองในลักษณะห้ามพกพาโดยเปิดเผยหรือพาไปในชุมนุมที่จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการแต่เรื่องความร้ายแรงของอาวุธนั้นในปัจจุบันไม่มีการกำหนดไว้เพียงแต่กำหนดแยกประเภทอาวุธสงครามมิให้อนุญาตให้ประชาชนครอบครองและพกพาเท่านั้น

จากแนวคิดและทฤษฎีความเป็นมาในบทนี้ทำให้เห็นว่าเรื่องของการพกพาอาวุธนั้นเป็นเรื่องของการควบคุมอันตรายจากการก่ออันตรายรวมทั้งความหวาดเสียวจากการใช้อาวุธ จึงต้องหาแนวทางที่เหมาะสมที่สุดเพื่อให้การควบคุมการก่ออันตรายดังกล่าวสามารถบัญญัติไว้ในกฎหมายได้เพื่อให้เกิดประโยชน์กับสังคมมากที่สุด โดยอาศัยความเหมาะสมของความผิดและโทษ จึงต้องอาศัยแนวทางจากกฎหมายต่างประเทศในบทที่ 3 ต่อไป

บทที่ 3

ความคิดที่เป็นการก่ออันตรายกรณีการการพหุอาวูธของต่างประเทศ

จากการศึกษากฎหมายต่างประเทศพบว่า ในบางประเทศบัญญัติ “ความคิดฐานพหุอาวูธ” ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา เช่นเดียวกับประเทศไทย แต่มีบางประเทศที่บัญญัติ “ความคิดฐานพหุอาวูธ” ไว้ในพระราชบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งมีใช้ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศนั้น ๆ อย่างไรก็ดีในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศดังกล่าว จะมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการใช้อาวูธในการกระทำผิดให้เป็นเงื่อนไขแห่งการลงโทษทางสภาวะวิสัย หรือเหตุเพิ่มโทษกรณีใช้อาวูธประกอบกับการกระทำความผิดฐานต่าง ๆ เนื่องจากทุกประเทศเล็งเห็นถึงภัยอันตรายอันเกิดจากการใช้อาวูธ

ในบทที่ 3 นี้จะศึกษา ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้อาวูธ ประกอบการทำความผิดฐานต่าง ๆ และความคิดฐานพหุอาวูธ ในประมวลกฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาว่าในแต่ละประเทศ ตระหนักถึงภัยอันตรายอันเกิดจากการใช้อาวูธ และการพหุอาวูธไปในที่สาธารณะว่ามีลักษณะเป็นการก่ออันตราย หรือไม่ เพียงไร

ทั้งนี้ เนื่องด้วยกฎหมายของแต่ละประเทศมีพื้นฐานแนวความคิด สภาพแวดล้อม และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ในการศึกษาครั้งนี้ จึงได้เลือกศึกษากฎหมายเกี่ยวกับอาวูธและการพหุอาวูธในประเทศกลุ่ม ซิวิลล์ ลอว์ (Civil law) จำนวน 3 ประเทศ คือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ออสเตรีย และ ฝรั่งเศส กับ ในประเทศกลุ่ม คอมมอน ลอว์ (Common law) อีก 3 ประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา แคนาดา และสหราชอาณาจักร

3.1 ความคิดที่เป็นการก่ออันตรายของประเทศในกลุ่มซิวิลล์ลอว์

ระบบกฎหมายซิวิลล์ลอว์เป็นกฎหมายที่มาจากหลักกฎหมายโรมัน มีการจัดหมวดหมู่เป็นระบบ สำหรับผลการกระทำทางอาญาในระบบซิวิลล์ลอว์ โดยเฉพาะกฎหมายเยอรมัน ได้แยกผลของการกระทำเป็น สอง ส่วน คือ 1) ผลของการกระทำที่เป็นการทำอันตราย กับ 2) ผลของการกระทำที่เป็นการก่ออันตราย โดยในส่วนของผลของการกระทำที่เป็นการก่ออันตราย ยังได้แยกออกเป็นผลของการกระทำที่เป็นการก่ออันตรายอย่างลอย ๆ กับผลของการกระทำที่เป็นการก่อ

อันตรายประจักษ์ ซึ่ง จีโรม ฮอลล์ (Jerome Hall) ได้กล่าวว่า ไม่มีประเทศใดที่วิชาการและปรัชญาทางวิชาการจะมีการพัฒนาไปในระดับที่สูงกว่าประเทศเยอรมัน⁸⁸

การศึกษาของกลุ่มซีวิลส์ ลอว์ คือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ออสเตรีย และ ฝรั่งเศส มีหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องบัญญัติไว้ ดังนี้

3.1.1 สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน

3.1.1.1 การใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด

ในประมวลกฎหมายอาญาของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน⁸⁹ มีบทบัญญัติที่กำหนดถึงการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดโดยกำหนดเป็นเหตุฉกรรจ์หรือเหตุเพิ่มโทษ ดังเช่นในมาตราต่อไปนี้

หมวดที่ 6: หมวดการต่อต้านอำนาจรัฐ

มาตรา 121: การฝ่าฝืนโดยนักโทษ⁹⁰

(1) นักโทษที่ช่องสุ่ม ร่วมกองกำลัง และ

1 ภายใต้งับ มาตรการ 240⁹⁶ ของข้าราชการ หรือบุคคลที่กำกับดูแลหรือสอบสวน หรือโจมตี;

2 หลบหนีออกมาโดยใช้กำลัง หรือ

3 โดยการใช้ความช่วยเหลือจากกองกำลังหนึ่ง หรือนักโทษที่จะหลบหนี,

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงห้าปี

(3) ในกรณีร้ายแรง โทษการฝ่าฝืนจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี กรณีที่ร้ายแรง หมายถึง

1 พกอาวุธปืน;

2 พกอาวุธเพื่อจุดประสงค์ที่จะใช้ระหว่างการกระทำความผิด หรือ

3 มีความรุนแรง ทำให้ตกอยู่ในอันตราย บาดเจ็บ หรือเสียชีวิต

⁸⁸ สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (2536). ผลของการกระทำในทางอาญา: ศึกษาเฉพาะกรณีผลที่เป็นการก่ออันตราย (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 38.

⁸⁹ German Criminal Code. (Strafgesetzbuch, StGB).

⁹⁰ Ibid. Chapter Six Resistance to State Authority. Section 121 Mutiny by Prisoners. ภาคผนวก ก หน้า 107.

หมวดที่ 7: หมวดความผิดที่เป็นการฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคม

มาตรา 125: การจลาจล⁹¹

(1) ผู้ใดเป็นผู้เข้าร่วมหลักหรือรอง โดยมีส่วนร่วมใน

- 1 การกระทำการใช้ความรุนแรงกับบุคคลหรือวัตถุ หรือ
- 2 กระทำความรุนแรงที่เป็นภัยคุกคามต่อบุคคล ซึ่งมีความมุ่งมั่นโดยฝูงชนที่เข้าร่วมกองกำลังในลักษณะที่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของประชาชนหรือผู้ใดกระตุ้นให้ฝูงชนที่จะกระทำการดังกล่าว

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับ เว้นแต่การกระทำเป็นเรื่องที่การลงโทษที่รุนแรงมากขึ้นภายใต้บทบัญญัติอื่น ๆ

ทั้งนี้ ในความผิดดังกล่าวนี้ ถ้ามีอาวุธประกอบด้วยจะต้องรับโทษเพิ่มขึ้นดังนี้

มาตรา 125a: กรณีร้ายแรงจากการจลาจล⁹²

(1) ในกรณีร้ายแรงโดยเฉพาะมาตรา 125(1) การลงโทษจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี กรณีที่ร้ายแรงโดยผู้กระทำความผิด

- 1 พกอาวุธปืน;
- 2 พกอาวุธเพื่อจุดประสงค์ที่ใช้ระหว่างการกระทำความผิด
- 3 มีความรุนแรง ทำให้ตกอยู่ในอันตราย บาดเจ็บ หรือเสียชีวิต หรือ
- 4 ปล้นหรือทำให้เกิดความเสียหายอย่างมีนัยสำคัญต่อทรัพย์สินของผู้อื่น

หมวดที่ 13: ความผิดเกี่ยวกับเพศ

มาตรา 177: การข่มขืนโดยใช้กำลังหรือภัยคุกคาม⁹³

(1) ผู้ใดบังคับผู้อื่น

- 1 โดยการบังคับ;
- 2 โดยคุกคาม เป็นอันตรายต่อชีวิตหรือร่างกาย หรือ
- 3 โดยการใช้ประโยชน์ในสถานการณ์ที่เหยื่อไม่มีการป้องกันและเมตตาต่อผู้กระทำความผิด ที่กระทำทางเพศ โดยผู้กระทำความผิดหรือบุคคลที่สาม มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศกับผู้กระทำความผิด หรือบุคคลที่สาม

⁹¹ Ibid. Chapter Seven Crimes Against Public Order. Section 125 Breach of the Peace. ภาคผนวก ก หน้า 108.

⁹² Ibid. Section 125a Especially Serious Case of Breach of the Peace. ภาคผนวก ก หน้า 108.

⁹³ Ibid. Chapter Thirteen Crimes Against Sexual Self-determination. Section 177 Sexual Coercion; Rape. ภาคผนวก ก หน้า 109.

ต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

ในอนุมาตรา 3 กรณีมีการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น ดังนี้

(3) การลงโทษจะต้องโทษจำคุกไม่น้อยกว่าสามปีถ้าผู้กระทำความผิด

1 พกอาวุธหรือเครื่องมืออื่นที่เป็นอันตราย;

ในอนุมาตรา 5 กรณีมีการใช้อาวุธด้วย ต้องรับโทษหนักขึ้นอีก ดังนี้

(5) ในกรณีที่ร้ายแรงน้อยภายใต้ส่วนย่อย (1) ข้างต้นโทษจะต้องถูกจำคุกจากหกเดือนถึงห้าปีในกรณีที่ร้ายแรงน้อยภายใต้ส่วนย่อย (3) และ (4) ข้างต้นจำคุก 1-10 ปี

จากบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ที่ได้ยกมาเป็นตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่า ในประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นกฎหมายหลักได้ตระหนักถึงภัยอันตรายจากการใช้อาวุธ จึงได้บัญญัติความผิดฐานการมี หรือ ใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดให้เป็นเหตุเพิ่มโทษดังกล่าว ซึ่งจะทำการศึกษาถึงความผิดและโทษของการพกพาอาวุธ ในประมวลกฎหมายอาญาของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ต่อไป

3.1.1.2 ความผิดและโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันบัญญัติ กรณีความผิดและโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ ไว้ในพระราชบัญญัติอาวุธของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน 2515⁹⁴ หมวด 7 ข้อห้าม ดังนี้

มาตรา 42: ห้ามประชาชนใช้อาวุธในกรณี⁹⁵

(1) ในการเข้าไปในแหล่งบันเทิงสาธารณะ การงานแสดงสินค้า กีฬา นิทรรศการ ตลาด หรือ การแสดงของประชาชนต่าง ๆ ที่คล้ายกัน ห้ามมี “อาวุธ” ในความหมายตาม มาตรา 1 วรรค 2: พกพา

มาตรา 52: บทบัญญัติความผิดทางอาญา⁹⁶

(3) โทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับ

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน สรุปว่า

1. กฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันมีการกำหนดบทเพิ่มโทษกรณีการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด ในการกระทำความผิดฐานต่าง ๆ เช่น การฝ่าฝืนโดยนักโทษ การจลาจล ความผิดเกี่ยวกับเพศ อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าประเทศเยอรมันเล็งเห็นถึงอันตรายที่เกิดจากการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด

⁹⁴ The German Weapons Act (German: Waffengesetz (WaffG)) 1972.

⁹⁵ Ibid. Unterabschnitt 7 Verbote. § 42 Verbot des Führens von Waffen bei öffentlichen Veranstaltungen. ภาคผนวก ก หน้า 110.

⁹⁶ Ibid. Abschnitt 4 Straf- und Bußgeldvorschriften. § 52 Strafvorschriften. ภาคผนวก ก หน้า 110.

2. ในการกำหนดโทษสำหรับความผิดที่เป็นการพกพาอาวุธนั้น สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันกำหนดโดยการระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับ

3.1.2 ประเทศออสเตรเลีย

3.1.2.1 การใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด

ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศออสเตรเลีย 2538⁹⁷ บัญญัติถึงการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดโดยกำหนดเป็นเหตุจรรยาหรือเหตุเพิ่มโทษ ดังเช่นในมาตราต่อไปนี้

มาตรา 71.13: ความผิด รุนแรง⁹⁸

(1) สำหรับวัตถุประสงค์ของส่วนนี้ ความผิดต่อ

มาตรา 71.4 จงใจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อผู้ที่เกี่ยวข้องของสหประชาชาติ

มาตรา 71.5 ประมาทก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อผู้ที่เกี่ยวข้องของสหประชาชาติ

มาตรา 71.6 จงใจก่อให้เกิดอันตรายกับคนของสหประชาชาติหรือที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 71.7 ประมาทก่อให้เกิดอันตรายกับคนของสหประชาชาติหรือที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 71.8 การคุกคามทางเพศที่ผิดกฎหมาย

มาตรา 71.9 ลักพาตัวคนขององค์การสหประชาชาติหรือที่เกี่ยวข้อง หรือ

มาตรา 71.10 กักขังไม่ชอบด้วยกฎหมายของสมาชิกสหประชาชาติหรือที่เกี่ยวข้อง

เป็นความผิดรุนแรงในกรณีนี้

(จ) การกระทำที่มีความมุ่งมั่น โดยการใช้หรือขู่ว่าจะใช้อาวุธ

(4) ในมาตรานี้ อาวุธ รวมถึง

(ก) สิ่งที่ทำขึ้นหรือปรับให้เหมาะสมกับการใช้งานสำหรับการก่อให้เกิดการ

บาดเจ็บหรือไร้ความสามารถของบุคคลหรือ

(ข) สิ่งทีคนที่ตั้งใจหรือขู่ว่าจะใช้เพื่อทำให้เกิดการบาดเจ็บ

กรณีความผิดเกี่ยวกับการโจรกรรม

มาตรา 132.2: โจรกรรม⁹⁹

(1) บุคคลที่กระทำความผิดกฎหมาย ถ้ากระทำการโจรกรรมจำคุกเป็นเวลา 15 ปี

⁹⁷ Criminal Code Act 1995.

⁹⁸ Ibid. Chapter 4 The integrity and security of the international community and foreign governments. Division 71 Offences against United Nations and associated personnel. Section 71.13 Aggravated offences. ภาคผนวก ก หน้า 112.

⁹⁹ Ibid. Chapter 7 The proper administration of Government. Part 7.2 Theft and other property offences. Division 132 Other property offences. Section 132.2 Robbery. ภาคผนวก ก หน้า 113.

DRU

กรณีการโจรกรรมโดยมีอาวุธ จะเป็นความผิดตามมาตรา 132.3 ดังนี้

มาตรา 132.3: โจรกรรมรุนแรง¹⁰⁰

(1) บุคคลกระทำความผิดกฎหมายหากบุคคล:

(ก) กระทำการโจรกรรมใน บริษัท ที่มีหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งบุคคลอื่น หรือ

(ข) กระทำการโจรกรรมและมีอาวุธ

โทษ: จำคุกเป็นเวลา 20 ปี

มาตรา 132.4: ลักทรัพย์¹⁰¹

(1) บุคคลที่กระทำความผิดกฎหมายถ้า:

(ก) คนที่เข้ามา หรืออยู่ในอาคาร เป็นผู้บุกรุกโดยมีเจตนาที่จะกระทำการขโมยทรัพย์สินในอาคาร และ

(ข) สถานที่ให้บริการเป็นนิติบุคคล

โทษ: จำคุก 13 ปี

มาตรา 132.5: ลักทรัพย์รุนแรง¹⁰²

(1) บุคคลที่เป็นความผิดของการกระทำความผิดกฎหมายหากบุคคล:

ก. กระทำการลักทรัพย์ใน บริษัท ที่มีหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งบุคคลอื่น หรือ

ข. กระทำการลักทรัพย์และในเวลาของการลักขโมย มีอาวุธ

โทษ: จำคุก 17 ปี

แสดงให้เห็นว่าบัพัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาของออสเตรเลียที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้ ได้สังเกตเห็นถึงอันตรายจากการใช้อาวุธ จึงบัญญัติความผิดฐานการมี หรือ ใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด ให้เป็นเหตุเพิ่มโทษดังกล่าว ซึ่งต่อไปจะทำการศึกษาถึงความผิดและโทษของการพกพาอาวุธ ในกฎหมายของประเทศออสเตรเลีย

3.1.2.2 ความผิดและโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ

ความผิดและโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธของประเทศออสเตรเลีย บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติอาวุธ 2539¹⁰³ ดังนี้

¹⁰⁰ Ibid. Section 132.3 Aggravated robbery. ภาคผนวก ก หน้า 113.

¹⁰¹ Ibid. Section 132.4 Burglary. ภาคผนวก ก หน้า 114.

¹⁰² Ibid. Section 132.5 Aggravated burglary. ภาคผนวก ก หน้า 114.

¹⁰³ Bundesgesetz über die Waffenpolizei (Waffengesetz 1996 - WaffG).

ส่วนที่ 1: คำจำกัดความ

มาตรา 7 การพกพา หมายถึง¹⁰⁴

- (1) มีอาวุธอยู่กับตัว
- (2) มีอาวุธภายในสถานที่อยู่อาศัยหรือประกอบการค้าโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจ
- (3) มีอาวุธถอดแยกชิ้นส่วน บรรจุในกล่องปิด เพื่อการขนส่ง

ส่วนที่ 3: หมวดหมู่อาวุธ (อาวุธต้องห้ามและวัตถุสงคราม)

มาตรา 17: อาวุธที่ห้าม¹⁰⁵

- (1) ห้ามมีการซื้อ นำเข้า ครอบครองและพกพา
 - 1 อาวุธที่มีรูปร่างเหมือนเป็นวัตถุอื่น หรือที่ถูกปกคลุมด้วยวัตถุที่ใช้ในชีวิตประจำวัน;
 - 2 อาวุธปืนซึ่งใช้ในการล่าสัตว์และการกีฬา โดยมีกระสุนฝังให้สั้นลง หรือการถอดชิ้นส่วน;
 - 3 ปืน ที่มีความยาวโดยรวมน้อยกว่า 90 ซม. หรือปืนยาวน้อยกว่า 45 ซม. ;
 - 4 ปืน กับ Vorderschaftrepetiersystem ("ปืนปั๊ม");
 - 5 อาวุธปืนที่มีอุปกรณ์สำหรับการทำให้เบา ปืนยิงหรือกับไฟห้ามขยายไปยังอุปกรณ์ดังกล่าวเพียงอย่างเดียว;
 - 6 "สนับมือ" และคิ้ว

ส่วนที่ 10: บทลงโทษ

มาตรา 51¹⁰⁶

- (1) หากการกระทำไม่ทำให้เกิดความผิดในการบริหาร ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 3,600 ยูโร หรือจำคุกไม่เกินหกสัปดาห์ เมื่อ
 - 1 พกพาอาวุธปืน หรือ
 - 2 ครอบครองหรือพกพา อาวุธต้องห้าม (ตาม มาตรา 17) หรือ
 - 3 มีอาวุธ กระสุนในครอบครอง ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามตาม มาตรา 13 วรรค 4;

¹⁰⁴ Ibid. 1. Abschnitt Begriffsbestimmungen § 7 Führen. ภาคผนวก ก หน้า 115.

¹⁰⁵ Ibid. 3. Abschnitt Waffen der Kategorie A (Verbotene Waffen und Kriegsmaterial) § 17 Verbotene Waffen. ภาคผนวก ก หน้า 115.

¹⁰⁶ Ibid. 10. Abschnitt Verwaltungsübertretungen § 51 Verwaltungsübertretungen. ภาคผนวก ก หน้า 116.

DRU

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศออสเตรเลีย สรุปว่า

1. กฎหมายของประเทศออสเตรเลีย มีการกำหนดบทเพิ่มโทษกรณีการใช้อาวุธ ประกอบการกระทำความผิด ในการกระทำความผิดฐานต่าง ๆ เช่น จงใจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อผู้ที่เกี่ยวข้องของสหประชาชาติ, ประมาทก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อผู้ที่เกี่ยวข้องของสหประชาชาติ จงใจก่อให้เกิดอันตรายกับคนของสหประชาชาติหรือที่เกี่ยวข้อง, ประมาทก่อให้เกิดอันตรายกับคนของสหประชาชาติหรือที่เกี่ยวข้อง การคุกคามทางเพศที่ผิดกฎหมาย, ลักพาตัวคนขององค์การสหประชาชาติหรือที่เกี่ยวข้อง กักขังไม่ชอบด้วยกฎหมายของสมาชิกสหประชาชาติหรือที่เกี่ยวข้องโจรกรรม ลักทรัพย์ อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าประเทศออสเตรเลียตระหนักถึงอันตรายที่เกิดจากการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด

2. ประเทศออสเตรเลีย กำหนดนิยามของคำว่าอาวุธไว้ว่า สิ่งที่ทำขึ้นหรือปรับให้เหมาะสมกับการใช้งานสำหรับการก่อให้เกิดการบาดเจ็บหรือไร้ความสามารถของบุคคลหรือสิ่งทีคนที่ตั้งใจหรือขู่ว่าจะใช้เพื่อทำให้เกิดการบาดเจ็บ

3. ประเทศออสเตรเลียกำหนดพฤติการณ์สำหรับการพกพาอาวุธไว้ดังนี้

3.1 มีอาวุธอยู่กับตัว

3.2 มีอาวุธภายในสถานที่อยู่อาศัยหรือประกอบการค้าโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจ

3.3 มีอาวุธถอดแยกชิ้นส่วน บรรจุในกล่องปิด เพื่อการขนส่ง

4. ในการกำหนดโทษสำหรับความผิดที่เป็นการพกพาอาวุธนั้น ประเทศออสเตรเลียกำหนดโดยการระวางโทษปรับไม่เกิน 3,600 ยูโร หรือจำคุกไม่เกินหกสัปดาห์

3.1.3 สาธารณรัฐฝรั่งเศส

3.1.3.1 การใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด

ประมวลกฎหมายอาญาของสาธารณรัฐฝรั่งเศส¹⁰⁷ กำหนดความหมายของอาวุธไว้ดังนี้
มาตรา 132-75¹⁰⁸ ดังนี้

อาวุธในทุกๆ มาตรา หมายถึงสิ่งที ออกแบบมาเพื่อฆ่าหรือทำให้บาดเจ็บใด ๆ

ใน มาตรา อื่น ๆ หมายถึงสิ่งทีมีแนวโน้มที่จะเป็นอันตรายต่อบุคคล จากการใช้โดยบุคคล เมื่อใช้ในการฆ่า หรือก่อให้เกิดบาดแผล คุกคาม หรือเจตนาที่จะใช้เพื่อฆ่า หรือคุกคาม

¹⁰⁷ Code pénal. Partie législative.

¹⁰⁸ Code pénal. Partie législative. Livre Ier : Dispositions générales. Titre III : Des peines

ในกรณีการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด ในประมวลกฎหมายอาญาของฝรั่งเศสก็มีบทบัญญัติเป็นเหตุเพิ่มโทษเช่นกัน ตัวอย่างเช่น

กรณีความผิดต่อร่างกาย

มาตรา 222-11¹⁰⁹ การกระทำของความรุนแรงที่ก่อให้เกิดความไม่สามารถในการทำงาน นานกว่าแปดวันจะต้องถูกลงโทษสามปี ต้องระวางโทษจำคุก และปรับ 300,000 ฟรังก์

มาตรา 222-12¹¹⁰ ความผิดที่กำหนดไว้ภายใต้ มาตรา 222-11 บทความที่ถูกลงโทษด้วยการจำคุกห้าปีและปรับ 500,000 ฟรังก์ ในกรณี

10 การใช้หรือขู่ว่าจะใช้อาวุธ

กรณีความผิดเกี่ยวกับเพศ

มาตรา 222-23¹¹¹

การข่มขืนถูกลงโทษด้วยการจำคุกทางอาญาสิบห้าปี

มาตรา 222-24¹¹²

ถ้าในการข่มขืนมีการใช้อาวุธหรือขู่ว่าจะใช้อาวุธต้องระวางโทษดังนี้

การข่มขืนถูกลงโทษด้วยการจำคุกทางอาญายี่สิบปีกรณี

- 1 ทำให้เกิดความพิการหรือทุพพลภาพถาวร
- 2 มีการกระทำต่อผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปี
- 3 มีความมุ่งมั่นต่อบุคคลที่มีความเสี่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากอายุ มีการเจ็บป่วย อ่อนแอ, พิกัดทางร่างกายหรือจิตใจ หรือตั้งครรภ์
- 4 มีการกระทำโดยถูกต้องตามกฎหมายธรรมชาติหรือบุญธรรมอิทธิพลหรือโดยบุคคลอื่นใด มีอำนาจเหนือเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย
- 5 มีความมุ่งมั่นโดยบุคคลผู้มีอำนาจผิดวัตถุประสงค์การประชุมโดยตำแหน่งของเขา
- 6 มีความมุ่งมั่นกับการแสดงของสองคนหรือมากกว่าในขณะที่การกระทำผิดหรือสมรู้ร่วมคิด
- 7 ที่มีเจตนาใช้หรือขู่ว่าจะใช้อาวุธ เป็นต้น

¹⁰⁹ Ibid. Liver II : Des crimes et délits contre les personnes. Titre II Des atteintes à la personne humaine. Chapter II : Des atteintes à l'intégrité physique ou psychique de la personne. Section 1 Des atteintes volontaires à l'intégrité de la personne. Article 222-11. ภาคผนวก ก หน้า 117.

¹¹⁰ Ibid. Article 222-12. ภาคผนวก ก หน้า 117.

¹¹¹ Ibid. Section 3 Des agressions sexuelles. Article 222-23. ภาคผนวก ก หน้า 118.

¹¹² Ibid. Article 222-24. ภาคผนวก ก หน้า 118.

3.1.3.2 ความผิดและโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ

บทบัญญัติเกี่ยวกับอาวุธในประมวลกฎหมายอาญาของสาธารณรัฐฝรั่งเศส แสดงให้เห็นว่าในประเทศฝรั่งเศสเล็งเห็นถึงอันตรายจากการใช้อาวุธ ดังเช่นประเทศอื่น ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว

ส่วนกรณีความผิดและโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธของประเทศฝรั่งเศส บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายว่าด้วยการป้องกันประเทศ ส่วนที่ 2: ระบบกฎหมายกลาโหม หนังสือเล่มที่สาม: กฎหมายป้องกัน เรื่องที่สาม: อาวุธสงคราม อาวุธและกระสุน¹¹³

บทที่ 1: บททั่วไป¹¹⁴

แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเลขที่ 2011-702 เมื่อ 22 มิถุนายน 2554 หมวด 2

วัสดุสงครามอาวุธ กระสุน และส่วนประกอบที่กำหนดโดยบทบัญญัติ และระบบการทำงานของอุปกรณ์ทางทหาร, อาวุธและกระสุนจะจำแนกตาม ประเภทต่อไปนี้:

I. อุปกรณ์สงคราม

หมวดที่ 1: อาวุธปืน และกระสุนที่สำหรับสงครามทั้ง บก เรือ อากาศ

II กระสุนและอาวุธที่ไม่เป็นวัสดุสงคราม

หมวดที่ 4: อาวุธสงครามและกระสุนเพลิง

หมวดที่ 6: อาวุธ ดาบปลายปืน (armes blanches)

นอกจากนี้แล้ว ยังบัญญัติไว้ใน ประมวลความมั่นคง¹¹⁵

หนังสือเล่มที่สาม: บริหารนโยบาย เรื่อง 1: อาวุธและกระสุน¹¹⁶

บทที่เจ็ด: บทลงโทษ มาตรา L317-8¹¹⁷ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ใครก็ตามที่ออกจากบ้าน โดยไม่มีข้อยกเว้นที่เกิดจากบทบัญญัติ ข้อ 315-1 และ 315-2¹¹⁸ และได้พกพาหรือโดยไม่มีเหตุผลที่ถูกต้องตามกฎหมาย ในการขนส่งอาวุธในหมวด 1 หมวด 4 หรือ 6 หรือส่วนประกอบของอาวุธเหล่านี้ ประเภท 1 และ 4 หรือกระสุนที่เกี่ยวข้อง ต้องระวางโทษ

1. ถ้าเป็นอาวุธในหมวด 1 หรือหมวด 4 หรือส่วนประกอบของอาวุธและกระสุนดังกล่าวเกี่ยวข้อง จำคุกห้าปีและปรับ 3,750 ยูโร

¹¹³ Code de la defense. Partie 2 Regimes Juridiques De Defense, Liver III Régimes Juridiques De Défense d'application Permanente, Titre III Matériels De Guerre, Armes Et Munitions.

¹¹⁴ Ibid. Chapitre Ier Dispositions générales (Articles L2331-1 à L2331-2). ภาคผนวก ก หน้า 119.

¹¹⁵ Code de la sécurité intérieure.

¹¹⁶ Ibid. Liver III Polices Administratives Spéciales. Titre Ier : Armes Et Munitions.

¹¹⁷ Ibid. Article L317-8 En savoir plus sur cet article. ภาคผนวก ก หน้า 120.

¹¹⁸ Ibid. Article L315-1, L315-2 En savoir plus sur cet article.. ภาคผนวก ก หน้า 120 ถึง 121.

2. ถ้าเป็นอาวุธของเกรดทก จำคุกสามปี จำคุกและปรับของ 3,750 ยูโรต้องระวางโทษจำคุกอาจจะขยายไปถึงสิบปีในกรณีต่อไปนี้:

1. ถ้าผู้กระทำความผิดก่อนหน้านี้ได้รับการตัดสินของอาชญากรรมหรือความผิดโทษไม่น้อยกว่าหนึ่งปีของการจำคุกหรือการลงโทษที่รุนแรงมากขึ้น;

2. ถ้าการขนส่งของอาวุธดังกล่าวได้ร่วมกระทำอย่างน้อยสองคน;

3. ถ้าสองคนหรือมากกว่าจะร่วมกันถืออาวุธในทุกกรณีตามมาตรา นี้ ศาลมีอำนาจสั่งริบอาวุธ

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องของสาธารณรัฐฝรั่งเศส สรุปว่า

1. กฎหมายของประเทศฝรั่งเศสมีการกำหนดบทเพิ่มโทษกรณีการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด ในการกระทำความผิดฐานต่างๆเช่น กรณีความผิดต่อร่างกาย, กรณีความผิดเกี่ยวกับเพศ อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าประเทศฝรั่งเศสเล็งเห็นถึงอันตรายที่เกิดจากการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด

2. ประเทศฝรั่งเศสกำหนดความหมายของ “อาวุธ” ว่า หมายถึงสิ่งที่ ออกแบบมาเพื่อฆ่าหรือทำให้บาดเจ็บใด ๆ หรือหมายถึงสิ่งที่มีแนวโน้มที่จะเป็นอันตรายต่อบุคคล จากการใช้โดยบุคคล เมื่อใช้ในการฆ่า หรือก่อให้เกิดบาดเจ็บ คุกคาม หรือเจตนาที่จะใช้เพื่อฆ่า หรือคุกคาม

3. ในการกำหนดโทษสำหรับความผิดที่เป็นการพกพาอาวุธนั้น ประเทศฝรั่งเศสกำหนดโดยการระวางโทษจำคุกห้าปีและปรับ 3,750 ยูโร

3.2 ความผิดที่เป็นการก่ออันตรายของประเทศในกลุ่มคอมมอนลอร์

ในเรื่องความเป็นอันตรายหรือความเสียหายของประเทศในกลุ่มคอมมอนลอร์นั้นจะไม่เหมือนกับผลของการกระทำในกลุ่มซีวิลลอร์ เสียทีเดียว แต่พอจะเทียบเคียงกันได้เท่านั้น ซึ่งมีนักวิชาการต่างๆให้แนวคิดไว้ ดังนี้

ในเรื่องความเสียหาย คาร์คสัน และ คิททิง (C.M.V.Clarkson and H.M. Keating) ได้ให้นิยามของความเสียหายไว้อย่างกว้าง ๆ ว่า คือการละเมิดต่อประโยชน์ใด ๆ ของบุคคล¹¹⁹

จิโรม ฮอลล์¹²⁰ ได้ให้นิยามของความเสียหายในทางกฎหมายอาญาว่าเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสูญเสียในทางคุณค่า (loss of value) ซึ่งในหลายๆกรณีสัมผัสได้เช่นความผิดฐานทำร้าย

¹¹⁹ สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (2536). ผลของการกระทำในทางอาญา: ศึกษาเฉพาะกรณีผลที่เป็นการก่ออันตราย (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 42.

¹²⁰ แหล่งเดิม. หน้า 43.

ร่างกาย ทำให้เสียทรัพย์สิน เป็นต้น และในหลายกรณีเป็นความสูญเสียในทางคุณค่าที่สัมผัสไม่ได้ เช่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ความผิดทางการเมืองต่าง ๆ ความผิดฐานหมิ่นประมาท เป็นต้น

3.2.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

3.2.1.1 การใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด

ในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย¹²¹ ได้บัญญัติหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดฐานต่างๆ โดยกำหนดเป็นเหตุเพิ่มโทษเช่น

ความผิดเกี่ยวกับเจ้าพนักงาน

มาตรา 111: ต่อด่านหรือขัดขวางเจ้าหน้าที่หรือพนักงาน¹²²

(ก) ทัวไป : ผู้ใด

(1) บังคับ ขัดขืน หรือ ครอบงำ บุคคลที่ได้รับมอบหมายตามมาตรา 1114 ในเรื่องนี้ ขณะปฏิบัติหน้าที่ หรือ

(2) ข่มขู่ บังคับผู้ที่เคยทำหน้าที่ตามมาตรา 1114 ในเรื่องนี้ ในการละเมิดส่วนนี้ ต้องเสียค่าปรับ หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับและจำ และกรณีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำทางกายภาพกับผู้ที่ถูกกระทำนั้นหรือเจตนาที่จะกระทำการอื่น มีความผิดทางอาญา, ต้องเสียค่าปรับ หรือจำคุกไม่เกิน 8 ปีหรือทั้งปรับและจำ

(ข) ปรับเพิ่ม : ผู้ใดกระทำใด ๆ ที่อธิบายไว้ในอนุมาตรา (a) โดยใช้อาวุธร้ายแรงหรือเป็นอันตราย เจตนาที่จะทำให้เกิดการเสียชีวิตหรือการบาดเจ็บต่อร่างกายโดยใช้อาวุธ แม้จะล้มเหลว ต้องระวางโทษปรับ หรือจำคุกไม่เกิน 20 ปี หรือทั้งปรับและจำ

มาตรา 112: ภายใต้อำนาจคุ้มครองของเจ้าหน้าที่ต่างชาติที่เข้าพักอย่างเป็นทางการและบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองในต่างประเทศ¹²³

(ก) การทำร้ายร่างกาย หรือกระทำรุนแรง อื่น ๆ และ การกระทำที่อาจทำอันตรายรวมทั้ง ความพยายามที่จะกระทำการใด ๆ ที่กล่าวมาแล้ว ต่อ คน เจ้าหน้าที่ต่างชาติขณะปฏิบัติหน้าที่ หรือบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองระหว่างประเทศ หรือเสรีภาพของบุคคลดังกล่าว ต้องระวาง

¹²¹ United State Code. (US Code).

¹²² Ibid. Title 18 Crimes and criminal procedure. § 111 Assaulting, resisting, or impeding certain officers or employees. ภาคผนวก ข หน้า 123.

¹²³ Ibid. § 112 Protection of foreign officials, official guests, and internationally protected persons. ภาคผนวก ข หน้า 123.

โทษปรับ หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งสองอย่าง และหากใช้อาวุธร้ายแรงในการกระทำความผิด
ต้องระวางโทษปรับ หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งสองอย่าง

เห็นได้ว่าในประมวลกฎหมายอาญาของสหรัฐอเมริกา มีบทบัญญัติถึงการใช้อาวุธ ประกอบกับการกระทำความผิดฐานต่าง ๆ โดยกำหนดเป็นเหตุเพิ่มโทษ เนื่องจากกษัตริย์ตราจากอาวุธ เช่นเดียวกับประเทศต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาในตอนต้น

กรณีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการมีและใช้อาวุธกรณีอาวุธปืนปืนในสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติไว้ใน หัวข้อ 18 อาชญากรรมและวิธีพิจารณาความอาญา. ตอนที่ 44 อาวุธปืน ในประมวลกฎหมายอาญา โดยได้กำหนดคำนิยามเกี่ยวกับบุคคลที่อยู่ภายใต้กฎหมายนี้ เช่นบุคคลธรรมดา ห้างหุ้นส่วน บริษัท สมาคม¹²⁴ คำนิยามของอาวุธประเภทต่างๆ รวมทั้งบัญญัติถึงการกระทำอันเป็นความผิด (unlawful act) เช่นการนำเข้าผลิต จำหน่าย ขนส่ง โดยไม่ได้รับอนุญาต¹²⁵

อย่างไรก็ตาม กฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนในแต่ละรัฐมีความแตกต่างกันมาก โดยบางรัฐมีข้อจำกัดเกี่ยวกับอาวุธปืนมากกว่าบางรัฐ เช่น ผู้ที่เป็นเจ้าของปืนที่มาท่องเที่ยวจะได้รับ “สิทธิที่จะดำเนินการ” เกี่ยวกับอาวุธปืนตามกฎหมายของรัฐบาลกลางและบทบัญญัติรัฐธรรมนูญที่ให้สิทธิในการใช้อาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันตัว ทั้งนี้ มีรัฐจำนวน 12 รัฐที่ไม่อนุญาตให้นายจ้างห้ามพนักงานเก็บปืนในรถยนต์หรือรถบรรทุกส่วนบุคคลของพนักงาน รวมทั้งในสถานที่ทำงาน และในบริษัท ส่วนอีก 38 รัฐ ให้สิทธิบริษัทในการห้ามพนักงานมีปืนในรถยนต์หรือรถบรรทุกส่วนบุคคลของพนักงาน รวมทั้งในสถานที่ทำงาน และในบริษัทด้วย

3.2.1.2 ความผิดและโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธของรัฐต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา

เนื่องจากความผิดและโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธในประเทศสหรัฐอเมริกาในแต่ละรัฐ จะใช้กฎหมายของแต่ละรัฐ ในที่นี้จะยกตัวอย่างตัวบทกฎหมายของรัฐต่าง ๆ ดังนี้

(1) รัฐ เซาท์ แคโรไลน่า (South Carolina) กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดที่เกี่ยวข้องกับอาวุธของรัฐนี้มีดังนี้

มาตรา 16-23-10: นิยาม¹²⁶

¹²⁴ Ibid. Chapter 44 Firearms. Section 921 Definitions. ภาคผนวก ข หน้า 124.

¹²⁵ Ibid. Section 922 Unlawful acts. ภาคผนวก ข หน้า 124.

¹²⁶ South Carolina. State Gun Laws: Handguns. Section 16-23-10 Definitions. ภาคผนวก ข หน้า 125.

(1) อาวุธปืน หมายความว่ารวมตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้นๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง

(2) นำเข้า หมายความว่า นำเข้ามาจากภายนอกราชอาณาจักรไม่ว่าโดยวิธีใดๆ

(10) ช่องสัมภาระ หมายถึงด้านท้ายยานยนต์ซึ่งมีท้าย และ หมายถึงพื้นที่ของยานยนต์ที่ผู้ผลิตออกแบบสำหรับวางสัมภาระ รวมทั้ง พื้นที่ของยานยนต์ที่ใช้วางสัมภาระตามปกติ ในกรณี รถตู้ รถยนต์ หรือรถสปอร์ต คำว่า “ช่องสัมภาระ” หมายถึงบริเวณด้านหลัง แต่ไม่อยู่ภายใต้ที่นั่งท้าย ในกรณี รถบรรทุก คำว่า “ช่องสัมภาระ” หมายถึงพื้นที่ด้านหลังที่นั่งท้าย แต่ไม่อยู่ภายใต้ที่นั่งด้านหน้า

มาตรา 16-23-20: ข้อยกเว้นของการพกพาอาวุธปืน โดยผิดกฎหมาย¹²⁷

บุคคลทุกคนที่พกพาอาวุธปืน โดยปกปิดหรือไม่ปกปิด จะมีความผิดตามกฎหมาย ยกเว้นได้รับอนุญาตตามกฎหมายเฉพาะ ดังต่อไปนี้

(1) เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายที่รับเงินเดือนจากรัฐและตำรวจสำรอง เจ้าหน้าที่ตำรวจจากหน่วยงานของรัฐในเขตเทศบาลหรือเขตของรัฐ ผู้ว่าการรัฐ ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายของรัฐบาลกลางหรือรัฐอื่น ๆ ขณะปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นทางการภายในรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติของกรมทรัพยากรธรรมชาติและนายทหารชั้นสัญญาบัตรที่เกษียณอายุผู้ที่เป็นนักสืบหรือนักสืบเอกชนตามกฎหมาย

(2) สมาชิกของกองกำลังแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา กองกำลังสำรองหรืออาสาสมัครรักษารัฐในขณะปฏิบัติหน้าที่

(3) สมาชิกหรือแกร็บเชิญของขององค์กรผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่จะซื้อหรือรับอาวุธปืนจากประเทศสหรัฐอเมริกา หรือสมาชิกที่ลงทะเบียนเรียนประจำหรือแกร็บเชิญของรัฐในสโมสรที่จัดขึ้นสำหรับวัตถุประสงค์ของการซ้อมยิงเป้าหรือเก็บสะสมปืนสมัยใหม่และ ปืนโบราณ ในขณะที่สมาชิกเหล่านี้หรือแกร็บเชิญปฏิบัติเพื่อการจัดการแสดง

(4) ผู้ที่มีใบอนุญาตสำหรับนักล่าสัตว์หรือนักตกปลาที่มีส่วนร่วมในการล่าสัตว์หรือตกปลา ในขณะที่อยู่ในรถหรือเดินเท้าเพื่อการล่าสัตว์หรือตกปลา

(5) ผู้ประกอบการธุรกิจการผลิต การซ่อมแซม การซื้อขายอาวุธปืน หรือตัวแทน หรือผู้แทนที่ครอบครอง ใช้ หรือพกพาปืนพก ตามปกติของธุรกิจ

(6) ยาม ที่มีส่วนร่วมในการป้องกันทรัพย์สินของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือหน่วยงานอื่นของประเทศสหรัฐอเมริกา ตามกฎหมาย

¹²⁷ Ibid. Section 16-23-20 Unlawful carrying of handgun; exceptions. ภาคผนวก ข หน้า 125.

(7) สมาชิกขององค์กรทางทหารและพลเรือนในขณะสวนสนามตรวจพล รวมทั้งขณะเดินทาง

(8) บุคคลผู้มีหน้าที่ควบคุมบ้านหรือสถานที่ให้บริการตามกฎหมาย หรือคนที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของหรือผู้อยู่ในความครอบครองอสังหาริมทรัพย์ตามกฎหมาย ขณะที่อยู่ในบ้านหรืออสังหาริมทรัพย์นั้น ๆ

(9) บุคคลที่อยู่ในรถ ถ้าเป็นลูกเก็บไว้ในในช่องเก็บปิด ปิดคอนโซล ปิดหีบหรือในภาชนะปิดล็อกโดยสกรู แต่ในข้อนี้ต้องไม่ใช่กรณี ช่องเก็บ คอนโซล หรือหีบภาชนะถูกเปิดอยู่ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย พบขณะเรียกเพื่อตรวจใบอนุญาตขับรถ หรือการลงทะเบียนหรือหลักฐานของการประกันของรถ

(10) บุคคลที่พกพาอาวุธปืนและกระสุนในห่ออย่างปลอดภัยจากสถานที่ประกอบการไปยังบ้านหรือสถานที่ประกอบการอย่างถาวร หรืออยู่ในกระบวนการของการย้ายที่อยู่อาศัย หรือย้ายสถานที่ประกอบการ

(11) ยามขณะปฏิบัติหน้าที่ราชการ

(12) บุคคลที่ได้รับใบอนุญาตภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายโดยรัฐ หรือกฎหมายของกองการบังคับใช้กฎหมายในการดำเนินการพกพาเกี่ยวกับอาวุธปืนของเขาภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตและในระหว่างถ่ายโอนปืนระหว่างบุคคล และตำแหน่งที่ระบุไว้ใน ข้อ 9

(13) เจ้าของหรือผู้อยู่ในความครอบครองตามกฎหมายหรือผู้ควบคุมตามกฎหมายของอสังหาริมทรัพย์ซึ่งเป็นสถานที่ประกอบธุรกิจในขณะที่อยู่ในสถานที่ประกอบธุรกิจและพนักงานของสถานที่ประกอบธุรกิจอื่น ๆ เรื่องธุรกิจเพื่อมาตรา 16-23-465 ซึ่งในสถานที่ประกอบธุรกิจ พนักงานอาจใช้สิทธิพิเศษนี้เฉพาะหลังจากที่ทำใบอนุญาตตามรายการ 12 หรือได้รับอนุญาตจากเจ้าของหรือผู้มีสิทธิใน การควบคุมหรือครอบครองตามกฎหมายของสถานที่

(14) บุคคลผู้ประกอบกิจการเกี่ยวกับอาวุธปืนในขณะที่อยู่ในสถานที่ที่ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการขาย ซ่อมแซม จำนำอาวุธปืน ฝึกอบรมการใช้อาวุธปืน เว้นแต่ สถานที่ที่ถูกดังกล่าวมีการจำกัด การครอบครองอาวุธปืนให้แก่ผู้ถือใบอนุญาตที่ออกตามรายการ 12

(15) บุคคลที่กำลังนำปืนพกจาก หรือ ไปยังยานพาหนะ หรือสถานที่ ที่ระบุไว้ ตามกฎหมาย

(16) บุคคลที่นำปืนพกไปในรถจักรยานยนต์ โดยบรรจุในถุง บรรจุแบบปิดที่ด้านหลังหรือในภาชนะอุปกรณ์ที่แนบมาปิดไม่ว่าจะชั่วคราวหรือถาวรที่สร้างขึ้นสำหรับรถจักรยานยนต์

มาตรา 16-23-50: บทลงโทษ ค่าปรับใหม่ ธิบ การจัดการ เกี่ยวกับอาวุธปืน¹²⁸

(ก) (2) ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติของมาตรา 16-23-20 เป็นความผิดของความผิดทางอาญา ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 16-23-420 พกอาวุธปืนในอาคารสาธารณะและพื้นที่ใกล้เคียง¹²⁹

(ก) มันเป็นเรื่องผิดกฎหมายสำหรับบุคคลที่จะมีอาวุธปืนชนิดใดในสถานที่ใด ๆ หรือทรัพย์สินที่เป็นเจ้าของดำเนินการหรือควบคุมโดยโรงเรียนเอกชนหรือ ประชาชนทั่วไป วิทยาลัย มหาวิทยาลัย วิทยาลัยเทคนิค สถาบันการศึกษาหลังมัธยมศึกษาอื่น ๆ หรือในใด ๆ ประเทศชาติเป็น เจ้าของอาคาร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานในความดูแลของสถานที่หรือทรัพย์สิน บท บัญญัติของหมวดนี้เกี่ยวข้องกับไปยังสถานที่ใด ๆ หรือทรัพย์สินที่เป็นเจ้าของดำเนินการหรือควบคุม โดยโรงเรียนเอกชนหรือ ประชาชนทั่วไป วิทยาลัย มหาวิทยาลัย วิทยาลัยเทคนิคหรือสถาบันหลัง มัธยมศึกษาอื่น ๆ ไม่ได้นำไปใช้กับคนที่มิอำนาจที่จะดำเนินการ ซ่อน อาวุธตามมาตรา 4 บทที่ 31 หัวข้อ 23 และเมื่ออาวุธที่ยังคง อยู่ในยานยนต์เพื่อเข้าร่วมการประชุมหรือถูกถือในช่องเก็บ ปิดปิดคอน โขลลำต้นปิดหรือในภาชนะปิดค้าประกัน โดยการยึดและส่วนประกอบ ในช่องเก็บ สัมภาระของรถ

(ข) มันไม่ชอบด้วยกฎหมายสำหรับบุคคลที่จะเข้าไปในสถานที่หรือทรัพย์สินที่ อธิบาย ไว้ในส่วนย่อย (A) และจะแสดงแกว่งไกวหรือคุกคามผู้อื่นด้วยอาวุธปืน

(ค) ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติของมาตรานี้เป็นความผิดของความผิดทางอาญาและจะต้อง ถูกปรับไม่เกินห้าพันดอลลาร์หรือจำคุกไม่เกินห้าปีหรือทั้ง สองอย่าง

มาตรา 16-23-430 พกอาวุธในบริเวณ โรงเรียน¹³⁰

(ก) มันจะไม่ชอบด้วยกฎหมายสำหรับบุคคลใดก็ตามนอกเหนือจากเจ้าหน้าที่บังคับใช้ กฎหมายเทศบาล หรือบุคลากรที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ของ โรงเรียน เมื่อเพื่อดำเนินการกับ บุคคลของเขาในขณะที่สถานที่โรงเรียน โรงเรียนประถม หรือมัธยม มีดที่พกพาไปมีดยาวมากกว่า สองนิ้ว กระบอง ท่อโลหะหรือเสาอาวุธปืนหรือ ของอาวุธ อุปกรณ์หรือวัตถุที่อาจถูกใช้เพื่อ ก่อให้เกิดการบาดเจ็บต่อร่างกายหรือเสียชีวิต

¹²⁸ Ibid. Section 16-23-50 Penalties; disposition of fines; forfeiture and disposition of handguns. ภาคผนวก ข หน้า 127.

¹²⁹ Ibid. Section 16-23-420 Carrying or displaying firearms in public buildings or areas adjacent thereto. ภาคผนวก ข หน้า 128.

¹³⁰ Ibid. Section 16-23-430 Carrying weapon on school property; concealed weapons. ภาคผนวก ข หน้า 128.

(ข) ในส่วนนี้จะใช้ไม่ได้กับคนที่มีอำนาจที่จะดำเนินการซ่อนอาวุธตามมาตรา 4, บทที่ 31, 23 หัวข้อเมื่ออาวุธที่ยังคงอยู่ภายในยานยนต์เข้าร่วมการประชุมหรือถูกล็อกและเป็นหลักประกันในช่องเก็บปิดปิด คอนโซลลำต้นปิดหรือในภาชนะปิดค้ำประกัน โดยการยึดและส่วนประกอบในการขนส่งสัมภาระของยานพาหนะ

(ค) ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติของมาตรานี้เป็นความผิดของความผิดทางอาญาจะต้องถูกปรับไม่เกินหนึ่งพันดอลลาร์หรือจำคุกไม่เกินห้าปีหรือทั้งสองอย่าง อาวุธหรือวัตถุ ดังกล่าวอาจจะถูกยึดโดยฝ่ายบังคับใช้กฎหมายการจับกุม

มาตรา 23-31-235: ความต้องการสำหรับป้ายสัญลักษณ์ห้ามพกพาอาวุธ¹³¹

(ก) ประกาศของสัญลักษณ์ห้ามพกพาอาวุธ ในสถานที่ใด ๆ จะต้องมีการมีป้ายแสดงการห้ามในภาษาห้าม ทั้งการเขียนและภาษาสากล.

(ข) สัญลักษณ์ทั้งหมดจะต้องประกาศที่ทางเข้าในแต่ละอาคารที่มีใบอนุญาตให้พกพาอาวุธถูกห้ามไม่ให้ถืออาวุธ เข้าไป และต้อง:

- (1) เห็นได้ชัดเจนจากภายนอกอาคาร
 - (2) กว้างขนาด 8 นิ้วและสูง 12 นิ้ว
 - (3) มีคำว่า "NO CONCEALABLE WEAPONS ALLOWED" สีดำตัวพิมพ์ใหญ่ ขนาด 1 นิ้ว ที่ด้านล่างของป้ายและศูนย์กลางระหว่างขอบด้านข้างของเครื่องหมาย
 - (4) มีเงาสีดำของปืนพกอยู่ในวงกลมเจ็ดนิ้วในเส้นผ่าศูนย์กลางเส้นทแยงมุมจากด้านล่างซ้ายไปขวาบน ที่สี่สิบห้าองศาจากแนวนอน
 - (5) มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางของวงกลม
 - (6) วางไม่น้อยกว่าสี่สิบนิ้วและไม่เกินหกสิบนิ้ว จากด้านล่างประตูทางเข้าอาคาร
- (ค) หากสถานที่ปลอดอาวุธไม่ได้มีประตูแล้วสัญลักษณ์ที่มีอยู่ในอนุมาตรา(A)จะต้อง:
- (1) กว้างสามสิบหกนิ้วสูงสี่สิบแปดนิ้ว
 - (2) มีคำว่า "NO CONCEALABLE WEAPONS ALLOWED" สีดำตัวพิมพ์ใหญ่ ขนาด 1 นิ้ว ที่ด้านล่างของป้าย และศูนย์กลางระหว่างขอบด้านข้างของเครื่องหมาย
 - (3) มีเงาสีดำของปืนภายในวงกลมที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางสามสิบสี่นิ้ว ในที่มีเส้นทแยงมุมที่กว้างสองนิ้วและวิ่งออกจากด้านล่างซ้ายไปขวาบน ที่สี่สิบห้าองศาจากแนวนอนและวงกลมที่มีเส้นรอบวงไม่น้อยกว่าสองนิ้ว
 - (4) วางไม่น้อยกว่าสี่สิบนิ้วและไม่เกินเก้าสิบหกนิ้วเหนือพื้นดิน

¹³¹ Ibid. Section 23-31-235 Sign requirements. ภาคผนวก ข หน้า 129.

(5) ประกาศในจุดที่สามารถเห็นได้ชัดเจนจากจุดเข้าทุกจุด

DRPU

มาตรา 23-31-400: นิยาม กฎหมายใช้ปืน; ละเมิด¹³²

(ก) ที่ใช้ในมาตรานี้

(1) “ใช้ปืน” หมายถึงการนำปืนออกมา

(2) “การบาดเจ็บต่อร่างกายจริงจัง” หมายถึงสภาพร่างกายที่สร้างความเสี่ยงที่สำคัญของการเสียชีวิตทำให้เสียโฉมสาหัสหรือการสูญเสียหรือความผิดปกติที่ยืดเยื้อของการทำงานของร่างกายของสมาชิกหรืออวัยวะ

(ข) คนที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของแอลกอฮอล์หรือสารควบคุม นับเป็นเรื่องผิดกฎหมายสำหรับการใช้อาวุธปืนในรัฐนี้

(ค) ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติของหมวด (ข) เป็นความผิดของความผิดทางอาญาและต้องระวางโทษปรับไม่น้อยกว่าสองพันดอลลาร์หรือจำคุกไม่เกินสองปี

(ง) บทความนี้ไม่ได้นำไปใช้กับบุคคลที่ปกป้องตัวเองหรือทรัพย์สินของพวกเขา ถูกต้องตามกฎหมาย

เห็นได้จากกฎหมายของรัฐ เซาท์ แคโรไลนา นั้นกำหนดถึงโทษของการพกพาอาวุธติดตัวในกรณีปรกติ โดยกำหนดโทษจำคุกด้วย แต่ถ้าหากว่าได้พกพาเข้าไปในเขตโรงเรียน จะต้องได้รับโทษที่หนักขึ้น ดังที่อธิบายมาแล้วข้างต้น เนื่องจากการพกพาอาวุธดังกล่าวเป็นการเพิ่มความเสี่ยงในการก่ออาชญากรรม และเป็นการก่ออันตราย นอกจากนี้แล้วหากอาวุธดังกล่าวเป็นอาวุธปืนการนำอาวุธการนำออกมาในขณะที่อยู่ใต้อิทธิพลของสุรา หรือนำเข้าไปในสถานที่ที่มีป้ายสัญลักษณ์ที่ถูกกำหนดตามกฎหมายยังจะเป็นเหตุให้ต้องรับโทษอีกด้วย ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสองพันดอลลาร์

(2) รัฐเท็กซัส (Texas)

ประมวลกฎหมายอาญารัฐเท็กซัส หัวข้อ 10 การกระทำที่ต่อต้านปลอดภัยต่อชีวิตและศีลธรรม

มาตรา 46.02: พกพาอาวุธผิดกฎหมาย¹³³

(ก) จงใจ เจตนา หรือประมาทเลินเล่อ พกพาปืนพก มีดที่ผิดกฎหมาย

¹³² Ibid. Using A Firearm While Under The Influence of Alcohol or a Controlled Substance. Section 23-31-400 Definitions; unlawful use of firearm; violations. ภาคผนวก ข หน้า 130.

¹³³ Texas Penal Code. Title 10. Offenses Against Public Health, Safety, And Morals. Chapter 46 Weapons. Section 46.02 Unlawful Carrying Weapons. ภาคผนวก ข หน้า 131.

(ข) เว้นแต่ที่บัญญัติไว้ตามข้อย่อย (ค), ความผิดตามส่วนนี้เป็นชั้นความผิดทางอาญา
ระดับ ก

(ค) ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดทางอาญา ความผิดได้กระทำในสถานที่ใด ๆ
หรือได้รับใบอนุญาตออกใบอนุญาตโดยรัฐ สำหรับการขายเครื่องคัมแอลกอฮอล์

มาตรา 46.03: อาวุธ สถานที่ที่ต้องห้าม¹³⁴

(ก) บุคคลกระทำการกระทำผิดกฎหมายถ้าคนจงใจเจตนาหรือประมาทเลินเล่อไปกับ
อาวุธปืนมีดที่ผิดกฎหมาย, สโมสรรหรืออาวุธต้องห้ามที่ระบุไว้ในมาตรา 46.05 (ก)

(1) ในสถานที่ทางกายภาพของโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา บริเวณใดหรือ
อาคารที่จะกิจกรรมการสนับสนุนจากโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาที่จะถูกดำเนินการหรือรณ
ขนส่งผู้โดยสารของโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาไม่ว่าโรงเรียนหรือการศึกษาเป็น
สถาบันการศึกษาของรัฐหรือเอกชนเว้นแต่ตามที่เขียนหรือกฎระเบียบอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร
จากสถาบัน

(2) ในสถานที่ของหน่วยเลือกตั้งในวันที่การเลือกตั้งหรือการออกเสียงลงคะแนน
ในขณะที่ต้นที่อยู่ในความลับหน้า

(3) ในสถานที่ของศาลรัฐบาลหรือสำนักงานใช้โดยศาลเว้นแต่จะปฏิบัติตาม
กฎระเบียบที่เขียนหรืออนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรของศาล

(4) เมื่อสถานที่ของสนามแข่ง

(5) ในหรือเข้าไปในบริเวณที่รักษาความปลอดภัยของสนามบินหรือ

(6) ภายใน 1,000 เมตรจากสถานที่ตั้งของซึ่งถูกกำหนดโดยกรมยุติธรรมทาง
อาญา รัฐเท็กซัส

(ข) ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดทางอาญาในระดับที่สาม

มาตรา 12.21: ชั้นความผิดทางอาญา เป็นความผิดทางอาญาต้องระวางโทษโดย¹³⁵

(1) ปรับไม่เกิน 4,000 ดอลลาร์

(2) จองจำอยู่ในคุกเป็นระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปี หรือ

(3) ทั้งปรับ และการจองจำ

¹³⁴ Ibid. Section 46.03 Places Weapons Prohibited. ภาคผนวก ข หน้า 131.

¹³⁵ Texas Penal Code. Title 3 Punishments. Chapter 12 Punishments. SubChapter B. Ordinary
Misdemeanor Punishments. Section 12.21 Class A Misdemeanor. ภาคผนวก ข หน้า 132.

มาตรา 12.34: ความผิดทางอาญา¹³⁶

(ก) ศาลตัดสินความผิดของความผิดทางอาญาระดับ 3 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรืออย่างต่ำ 2 ปี

(ข) นอกจากจำคุกแล้ว ความผิดของความผิดทางอาญา ระดับ 3 อาจจะถูกระวังโทษปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์

(3) รัฐอะลาบามา (Alabama)

มาตรา 13A-11-50: การพกพาพกอาวุธ¹³⁷

ยกเว้นที่ได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่นในประมวลกฎหมายนี้ คนที่ดำเนินการพกซ่อนมีดโบว์หรือมีด หรือปืนพก หรือปืนชนิดอื่น ๆ หรือปืนลม โทษถูกปรับไม่น้อยกว่า 50.00 ดอลลาร์หรือไม่เกินกว่า 500.00 ดอลลาร์ และอาจจะถูกขังคุกมณฑล หรือให้ทำงานหนัก ไม่เกินหกเดือน

(4) รัฐฟลอริดา (Florida)

มาตรา 790.053: การพกอาวุธโดยเปิดเผย¹³⁸

(1) ยกเว้นตามที่กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นตามที่กฎหมายกำหนดและตามส่วนย่อย (2) เป็นการผิดกฎหมายสำหรับบุคคลที่จะพกอาวุธ โดยเปิดเผย

(2) บุคคลจะพกอาวุธ โดยเปิดเผย อย่างถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อวัตถุประสงค์ในการการป้องกันตัวเอง

(ก) ป้องกันตัวจาก สเปร์ยสารเคมี

(ข) พกปืนไฟฟ้า หรือลูกดอกยิงไฟฟ้า หรืออื่น ๆ อาวุธหรืออุปกรณ์ที่ถูกออกแบบมาเพียงเพื่อการป้องกัน

(3) ผู้ที่ละเมิดมาตรานี้ จะกระทำความผิดทางอาญาของระดับที่สอง โทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 775.082 หรือ มาตรา 775.083

¹³⁶ Ibid. SubChapter C. Ordinary Felony Punishments. Section 12.34 Third Degree Felony Punishment. ภาคผนวก ข หน้า 132.

¹³⁷ Code of Alabama. Title 13A Criminal Code. Section 13A-11-50 Carrying concealed weapons. ภาคผนวก ข หน้า 133.

¹³⁸ Florida Laws. FL Statutes. Title XLVI. Chapter 790 Weapons and Firearms. Section 790.053 Open carrying of weapons. ภาคผนวก ข หน้า 134.

มาตรา 775.082: โทษ; การบังคับใช้ของโครงสร้างการพิจารณาคดี;¹³⁹

(3) (ค) ความผิดทางอาญาระดับที่สองโดยระวางโทษจำคุกไม่เกิน 15 ปี

มาตรา 775.083 ค่าปรับ

(1) (ข) 10,000 ดอลลาร์เมื่อเป็นความผิดทางอาญาของระดับแรกหรือที่สอง¹⁴⁰

(5) รัฐจอร์เจีย (Georgia)

ความผิดในการพกพาอาวุธในรัฐจอร์เจียบัญญัติใน กฎหมายจอร์เจีย อาชญากรรมและการกระทำผิดกฎหมาย หัวข้อ 16 มาตรา 16-11-126¹⁴¹

(ก) ผู้กระทำความผิดในการพกพาอาวุธแบบปกปิดโดยเจตนา หรือเปิดเผย ไม่ว่าจะ เป็น กระบอง สนับมือ โลหะ ปืน มีด ที่ออกแบบมาเพื่อวัตถุประสงค์เป็นอาวุธที่เป็นอันตรายหรือร้ายแรงหรืออุปกรณ์อื่น ๆ นอกบ้าน หรือสถานที่ประกอบธุรกิจ ยกเว้น ได้รับ อนุญาตภายใต้รหัส ส่วนนี้

(ข) การกระทำความผิดในการพกพาอาวุธแบบปกปิด ต้องระวางโทษ ดังนี้

(1) สำหรับความผิดครั้งแรกเป็นความผิดผิดกฎหมาย โทษ และ

(2) สำหรับความผิดที่สอง และสำหรับความผิดใด ๆ ภายหลัง ต้องเป็นความผิดทางอาญา และจะต้องถูกจำคุกเป็นเวลาไม่น้อยกว่า สองปี ไม่เกินห้าปี

(ค) ในส่วนนี้ไม่อนุญาตให้ออกไปนอกบ้าน หรือยานพาหนะหรือ สถานที่ประกอบธุรกิจ เว้นแต่บุคคลนั้นมี ใบอนุญาตที่ถูกต้องออกตามความในมาตรา 16-11-129 หรืออาจจะดำเนินการพกพาในช่องไหล่ ช่องเข็มขัดเอว ช่องอื่น หรืออุปกรณ์ที่คล้ายกันอื่น ๆ ซึ่งอาวุธอาจจะถูกปกปิดโดยเสื้อผ้าของบุคคลหรือกระเป๋าถือ กระเป๋า หรือภาชนะปิดอื่น ๆ บุคคลพกพา ในลักษณะปกปิดอื่นนอกเหนือจากที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้จะไม่ได้รับอนุญาตและจะมีการละเมิดรหัส ส่วนนี้

(ง) ในส่วนนี้จะไม่ห้ามการขนส่งอาวุธปืนใด ๆ โดยบุคคลที่ไม่ได้เป็นหนึ่งในผู้ที่ไม่มีใบอนุญาตตามมาตรา รหัส 16-11-129 ให้ปืนถูกเก็บไว้ในกรณียกเลิกการโหลด (สภาพไม่พร้อมใช้) และแยกออกจากกัน จากกระสุน รหัส ส่วนนี้จะไม่ห้ามคนที่ไม่ได้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับกับใบอนุญาต ตามมาตรา รหัส 16-11-129 จากการขนส่งอาวุธปืนที่บรรจุในรถยนต์โดยสารส่วนตัว

¹³⁹ Ibid. Chapter 775 Section 775.082 Penalties; applicability of sentencing structures; mandatory minimum sentences for certain reoffenders previously released from prison. ภาคผนวก ข หน้า 134.

¹⁴⁰ Ibid. Chapter 775 Section 775.083 Fines. ภาคผนวกที่ 12 หน้า 135.

¹⁴¹ Georgia Code. Crimes and Offenses. Title 16. Section 16-11-126. ภาคผนวก ข หน้า 136.

ในลักษณะที่เปิดใจ ๆ และสัมผัสอย่างเต็มที่ที่จะดูหรือใน ช่อง เก็บคอนโซลหรือช่องที่คล้ายกัน ของยานพาหนะ ให้แต่คนที่อยู่ในความครอบครองของใบอนุญาตที่ถูกต้องออกตามความในมาตรา รหัส 16-11-129 ได้อาจพกพาปืนในสถานที่ใด ๆ ในยานยนต์

(จ) และหลัง 1 ตุลาคม 1996 ผู้ได้รับใบอนุญาตในการพกพาอาวุธปืนในรัฐที่มีกฎหมายรับรู้อื่น ๆ และให้ผลที่อยู่ในรัฐดังกล่าวให้ใบอนุญาตที่ออกตามความในส่วนนี้จะต้องได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนในรัฐนี้ แต่เท่านั้นในขณะที่ได้รับใบอนุญาตไม่ได้เป็นถิ่นที่อยู่ของรัฐนี้; ให้ แต่ที่ licenseholder ดังกล่าวจะดำเนินการปืนพกในการปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐนี้

(6) รัฐเวอร์จิเนีย (Virginia)

โทษของการพกพาอาวุธ ของสหรัฐอเมริกา รัฐ Virginia บัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐ เวอร์จิเนีย (Code of Virginia) หัวข้อ 18.2 อาชญากรรม และการกระทำผิดกฎหมายโดยทั่วไป บทที่ 7 อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและความปลอดภัย

มาตรา 18.2-287.4: โทษของการพกพาอาวุธปืนในพื้นที่สาธารณะ¹⁴²

จะไม่ชอบด้วยกฎหมายสำหรับบุคคลที่จะพกพา ต่อไปนี้

(ก) ปืนไรเฟิลกึ่งอัตโนมัติ ศูนย์ไฟหรือปืนที่ โดยการกระทำของการระเบิดของวัสดุที่ ติดไฟได้ใด ๆ และมีการติดตั้งในช่วงเวลาของการกระทำผิดกฎหมายกับแม็กกาซีน ที่จะถือมากกว่า 20 กระสุน หรือการออกแบบโดยผู้ผลิตเพื่อหรือปืนลูกซอง

(ข) กับแม็กกาซีนที่จะถือกระสุนเกินเจ็ดกระสุนที่ยาวที่สุดซึ่งมันเป็นกระสุนหรือ เกี่ยวกับบุคคลของเขานอนสาธารณะใด ๆ ถนน ซอย ทางเท้าสาธารณะทางขวาของทาง หรือใน สวนสาธารณะหรือสถานที่อื่นใดที่เปิดให้ประชาชนในเมือง อเล็กซานเดรีย เช็คสเปีย แฟร์แฟก พอลล์เซอส์ นิวพอร์ต-นิวส์ นอร์ฟอล์ก ริชมอนด์ หรือ เวอร์จิเนีย-บีช หรือในนอกเมืองอาร์ลิงตัน แฟร์แฟก เฮอนริโก เลาดอน หรือ พรินซ์-วิลเลียม

บทบัญญัติของมาตรานี้ไม่ใช่บังคับแก่เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย ยามรักษาความปลอดภัยได้รับใบอนุญาตบุคลากรทางทหารในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาถูกต้องตามกฎหมาย หรือผู้มีใบอนุญาตพกปืนที่ถูกต้องปกปิดใจ ๆ หรือบุคคลที่ทำงานจริงในการล่าสัตว์ถูกต้องตามกฎหมายหรือการถ่ายภาพภายในสถานที่ถูกต้องตามกฎหมายใด ๆ กิจกรรมที่ยังระยะไกลที่จัดตั้ง ขึ้นหรือการประกวดการถ่ายภาพ คนที่ละเมิดบทบัญญัติของส่วนนี้ที่ท่านจะต้องมีความผิดใน ความผิดทางอาญาระดับหนึ่ง

¹⁴² Code of Virginia. Title 18.2 Crimes And Offenses Generally. Chapter 7 Crimes Involving Health And Safety. § 18.2-287.4 Carrying loaded firearms in public areas prohibited; penalty. ภาคผนวก ข หน้า 138.

ข้อยกเว้นที่กำหนดไว้ใน มาตรา 18.2-308 การป้องกันส่วนบุคคล การพกพาอาวุธแบบ ปกปิด การพกพาถูกต้องตามกฎหมาย บทลงโทษ ใช้บังคับโดยอนุโลมต่อ อาวุธปืนในพื้นที่ สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต¹⁴³

มาตรา 18.2-283.1: ถี้ออาวุธเข้ามาในศาล¹⁴⁴

จะไม่ชอบด้วยกฎหมายสำหรับบุคคลที่จะมีการถืออาวุธเข้าไปในศาล ใด ๆ

(i) ปืน หรืออาวุธอื่น ๆ ที่ออกแบบเพื่อขับเคลื่อนจรวดหรือกระสุนชนิดใด ๆ

(ii) เครื่องเก็บเสียงใด ๆ วิธีกระสุนหรือกระสุนที่ออกแบบมาสำหรับใช้กับอาวุธที่เป็น

อันตรายและ

(iii) อาวุธใด ๆ ที่เป็นอันตรายอื่น ๆ รวมถึงวัตถุระเบิดอาวุธตามที่กำหนดไว้ใน § 18.2-308.1 และอาวุธที่ระบุไว้ในส่วนย่อยของ มาตรา 18.2-308 อาวุธใด ๆ ดังกล่าวจะอยู่ภายใต้การ จับกุมโดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย การละเมิดของส่วนนี้มีโทษเป็นความผิดทางอาญาระดับหนึ่ง บทบัญญัติของมาตรานี้ไม่ใช่บังคับแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจใด ๆ นายอำเภอตัวแทนการ บังคับใช้กฎหมายอย่างเป็นทางการหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจอนุรักษ์พิทักษ์ความสงบสุขของผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่ศาลหรือผู้พิพากษาในขณะที่การปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นทางการของบุคคลดังกล่าว

มาตรา 18.2-287.01: พกพาอาวุธเข้าไปในท่าอากาศยาน¹⁴⁵

จะไม่ชอบด้วยกฎหมายสำหรับบุคคลที่จะมีการขนส่งหรือพกพาอาวุธในพื้นที่ให้ ให้บริการสนามบินใด ๆ

(i) ปืนหรืออาวุธอื่น ๆ ที่ออกแบบหรือตั้งใจที่จะขับเคลื่อนจรวดหรือกระสุนชนิดใด

(ii) เครื่องเก็บเสียง จรวดกระสุนปืนหรือกระสุนที่ออกแบบมาสำหรับใช้กับอาวุธที่

เป็นอันตรายและ

(iii) อาวุธใด ๆ ที่เป็นอันตรายอื่น ๆ รวมถึงวัตถุระเบิดอาวุธแรงดันที่กำหนดไว้ใน มาตรา 18.2-308.1 และอาวุธที่ระบุไว้ในส่วนย่อยของมาตรา 18.2-308 อาวุธใด ๆ ดังกล่าวจะอยู่ ภายใต้การจับกุมโดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย การละเมิดของส่วนนี้มีโทษเป็นความผิดทางอาญา ระดับหนึ่ง

¹⁴³ Ibid. § 18.2-308 Personal protection; carrying concealed weapons; when lawful to carry; penalty. ภาคผนวก ข หน้า 138.

¹⁴⁴ Ibid. § 18.2-283.1 Carrying weapon into courthouse. ภาคผนวก ข หน้า 139.

¹⁴⁵ Ibid. § 18.2-287.01 Carrying weapon in air carrier airport terminal. ภาคผนวก ข หน้า 139.

อาวุธที่ครอบครองหรือการขนส่งในการละเมิดใด ๆ ส่วนนี้จะถูกริบไปทิ้งให้เป็นใน ส่วนย่อยของ มาตรา 18.2-308

บทบัญญัติของมาตรานี้ไม่ใช่บังคับแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจใด ๆ นายอำเภอตัวแทนบังคับใช้ กฎหมายหรือเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการอนุรักษ์หรือรักษาสันติภาพของการจ้างงานโดย สนามบินที่ขนส่งทางอากาศหรือบทบัญญัติของมาตรานี้ให้ใช้บังคับแก่ผู้โดยสารใด ๆ ของสายการ บินในขอบเขตที่ได้รับอนุญาตโดยกฎหมายที่ลำเลียงอาวุธปืนถูกต้องตามกฎหมายอาวุธหรือ กระสุนเข้าหรือออกจากขนส่งทางอากาศที่สนามบินเพื่อวัตถุประสงค์เพียงอย่างเดียวตามลำดับ

(i) นำเสนออาวุธปืนดังกล่าวเป็นอาวุธหรือกระสุน ให้กับตัวแทนศุลกากรสหรัฐใน อนาคตของเที่ยวบินระหว่างประเทศในการสั่งซื้อเพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายของรัฐบาลกลาง

(ii) การตรวจสอบอาวุธปืนดังกล่าวเป็นอาวุธหรือกระสุนที่มีในกระเป๋าเดินทางของ เขาหรือ (iii) การเรียกอาวุธปืนดังกล่าวเป็นอาวุธหรือกระสุนจากกระเป๋า ในพื้นที่

มาตรา 18.2-11: การลงโทษสำหรับโทษของความผิดทางอาญา¹⁴⁶

การลงโทษอนุมัติให้ลงโทษทางอาญาคือ (ก) ระดับ หนึ่ง โดยถูกจองจำในคุกไม่เกินสิบ สองเดือน หรือปรับไม่เกิน 2,500 ดอลลาร์ หรือทั้งจำทั้งปรับ

(7) รัฐ นอร์ท แคโรไลนา (North Carolina)

การพกพาอาวุธของสหรัฐอเมริกา รัฐ นอร์ท แคโรไลนา บัญญัติในกฎหมายอาญา บทบัญญัติทั่วไป บทที่ 14 กฎหมายอาญา

มาตรา 14-269: พกพาอาวุธแบบปกปิด¹⁴⁷

(ก) ไม่ชอบด้วยกฎหมายสำหรับบุคคลใด ที่ตั้งใจและเจตนาที่จะพกพา มิดโบว์ มีด drik (เป็นมีดชนิดหนึ่ง) กริช สนับมือ โลหะ มีดโกน ดาวกระจาย เครื่องช็อตไฟฟ้า หรืออาวุธ ร้ายแรงอื่น ๆ โดยปกปิด ยกเว้นเมื่อบุคคลนั้น อยู่ในสถานที่ส่วนตัว

(ก1) จะไม่ชอบด้วยกฎหมายสำหรับบุคคลใด ที่ตั้งใจและเจตนาที่จะพกพา ปืนพกหรือ ปืนโดยปกปิด ยกเว้นในกรณีดังต่อไปนี้:

(1) อยู่ในสถานที่ส่วนตัวของบุคคลนั้น

(2) มีใบอนุญาตพกปืนพก ที่ออกตามความในมาตรา 54 ข¹⁴⁸ หรือ ภายใต้ GS 14-415.24 และบุคคลที่พกซ่อนปืนตามขอบเขตของใบอนุญาตพกปืนแบบปกปิดตาม GS 14-415.11 (ค)

¹⁴⁶ Ibid. Chapter 1 In General. § 18.2-11 Punishment for conviction of misdemeanor. ภาคผนวก ข หน้า 140.

¹⁴⁷ North Carolina. General Statutes. Chapter 14 Criminal Law. § 14-269: Carrying concealed weapons. ภาคผนวก ข หน้า 141.

(3) เป็นทหาร พกอาวุธปืนพกยาวแรง ภายใต้ GS 14-415.10 (2ก) รวมทั้งเจ้าหน้าที่ ผู้ซึ่งเตรียมไว้ใช้งานตามความต้องการ ภายใต้ GS 14-415.11 (ก)

(ข) ข้อห้ามนี้จะไม่นำไปใช้กับบุคคลดังต่อไปนี้

(1) ผู้นำและบุคลากรเกณฑ์กองกำลังของสหรัฐอเมริกาในเมื่อปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นทางการและทำหน้าที่ภายใต้คำสั่งที่จะต้องพก อาวุธ

(2) เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา

(3) เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหารอาสาสมัคร และรักษาดินแดนที่อยู่ในที่เกิดเหตุ

(4) ผู้นำของรัฐหรือของใด ๆ เขตเมือง เมือง ตำรวจหรือหน่วยงานที่ บริษัท เรียกเก็บเงินกับการดำเนินการของกฎหมายของรัฐเมื่อทำหน้าที่ในการปฏิบัติ หน้าที่อย่างเป็นทางการ

(4ก) คนที่เป็นอัยการเขต ผู้ช่วยอัยการเขตหรือตรวจสอบการว่าจ้างจากสำนักงานอัยการเขตและผู้ที่มีใบ อนุญาตใด ๆ ปืนพกซ่อนที่ออกตามความในมาตรา 54ข ของบทนี้หรือถือว่า ถูกต้องภายใต้ GS 14-415.24 ให้ว่คนที่จะไม่พกอาวุธซ่อนในเวลาใด ๆ ในขณะที่ห้องพิจารณาคดี หรือในขณะที่การบริโภครีเอดมัลแอลกอฮอล์หรือควบ คุมสารเคมีที่ผิดกฎหมายหรือในขณะที่เครื่องดืมแอลกอฮอล์หรือควบคุมสารเคมี ที่ผิดกฎหมายยังคงอยู่ในร่างกายของคน อัยการ เขต ผู้ช่วยอัยการเขตหรือผู้ตรวจสอบจะต้องรักษาความปลอดภัยอาวุธในช่องที่ถูก ล็อกเมื่ออาวุธไม่ได้เป็นที่เกี่ยวโยงกันบุคคลของอัยการเขต, ผู้ช่วยอัยการเขตหรือผู้ตรวจสอบ

(4ข) คนที่ตรงตามเงื่อนไขต่อไปนี้ก็ได้ เป็นนายทหารที่เกษียณอายุราชการที่มีคุณสมบัติกฎหมายบังคับใช้ตามที่กำหนดไว้ใน GS 14-415.10 b เป็นผู้ถือใบอนุญาตปืนพกซ่อนตาม 54ข บทความของบทนี้ ค ได้รับกรรับรองโดยนอร์ธแคโรไลนาการศึกษาความยุติธรรมทางอาญาและการฝึกอบรมคณะกรรมการมาตรฐานตาม GS 14-415.26

(4ค) ผู้ควบคุมหรือเจ้าพนักงานตำรวจจ้างโดยรัฐหรือหน่วยงานของรัฐบาลท้องถิ่นที่จอดรถในพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตสำหรับการใช้งานของพวกเขาในระหว่างการ ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาอาจส่งปืนไปยังพื้นที่ที่จอดรถและเก็บอาวุธปืนที่ อยู่ใน รถ จอดในพื้นที่จอดรถโดยมีเงื่อนไขว่า

(i) อาวุธปืนที่อยู่ในช่องปิดหรือภาชนะที่ขังอยู่ภายในรถหรือ

(ii) อาวุธปืนที่อยู่ในภาชนะขังติดอยู่อย่างปลอดภัยไปยังรถ

(5) เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายเมื่อออกจากหน้าที่ที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ ไม่ได้พกอาวุธซ่อนในขณะที่การบริโภครีเอดมัลแอลกอฮอล์หรือควบคุมสารเคมี ที่ผิดกฎหมายหรือใน

ขณะที่เครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์หรือควบคุมสารเคมีที่ผิด กฎหมายยังคงอยู่ในร่างกายของเจ้าหน้าที่ การคุมประพฤติของรัฐ

(6) หรือเจ้าหน้าที่ที่พ้นขั้นนี้ได้รับการรับรองเมื่อออกจากหน้าที่ที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ไม่ได้พกอาวุธซ่อน ในขณะที่การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือควบคุมสารเคมีที่ผิดกฎหมายหรือในขณะที่เครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์หรือควบคุมสารเคมี ที่ผิดกฎหมายยังคงอยู่ในร่างกายของเจ้าหน้าที่

(ข1) เป็นจำนวนที่ถูกดำเนินคดีภายใต้ส่วนนี้:กรณี

- (1) อาวุธนั้นไม่ใช่ปืน;
- (2) จำนวนเป็นฐานะในกิจกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย ที่ใช้อาวุธ
- (3) จำนวนครอบครองอาวุธสำหรับการใช้งานถูกต้องตามกฎหมาย และ
- (4) จำนวนไม่ได้ใช้หรือพยายามที่จะใช้อาวุธเพื่อวัตถุประสงค์ที่ผิดกฎหมายภาวะ

การพิสูจน์การป้องกันนี้เป็นภาระของจำเลย

(ข2) เป็นจำนวนที่ถูกดำเนินคดีภายใต้ส่วนนี้ กรณี

- (1) อาวุธร้ายแรงเป็นปืนพก
- (2) จำเลยเป็น อนุญาตให้ ทหารตามที่กำหนดไว้ภายใต้ GS 14-415.10 (2ก) และ
- (3) จำเลยให้ศาลพิสูจน์จากการใช้งานตามที่กำหนดไว้ภายใต้ GS 14-415.10 (3ก)

(ค) คนที่ละเมิดบทบัญญัติของส่วนย่อย (ก) ของส่วนนี้จะมีความผิดระดับ 2 ของความผิดทางอาญา คนที่ละเมิดบทบัญญัติของส่วนย่อย (ก1) ของส่วนนี้จะต้องมีความผิดในระดับ 2 ของความผิดทางอาญาสำหรับความผิดครั้งแรก ความผิดครั้งที่สองหรือภายหลังมีโทษเป็นความผิดทางอาญาระดับหนึ่ง

(ง) ในส่วนนี้จะใช้ไม่ได้กับมีดพับสามัญญ์ดำเนินการอยู่ในตำแหน่งปิด ตาม ที่ใช้ใน ส่วนนี้ “มีดพับธรรมดา” หมายถึงมีดขนาดเล็กที่ได้รับการออกแบบสำหรับการพกพาในกระเป๋าหรือกระเป๋าเงินที่มีการตัดขอบจุดและปิดล้อมโดยสิ้นเชิงจับ

ส่วนความผิดและโทษของการพกพาอาวุธของสหรัฐอเมริกา รัฐ นอร์ท แคโรไลนา บัญญัติในกฎหมายอาญาบทบัญญัติทั่วไป บทที่ 14 กฎหมายอาญา บทที่ 15ก พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 14-3.¹⁴⁹

(2) กรณีที่การลงโทษสูงสุดคือเกินกว่า 30 วัน แต่ไม่ได้จำคุกเกินหกเดือน เป็นระดับ 2 ความผิดทางอาญา

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศสหรัฐอเมริกา สรุปว่า

1. กฎหมายของประเทศไทยมีการกำหนดบทเพิ่มโทษกรณีการใช้อาวุธ ประกอบการกระทำความผิด ในการกระทำความผิดฐานต่าง ๆ เช่น ต่อต้านหรือขัดขวางเจ้าหน้าที่ หรือพนักงาน, ทำร้ายร่างกายเจ้าหน้าที่ต่างชาติที่เข้าพักอย่างเป็นทางการ แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยเห็นถึงความร้ายแรงถึงอันตรายที่เกิดจากการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด

2. ประเทศไทยกำหนดพฤติการณ์สำหรับการพกพาอาวุธที่จะไม่มีความผิดตามกฎหมายไว้ดังนี้ บุคคลที่อยู่ในรถ ถ้าปืนถูกเก็บไว้ในช่องเก็บปิด ปิดคอนโซล ปิดหีบหรือในภาชนะปิดล็อกโดยสกรู แต่ในข้อนี้ต้องไม่ใช่กรณี ช่องเก็บ คอนโซล หรือหีบภาชนะถูกเปิดอยู่ จะไม่ถือเป็นความผิดกฎหมาย

3. ประเทศไทยกำหนดมาตรการพิเศษสำหรับการควบคุมการพกพาอาวุธ ไว้เช่นความต้องการสำหรับป้ายสัญลักษณ์ห้ามพกพาอาวุธ การใช้อาวุธภายใต้แอลกอฮอล์ หรือสารเสพติด อีกทั้งกำหนดสถานที่ที่เป็นเหตุเพิ่มโทษกรณีพกพาอาวุธเข้าไปนอกเหนือจากสถานที่อื่น ๆ ได้แก่

ในสถานที่ของหน่วยเลือกตั้ง

ในสถานที่ของ สถานที่ของสนามแข่งขันกีฬา

สนามบิน

ภายใน 1,000 เมตรจากสถานที่ตั้งของซึ่งถูกกำหนดโดยรัฐ

4. ในการกำหนดโทษสำหรับความผิดที่เป็นการพกพาอาวุธนั้น ประเทศไทยกำหนดโทษสำหรับความผิดดังกล่าวโดยมีทั้งจำคุกและปรับ โดยมีระยะเวลาและจำนวนเงินต่างกันไปในแต่ละรัฐ

3.2.2 ประเทศแคนาดา

3.2.2.1 การใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด

¹⁴⁹ North Carolina. General Statutes. Chapter 14 Criminal Law. § 14-3. Punishment of misdemeanors, infamous offenses, offenses committed in secrecy and malice, or with deceit and intent to defraud, or with ethnic animosity. ภาคผนวก ข หน้า 148.

ในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศแคนาดา¹⁵⁰ ได้ให้ความหมายของคำว่า “อาวุธ” ไว้ในหมวด 2 ข้อ คำจำกัดความ¹⁵¹ ดังนี้

“อาวุธ” หมายถึงสิ่งใด ๆ ที่ใช้การออกแบบที่จะใช้หรือมีไว้สำหรับใช้

(ก) ในสาเหตุการตายหรือได้รับบาดเจ็บให้กับบุคคลใด ๆ หรือ

(ข) เพื่อวัตถุประสงค์ในการข่มขู่คุกคามหรือบุคคลใด ๆ และโดยไม่ จำกัด ทั่วไปที่

กล่าว รวมถึงอาวุธปืน

นอกจากนี้ ในหมวดความผิดเกี่ยวกับความปลอดภัยทางอากาศหรือทางทะเล มาตรา 77. บัญญัติไว้ดังนี้¹⁵²

ผู้ใดก็ตามที่

(ข) ใช้อาวุธกระทำความรุนแรงต่อบุคคลที่สนามบิน ที่ให้บริการการบินพลเรือน ระหว่างประเทศ ที่ทำให้เกิดหรือมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดการบาดเจ็บร้ายแรง หรือเสียชีวิต หรือมีแนวโน้มที่จะเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยที่สนามบิน

(ค) ใช้อาวุธสารเคมี หรืออุปกรณ์การทำลาย หรือทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง ต่อสิ่งอำนวยความสะดวกของท่าอากาศยานที่ให้บริการการบินพลเรือนระหว่างประเทศหรืออากาศยานใด ๆ หรือทำให้เกิดการหยุดชะงักการให้บริการของสนามบิน ที่เป็นอันตรายหรืออาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยที่สนามบิน

เป็นการกระทำความผิดกฎหมาย และต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

3.2.2.2 ความผิดและโทษเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ

กรณีความผิดและโทษสำหรับการพกพาอาวุธของประเทศแคนาดาถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90¹⁵³ ดังนี้

มาตรา 90: พกพาอาวุธแบบซุกซ่อน

(1) ห้ามทุกคนที่พกพาอาวุธ อุปกรณ์ต้องห้ามหรือกระสุนแบบปกปิดถือเป็นความผิด เว้นแต่เป็นบุคคลที่ได้รับอนุญาตภายใต้พระราชบัญญัติอาวุธปืนที่จะดำเนินการได้

การลงโทษ

¹⁵⁰ Criminal Code of Canada. Criminal Code (R.S.C., 1985, c. C-46).

¹⁵¹ Ibid. Interpretation, 2. Definitions. ภาคผนวก ข หน้า 149.

¹⁵² Ibid. Part II Offences Against Public Order. Section 77. Endangering safety of aircraft or airport. ภาคผนวก ข หน้า 149.

¹⁵³ Ibid. Part III Firearms and Other Weapons. Section 90. Carrying concealed weapon. ภาคผนวก ข หน้า 150.

(2) ทุกคนที่กระทำความผิดภายใต้ส่วนย่อย (1)

(ก) เป็นความผิดของการกระทำความผิดกฎหมายและต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือ

(ข) เป็นความผิดของโทษที่สรุปการลงโทษ

เห็นได้ว่าในประเทศแคนาดาได้บัญญัติความผิดฐานพกพาอาวุธไว้ในประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นกฎหมายหลัก นอกจากนี้

DPU

ในกรณีการพกพาอาวุธปืนนั้นกฎหมายของรัฐบาลกลางแคนาดา พระราชบัญญัติอาวุธปืน 2538¹⁵⁴ จำกัดสิทธิ์พลเรือนในการขนส่งอาวุธปืนรุนแรง ห้ามหรือ จำกัดในที่สาธารณะ

มาตรา 19 และ 20 มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน ให้พกพาได้ในที่อยู่อาศัยที่บ้านของแต่ละบุคคล ตามที่บันทึกไว้ในข้อกำหนดของแคนาดา หรือในสถานที่ที่ได้รับอนุญาตจากหัวหน้าเจ้าหน้าที่อาวุธปืน โดยมีข้อยกเว้นอยู่ในมาตรา 19 และ 20 กฎหมายฉบับเดียวกัน ดังนี้

มาตรา 19(1) บุคคลที่ถือใบอนุญาตที่จะมีอาวุธปืนแบบทั่วไปหรืออาวุธปืนที่มีข้อกำหนด อาจได้รับอนุญาตในการขนส่งอาวุธปืน ระหว่างสองสถานที่ หรือมากกว่าสถานที่ที่กำหนดไว้ ถ้ามีเหตุผลที่ดีและเพียงพอ

(ก) เพื่อใช้ในการแข่งขันยิงเป้า ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้หรือภายใต้การอุปถัมภ์ของสโมสรยิงปืน หรือช่วงการถ่ายภาพที่ได้รับการอนุมัติภายใต้มาตรา 29

(ก.1) เพื่อใช้ในการแนะนำการใช้อาวุธปืน โดยเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรความปลอดภัย หรือ

(ข) ถ้าบุคคล

(i) เปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัย

(ii) เป็นเจ้าหน้าที่หรือหัวหน้าเจ้าหน้าที่อาวุธปืน มีความประสงค์ที่จะขนส่งอาวุธปืน สำหรับการลงทะเบียนหรือการจัดตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ หรือส่วนที่สามของประมวลกฎหมายอาญา

(iii) ความประสงค์ที่จะส่งอาวุธปืนสำหรับการซ่อมแซม เก็บ ขาย การส่งออก หรือการประเมินหรือ

(iv) ประารถนาที่จะขนส่งอาวุธปืนไปงานโชว์ปืน

มาตรา 19 (2) แม้จะมีข้อยกเว้น (1) บุคคลอาจจะไม่ได้รับอนุญาตให้ส่งปืนต้องห้าม ปืนที่อ้างถึงในหมวด 12 (6.1) ภายใต้หมวดที่ยกเว้น เพื่อวัตถุประสงค์ในการอ้างถึงในวรรค (1) (ข) นอกถิ่นที่อยู่

มาตรา 19(3) อาจได้รับอนุญาตในการขนส่งปืน ระหว่างสถานที่ที่ระบุไว้ในส่วนที่สอดคล้องกับ 35 และ 35.1

¹⁵⁴ Firearms Act (S.C. 1995, c. 39). Authorized Transportation of Firearms. Transporting and using prohibited firearms or restricted firearms. Section 19, 20. ภาคผนวก ข หน้า 151 ถึง 152.

มาตรา 20 บุคคลที่ถือใบอนุญาตมีอาวุธปืนแบบมีข้อกำหนด หรือปืนที่อ้างถึงในหมวด 12 (6.1) อาจจะได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนที่มีข้อกำหนด นอกจากสถานที่ ที่มีอำนาจครอบครอง ถ้าบุคคลที่ถือใบอนุญาตที่จะมีอาวุธปืนแบบมีข้อกำหนด

(1) เพื่อปกป้องชีวิตของบุคคลนั้นหรือบุคคลอื่น ๆ หรือ

(2) เพื่อใช้ในการประกอบวิชาชีพถูกต้องตามกฎหมาย

นอกจากนี้ มีกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องขยายคำจำกัดความของมาตราดังกล่าว¹⁵⁵ ดังนี้

(1) “อนุมัติให้ปืนมีข้อกำหนด และกฎระเบียบการพกอาวุธบางอย่าง ปืน” ใน ส่วน 1 มาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ

(2) สำหรับวัตถุประสงค์ของการมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ เพื่อปกป้องชีวิตของ บุคคลนั้นหรือบุคคลอื่น ๆ ที่

(ก) ชีวิตของตน หรือบุคคลอื่น ๆ อยู่ในอันตรายจากบุคคลอื่น หรือกลุ่มบุคคล

(ข) สถานการณ์ที่การคุ้มครองของตำรวจไม่เพียงพอ

(ค) ปกป้องบุคคล จากการเสียชีวิต หรือได้รับบาดเจ็บสาหัส

(3) สำหรับวัตถุประสงค์ของการมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ นี้

(ก) อาวุธปืนจำเป็นสำหรับวัตถุประสงค์ของการปกป้องชีวิตของแต่ละบุคคล หรือ บุคคลอื่น ในการจัดการด้านการขนส่งหรือการป้องกัน เงินสด ตราสาร หรือสินค้าอื่น ๆ ที่มีค่ามาก

(ข) อาวุธปืนระยะไกลที่จำเป็นสำหรับการป้องกันของชีวิตของแต่ละบุคคล หรือ บุคคลอื่น ๆ ในการทำงานในพื้นที่กว้างเปล่า และป้องกันของชีวิตของแต่ละบุคคล หรือบุคคล อื่น ๆ จากสัตว์ป่า

(ค) บุคคลที่มีส่วนร่วมในการประกอบอาชีพวางกับดักในสถานที่ที่ได้รับอนุญาต โดยได้รับการฝึกฝนตามที่กฎหมายกำหนด

(4) เจ้าหน้าที่ต้องไม่ออกใบอนุญาตให้บุคคลที่ขออนุมัติปืนแบบมีข้อกำหนด หรือใน สถานการณ์ที่อธิบายไว้ในส่วนที่ 2 หรือ 3 วรรค (ก) เว้นแต่

(ก) บุคคลนั้นได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับอาวุธปืนที่เหมาะสมสำหรับการใช้อาวุธ ปืนในสถานการณ์เหล่านั้น และ

(ข) อาวุธปืนมีความเหมาะสมในสถานการณ์เหล่านั้น

สำหรับการขนส่งอาวุธปืน มีระเบียบกำหนดเพิ่มขึ้นมาดังนี้¹⁵⁶

¹⁵⁵ Ibid. Authorizations to Carry Restricted Firearms and Certain Handguns Regulations. (SOR/98-207). ภาคผนวก ข หน้า 152.

DRU

¹⁵⁶ Ibid. Authorizations to Transport Restricted Firearms and Prohibited Firearms Regulations. (SOR/98-206). ภาคผนวก ข หน้า 153.

การตีความ

(1) ในข้อบังคับนี้ “กฎหมาย” หมายถึงพระราชบัญญัติอาวรุป็นที่เป็นภัยคุกคามต่อความปลอดภัย

(1.1) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ อาจอนุมัติการขนส่งอาวรุป็นทั่วไป หรืออาวรุป็นที่มีข้อกำหนดเป็นกรณี ระหว่างสองสถานที่หรือมากกว่า เมื่อพิจารณาว่าไม่เป็นภัยคุกคามต่อความปลอดภัยของบุคคลใด หรือบุคคลอื่น ๆ

ลักษณะของการประยุกต์ใช้

(1.2) สำหรับวัตถุประสงค์ของมาตราย่อย 54 (1) แห่งพระราชบัญญัตินี้ การอนุมัติการขนส่งอาวรุป็นแบบมีข้อกำหนด หรือป็นทั่วไป ห้ามทำโดยบุคคลทั่วไป ต้องทำโดยผู้ถือใบอนุญาตและมีหนังสือรับรองการจดทะเบียนป็น และนอกจากการทำในรูปแบบที่กำหนดอาจทำได้โดยการโทรศัพท์ การพูดโต้ตอบกันระหว่างบุคคล

โทษของการพกพาอาวรุและอาวรุป็นของแคนาดาถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาดังนี้

1. กฎหมายของประเทศแคนาดามีการกำหนดบทเพิ่มโทษกรณีการใช้อาวรุประกอบการกระทำความผิด ในการกระทำความผิดฐานต่างๆเช่น ในหมวดความผิดเกี่ยวกับความปลอดภัยทางอากาศหรือทางทะเล แสดงให้เห็นว่าประเทศแคนาดาเล็งเห็นถึงอันตรายที่เกิดจากการใช้อาวรุประกอบการกระทำความผิด

2. ประเทศแคนาดากำหนดนิยามสำหรับคำว่าอาวรุไว้ว่า "อาวรุ" หมายถึงสิ่งใด ๆ ที่ใช้การออกแบบที่จะใช้หรือมีไว้สำหรับใช้ เป็นสาเหตุการตายหรือได้รับบาดเจ็บให้กับบุคคลใด ๆ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการข่มขู่คุกคามหรือบุคคลใด ๆ และโดยไม่ จำกัด ทั่วไปที่กล่าว รวมถึงอาวรุป็น

3. ในการกำหนดโทษสำหรับความผิดที่เป็นการพกพาอาวรุ นั้น ประเทศแคนาดา กำหนดโทษสำหรับความผิดดังกล่าวโดยมีโทษจำคุกไม่เกินห้าปี

3.2.3 สหราชอาณาจักร

3.2.3.1 การใช้อาวรุประกอบการกระทำความผิด

การใช้อาวรุประกอบการกระทำความผิดของสหราชอาณาจักร ถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา 2546¹⁵⁷ ดังนี้

¹⁵⁷ Criminal Justice Act 2003.

กำหนดการที่ 21 การกำหนดระยะเวลาขั้นต่ำที่เกี่ยวข้องกับบังคับโทษจำคุก¹⁵⁸

มาตรา 5ก (1): ถ้า.....

(ค) ผู้กระทำความผิดอายุ 18 ปีหรือ มากกว่า เมื่อกระทำความผิดกฎหมายเป็นปกติ จะถือว่าเป็นความรุนแรง การกำหนดโทษจำคุกขั้นต่ำเป็น ระยะเวลา 25 ปี

(2) การกระทำผิดกฎหมายนี้จะอยู่ภายใต้วรรคย่อย (5ก) ด้วย ถ้าผู้กระทำความผิดเอา มีดหรืออาวุธอื่น ๆ เพื่อเจตนาที่จะ

(ก) กระทำความผิดใด ๆ หรือ

(ข) เพื่อที่จะใช้อาวุธหรือมีด หรืออาวุธอื่น ๆ ในการฆ่าคน

3.2.3.2 ความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ

ในสหราชอาณาจักร ความผิดฐานพกพาอาวุธถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา 2531¹⁵⁹ ซึ่งเป็นประมวลกฎหมายหลักเช่นเดียวกับในประเทศแคนาดา ดังนี้

ส่วน สิบเอ็ด: ทั่วไป บทบัญญัติสำหรับใบมีดหรืออาวุธ

มาตรา 139: ความผิดของการมีใบมีดหรืออาวุธในที่สาธารณะ¹⁶⁰

(1) มีผลบังคับใช้กับบุคคลในข้อย่อย (4) และ (5) ต่อไปนี้ ซึ่งจะมีความผิดตาม กฎหมาย

(2) มีผลบังคับใช้กับบุคคลในข้อย่อย (3) ต่อไปนี้ เกี่ยวกับใบมีดหรือของแหลมคม ยกเว้นมีดพกพับ

(3) มีผลบังคับใช้กับมีดพกพับที่มีใบมีด กว้างเกินกว่า 3 นิ้ว

(4) ต้องมีข้อยกเว้น เหตุผล ความจำเป็น สำหรับบุคคลที่ทำหน้าที่เก็บเงิน ในการ พกพาใบมีดหรืออาวุธในที่สาธารณะ

(5) ข้อยกเว้น เหตุผล ความจำเป็น สำหรับบุคคล ตามข้อ 4

(ก) เพื่อใช้ในการทำงาน

(ข) สำหรับเหตุผลทางศาสนาหรือ

(ค) เป็นส่วนหนึ่งของชุดประจำชาติ

(6) คนที่มีความผิดในความผิดตามอนุมาตรา (1) ต้องระวาง

¹⁵⁸ ibid. Schedule 21 Determination of minimum term in relation to mandatory life sentence. 5A(1). ภาคผนวก ข หน้า 154.

¹⁵⁹ Criminal Justice Act 1988.

¹⁶⁰ Ibid. Part XI Miscellaneous. Articles with blades or points and offensive weapons. 139 Offence of having article with blade or point in public place. ภาคผนวก ข หน้า 155.

(ก) โดยสรุป โทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือปรับไม่เกินกฎหมายสูงสุด หรือทั้งจำทั้งปรับ;

(ข) ตามฟ้อง โทษจำคุกไม่เกิน 4 ปีหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

(7) “สถานที่สาธารณะ” รวมถึงสถานที่ที่ซึ่งเมื่อเข้าถึง ทั้งการชำระเงิน หรืออื่น ๆ

(8) ไม่มีผลกระทบต่อกระทำความผิด ก่อนที่จะมีผลใช้บังคับ

มาตรา 139ก: การมีมิด หรืออาวุธ ในโรงเรียน¹⁶¹

(1) มาตรา 139 แห่งพระราชบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ในโรงเรียน

(2) คนที่มีอาวุธในความหมายของหมวดที่ 1 ของ พระราชบัญญัติการป้องกันอาชญากรรม 2496 ในสถานที่โรงเรียนใด จะมีความผิดในการกระทำผิดกฎหมาย

(3) มีการป้องกันสำหรับบุคคลที่เรียกเก็บเงิน กับความผิดตามอนุมาตรา (1) หรือ (2) พิสูจน์ว่ามีเหตุผล หรือผู้มีอำนาจถูกต้องตามกฎหมาย สำหรับการมีอาวุธในสถานที่ดังกล่าว

(4) ในการทั่วไปของส่วนย่อย (3) ข้างต้นนั้นก็จะต้องมีการป้องกันสำหรับบุคคลที่เรียกเก็บเงินกับความผิด ตามอนุมาตรา (1) หรือ (2) ข้างต้นที่จะพิสูจน์ว่าเขามีอาวุธในกรณี

(ก) สำหรับการใช้งานในที่ทำงาน

(ข) เพื่อการศึกษา

(ค) เหตุผลทางศาสนา หรือ

(ง) เป็นส่วนหนึ่งของชุดประจำชาติ

(5) คนที่มีความผิดในการกระทำผิดกฎหมาย

(ก) ภายใต้อายุ (1) ข้างต้นต้องระวาง

(i) เมื่อสรุปการลงโทษโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินกฎหมายสูงสุดหรือทั้งสอง;

(ii) เมื่อความเชื่อมั่นฟ้องโทษจำคุกไม่เกิน สี่ ปีหรือปรับหรือทั้งสอง

(ข) ภายใต้อายุ (2) ข้างต้นต้องระวาง

(i) เมื่อสรุปการลงโทษจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินกฎหมายสูงสุดหรือทั้งสอง

(ii) เมื่อความเชื่อมั่นฟ้องโทษจำคุกไม่เกินสี่ปีหรือปรับหรือทั้งสองอย่าง

¹⁶¹ Ibid. 139A Offence of having article with blade or point (or offensive weapon) on school premises. ภาคผนวก ข หน้า 156.

(6) ในการนี้ มาตรา 139ข "สถานที่โรงเรียน" หมายถึงที่สำหรับวัตถุประสงค์ของโรงเรียน ไม่รวมที่ดินในครอบครองแต่เพียงผู้เดียว เป็นที่อยู่อาศัยโดยบุคคลที่ทำงานอยู่ที่โรงเรียน และ "โรงเรียน" มีความหมายที่กำหนดโดย พระราชบัญญัติการศึกษาปี 2539

(7) ในการประยุกต์ใช้ส่วนนี้เพื่อไอร์แลนด์เหนือ

ในสหราชอาณาจักร บัญญัติเกี่ยวกับอาวุธปืน ไว้ใน พระราชบัญญัติอาวุธปืน 2511¹⁶² ดังนี้
ส่วนที่ 1: ครอบครองอาวุธ และกระสุน; ป้องกันอาชญากรรมและมาตรการการป้องกันความปลอดภัยสาธารณะ ป้องกันอาชญากรรม และการรักษาความปลอดภัยของประชาชน

มาตรา 19: พกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะ¹⁶³

ประชาชนกระทำความผิดถ้าไม่มีอำนาจตามกฎหมายหรือข้อแก้ตัวที่เหมาะสม (หลักฐานเกี่ยวกับเรื่องนั้นอยู่ที่เขา) เขามีสิ่งต่อไปนี้อยู่ที่ตัวเขาในสถานที่สาธารณะ

(ก) ปืนยิงโหลด

(ข) ปืนลม (ไม่ว่าจะโหลดหรือไม่)

(ค) ปืนใด ๆ ปืนอื่น ๆ (ไม่ว่าจะโหลดหรือไม่) ร่วมกับกระสุนเหมาะสมสำหรับใช้ในปืนนั้นหรือ

(ง) สิ่งเทียมอาวุธปืน

ส่วนที่ 3 การบังคับใช้กฎหมายและการลงโทษ

มาตรา 51ก¹⁶⁴: โทษขั้นต่ำสำหรับการกระทำบางอย่างภายใต้มาตรา 5¹⁶⁵

(1) ในส่วนนี้จะนำไปใช้ในกรณี

(ก) แต่ละบุคคล เมื่อ

(i) มีความผิดตามมาตรา 5(1)(ก) (กข) (กขก) (กค) (กง) (กจ) (กฉ) หรือ (ค) แห่งพระราชบัญญัตินี้

(ii) มีความผิดตามมาตรา 5(1ก)(ก) แห่งพระราชบัญญัตินี้

(iii) มีการกระทำความผิดกฎหมายใด ๆ ภายใต้บทบัญญัติของพระราชบัญญัติการระบุไว้ในส่วนย่อย (1ก) ในส่วนอาวุธปืนหรือ เครื่องกระสุนที่ระบุไว้ในมาตรา 5(1)(ก) (กข) (กขก) (กค) (กง) (กจ) (กฉ) หรือ (ค) หรือ มาตรา 5(1ก)(ก) แห่งพระราชบัญญัตินี้ และ

¹⁶² Firearms Act 1968.

¹⁶³ Ibid. Section 19 Carrying firearm in a public place. ภาคผนวก ข หน้า 158.

¹⁶⁴ Ibid. Section 51A Minimum sentence for certain offences under s. 5. ภาคผนวก ข หน้า 158.

¹⁶⁵ Ibid. Section 5 Weapons subject to general prohibition. ภาคผนวก ข หน้า 159.

(ง) การกระทำเมื่ออายุ 16 ปีขึ้นไป

มาตรา 51ก (1ก): บทบัญญัติที่เป็น¹⁶⁶

(ก) มาตรา 16 ครอบครองอาวุธปืนโดยมีเจตนาที่จะทำร้าย

(ข) 16ก ส่วน ครอบครองอาวุธปืนโดยมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดความหวาดกลัว

ความรุนแรง

(ค) มาตรา 17 การใช้อาวุธปืนที่จะต่อต้านการจับกุม

(ง) มาตรา 18 พกพาโดยมีเจตนาทางอาญา

(จ) มาตรา 19 พกพาปืนในที่สาธารณะ

(ฉ) มาตรา 20 (1) บุกรุกในอาคารโดยมีอาวุธปืน

(2) ศาลจะกำหนดโทษคุมขังที่เหมาะสม หรือเพื่อให้อภัยโทษ เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าระยะเวลาขั้นต่ำที่ต้องการ เว้นแต่ศาลมีความเห็นว่ามิกรณีพิเศษที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย หรือแก่ผู้กระทำความผิดซึ่งแสดงให้เห็นถึงการไม่ทำดั่งนั้น

(4) ในส่วนนี้ “ประโยคคุมขังที่เหมาะสม หรือเพื่อให้อภัยโทษ” หมายถึง

(ก) ความสัมพันธ์กับอังกฤษและเวลส์

(i) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอายุ 18 ปีขึ้นไป ถูกตัดสินจำคุก หรือ

(ii) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอายุต่ำกว่า 18 ปี ถูกกักกันตามมาตรา 91 โดย

ผู้มีอำนาจของศาลอาญา (พิจารณา) พระราชบัญญัติ 2543¹⁶⁷

(ข) ในความสัมพันธ์กับสกอตแลนด์

(i) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอายุ 21 ปีขึ้นไป ถูกตัดสินจำคุก หรือ

(ii) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอายุต่ำกว่า 21 ปี ในเวลานั้น (ไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดที่กล่าวถึงในอนุวรรค (iii)) พิจารณาตามมาตรา 207 วิธีพิจารณาความอาญา

(สกอตแลนด์) 2538¹⁶⁸ และ

(iii) ในกรณีของผู้กระทำความผิดอายุต่ำกว่า 18 ปีในเวลานั้นและอยู่ภายใต้การ

ดูแลและการคุมขัง ภายใต้มาตรา 44 หรือตามมาตรา 208 วิธีพิจารณาความอาญา (สกอตแลนด์) 2538¹⁶⁹

¹⁶⁶ Ibid. Section 51A(1A). ภาคผนวก ข หน้า 160.

¹⁶⁷ Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000. ภาคผนวก ข หน้า 162.

¹⁶⁸ Criminal Procedure (Scotland) Act 1995. Section 207 Detention of young offenders. ภาคผนวก ข หน้า 163.

- (5) ในส่วนนี้ “ระยะเวลาขั้นต่ำที่จำเป็น” หมายถึง
- (ก) ในความสัมพันธ์กับอังกฤษและเวลส์
 - (i) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิด อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป โทษ ห้าปี และ
 - (ii) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอายุต่ำกว่า 18 ปี โทษ สามปี และ
 - (ข) ในความสัมพันธ์กับสกอตแลนด์
 - (i) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอายุ 21 ปี โทษ ห้าปี และ
 - (ii) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอายุต่ำกว่า 21 ปี โทษ สามปี

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องของสหราชอาณาจักร สรุปว่า

1. กฎหมายของประเทศสหราชอาณาจักรมีการกำหนดบทเพิ่มโทษ กรณีการใช้อาวุธ ประกอบการกระทำความผิด ในการกระทำความผิดกรณีต่าง ๆ เช่น ในการกระทำความผิดใด ๆ หรือ เพื่อที่จะใช้อาวุธหรือมีด หรืออาวุธอื่น ๆ ในการฆ่าคน รวมทั้งในความผิดฐานครอบครองอาวุธปืนโดยมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดความหวาดกลัวความรุนแรง การใช้อาวุธปืนที่จะต่อต้านการจับกุม พกพาโดยมีเจตนาทางอาญา พกพาปืนในที่สาธารณะ บุกรุกในอาคารโดยมีอาวุธปืน อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าประเทศสหราชอาณาจักรเล็งเห็นถึงอันตรายที่เกิดจากการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด
2. ในประเทศสหราชอาณาจักรมีมาตรการพิเศษในการควบคุมการมีมีดหรืออาวุธในโรงเรียน
3. ประเทศสหราชอาณาจักรกำหนดพฤติการณ์เป็นบทยกเว้นความผิดกรณีการพกพาอาวุธ ไว้ เช่นในกรณี เพื่อใช้ในการทำงาน สำหรับเหตุผลทางศาสนาหรือ เป็นส่วนหนึ่งของชุดประจำชาติ
4. ในการกำหนดโทษสำหรับความผิดที่เป็นการพกพาอาวุธนั้น ประเทศสหราชอาณาจักรกำหนดโทษสำหรับความผิดดังกล่าวโดยมีโทษจำคุก
 - ในกรณีความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษและเวลส์ผู้กระทำความผิด อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป โทษจำคุก ห้าปี ถ้าอายุต่ำกว่า 18 ปี โทษ จำคุกสามปี และ
 - กรณีความสัมพันธ์กับสกอตแลนด์ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอายุ 21 ปี โทษจำคุกห้าปี และในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอายุต่ำกว่า 21 ปี โทษจำคุก สามปี

¹⁶⁹ Ibid. Section Section 208 Detention of children convicted on indictment.ภาคผนวก ข หน้า 164.

บทที่ 4

ศึกษาและวิเคราะห์ ความผิดที่เป็นการก่ออันตราย กรณีการพกพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ

จากการศึกษาความหมายของคำว่า “อาวุธ” จากคำจำกัดความต่างๆ สรุปได้ว่า “อาวุธ” หมายถึง สิ่งที่ใช้เพื่อทำอันตรายต่อทรัพยากรต่าง ๆ เช่นชีวิตมนุษย์ ร่างกาย เช่นการฆ่าหรือทำให้บาดเจ็บ หรือคุกคามในลักษณะต่างๆ จากที่มีความรุนแรงเล็กน้อยเช่นเข็มหมุด ไปจนถึงที่มีความรุนแรงมากเช่นอาวุธนิวเคลียร์ โดยวัตถุนั้นอาจจะเกิดขึ้นใน สองกรณี คือ

1. ลักษณะทางกายภาพของตัวมันเอง ที่ถูกผลิตจัดสร้าง หรือดัดแปลงขึ้นเพื่อทำหน้าที่ในการทำลายชีวิต ร่างกาย ซึ่งทางกฎหมายเรียกว่า “อาวุธโดยสภาพ”

2. วัตถุโดยทั่วไปที่บุคคลนำมาใช้โดยมีเจตนา เพื่อทำลายชีวิต หรือร่างกาย

จาก ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยฉบับปัจจุบัน ได้กำหนดโทษในการใช้อาวุธต่าง ๆ รวมทั้งอาวุธปืนในการกระทำความผิดเป็นเหตุฉกรรจ์ หรือเหตุเพิ่มโทษ และเงื่อนไขการลงโทษทางภาวะวิสัยในความผิดฐานต่าง ๆ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 4.3 การกำหนดโทษในการใช้อาวุธต่าง ๆ รวมทั้งอาวุธปืนในการกระทำความผิดเป็นเหตุฉกรรจ์ หรือเหตุเพิ่มโทษ และเงื่อนไขการลงโทษทางภาวะวิสัยในความผิดฐานต่าง ๆ

มาตรา	ฐานความผิด	โทษ	โทษกรณีใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด
ลักษณะความผิด ความผิดเกี่ยวกับการปกครอง			
มาตรา 138 วรรค 2	ขัดขวางเจ้าพนักงาน โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลัง ประทุษร้าย	จำคุกไม่เกิน สอง ปี หรือ ปรับไม่เกิน สี่พัน บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	ถ้าความผิดได้ทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดจำคุกไม่เกิน ห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ¹⁷⁰

¹⁷⁰ ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ. (2556). *ประมวลกฎหมายอาญาฉบับอ้างอิง* (พิมพ์ครั้งที่ 31). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 302.

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

มาตรา	ฐานความผิด	โทษ	โทษกรณีใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด
ลักษณะความผิด ความผิดเกี่ยวกับการปกครอง			
มาตรา 139	ข่มขืนใจให้เจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ	จำคุกไม่เกิน สี่ ปี หรือปรับไม่เกิน แปดพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ	ถ้าความผิดได้ทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดจำคุกไม่เกิน ห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ¹⁷¹
ลักษณะความผิด ความผิดเกี่ยวกับการยุติธรรม			
มาตรา 190	หลบหนีการคุมขัง	จำคุกไม่เกิน สาม ปี หรือปรับไม่เกิน หกพัน บาทหรือ ทั้งจำทั้งปรับ	ถ้ากระทำโดยมี หรือใช้ อาวุธปืน หรือ วัตถุระเบิดต้องระวางโทษหนักกว่าโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้ในสองวรรคก่อนกึ่งหนึ่ง ¹⁷²
ลักษณะความผิด ความผิดเกี่ยวกับเพศ			
มาตรา 276 วรรค 1	ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เจ็ญหรือใช้กำลัง	จำคุก ตั้งแต่ สี่ ปี ถึง ยี่สิบปี และปรับตั้งแต่ แปดพัน บาท ถึง สี่หมื่น บาท	ถ้าความผิดดังกล่าวกระทำโดยมี หรือ ใช้อาวุธปืน หรือ วัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ สิบห้า ปี ถึง ยี่สิบปี และปรับตั้งแต่ สามหมื่นบาท ถึง สี่หมื่น บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต ¹⁷³
มาตรา 277	กระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี	จำคุก ตั้งแต่ สี่ ปี ถึง ยี่สิบปี และปรับตั้งแต่ แปดพัน บาท ถึง สี่หมื่น บาท	ถ้าได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต ¹⁷⁴

¹⁷¹ แหล่งเดิม.¹⁷² แหล่งเดิม. หน้า 346.¹⁷³ แหล่งเดิม. หน้า 420.¹⁷⁴ แหล่งเดิม. หน้า 525.

ตารางที่ 4.3(ต่อ)

มาตรา	ฐานความผิด	โทษ	โทษกรณีใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด
ลักษณะความผิด ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน			
มาตรา 340	ความผิดฐานปล้นทรัพย์สิน	จำคุกตั้งแต่ สิบปี ถึง สิบห้าปี และปรับตั้งแต่ สองหมื่นบาท ถึง สามหมื่นบาท	กรณีผู้กระทำความผิดคนหนึ่งคนใด มีอาวุธติดตัวไปด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ สิบสองปี ถึง ยี่สิบปี และปรับตั้งแต่ สองหมื่นสี่พันบาท ถึง สี่หมื่นบาท ¹⁷⁵ กรณีใช้ปืนยิง ใช้วัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุก ตั้งแต่ สิบห้าปี ถึงยี่สิบปี ¹⁷⁶
มาตรา 340 ทวิวรรค 1	ความผิดฐานปล้นทรัพย์สินซึ่งได้กระทำต่อทรัพย์สินซึ่งเป็นวัตถุตาม มาตรา 335 ทวิ วรรคแรก (ซึ่งหมายถึงพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนา ถ้าทรัพย์สินนั้นเป็นที่สักการบูชาของประชาชน หรือเก็บรักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพระพุทธรูป หรือวัตถุดังกล่าว)	จำคุกตั้งแต่ สิบปี ถึง ยี่สิบปี และปรับตั้งแต่ สองหมื่นบาท ถึง สี่หมื่นบาท	กรณีผู้กระทำความผิดคนหนึ่งคนใด มีอาวุธติดตัวไปด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปี ถึงยี่สิบปี ¹⁷⁷ หรือกรณีใช้ปืนยิง ใช้วัตถุระเบิด ระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต ¹⁷⁸

¹⁷⁵ แหล่งเดิม. หน้า 580.¹⁷⁶ แหล่งเดิม.¹⁷⁷ แหล่งเดิม. หน้า 584.¹⁷⁸ แหล่งเดิม.

ตารางที่ 4.3(ต่อ)

มาตรา	ฐานความผิด	โทษ	โทษกรณีใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด
ลักษณะความผิด ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์			
มาตรา 340 ทวิ วรรค 2	ถ้าการปล้นทรัพย์นั้นเป็นการกระทำในสถานที่ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 335 ทวิ วรรคสองด้วย (ในวัด สำนักสงฆ์ สถานอันเป็นที่เคารพในทางศาสนา โบราณสถานอันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน สถานที่ราชการหรือพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ)	จำคุกตั้งแต่ สิบห้า ปี ถึง ยี่สิบ ปี และปรับตั้งแต่ สามหมื่นบาท ถึง สี่หมื่นบาท	กรณีผู้กระทำความผิดคนหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย ผู้กระทำความต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี ¹⁷⁹ หรือกรณีใช้ปืนยิง ใช้วัตถุระเบิด ระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต ¹⁸⁰
มาตรา 339, มาตรา 339 ทวิ, มาตรา 340, มาตรา 340 ทวิ	ความผิดฐานชิงทรัพย์ ในมาตรา 335 ทวิ, ปล้นทรัพย์ ตามมาตรา 335 ทวิ	จำคุกตั้งแต่ 10 ปี ถึง ประหารชีวิตแล้วแต่พฤติการณ์	กรณีมี หรือ ใช้อาวุธปืน หรือ วัตถุระเบิด หรือ โดยใช้ยานพาหนะ เพื่อกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุมต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ กิ่งหนึ่ง ¹⁸¹
มาตรา 362, มาตรา 363, มาตรา 364	ความผิดฐานรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์, ยึดถืออสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น, เข้าไป หรือซ่อนตัวอยู่ใน เคหสถาน	จำคุกหนึ่ง ถึง สาม ปี ปรับไม่เกิน หกพัน บาท หรือทั้งจำทั้งปรับแล้วแต่พฤติการณ์	ถ้ากระทำโดยมีอาวุธหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคน ขึ้นไป ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ¹⁸²

¹⁷⁹ แหล่งเดิม. หน้า 580.¹⁸⁰ แหล่งเดิม¹⁸¹ แหล่งเดิม. หน้า 584.¹⁸² แหล่งเดิม. หน้า 648.

จากความผิดฐานต่าง ๆ ที่ได้ยกตัวอย่างมา แสดงให้เห็นว่ากฎหมายให้ความสำคัญกับการใช้อาวุธต่าง ๆ รวมถึงอาวุธปืน ในการประกอบกับการกระทำความผิดในฐานต่าง ๆ โดยถือเป็นเหตุฉกรรจ์หรือเหตุเพิ่มโทษให้หนักกว่าปรกติ เนื่องจากกฎหมายอาญาต้องการมุ่งเน้นการควบคุมและปราบปรามการใช้อาวุธในการประกอบอาชญากรรม เนื่องจากความเล็งของการใช้อาวุธในการประกอบอาชญากรรมนั้นจะก่อให้เกิดอันตรายได้มากกว่าการก่ออาชญากรรมโดยไม่ใช้อาวุธ แต่นอกจากความผิดฐานต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว ยังมีความผิดบางฐานที่มีความสัมพันธ์กับการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด โดยสามารถพิจารณาจากคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานดังกล่าวนี้

4.1 วิเคราะห์ความร้ายแรงของอาวุธกับคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานต่างๆ

จากการศึกษาประมวลกฎหมายอาญาในแง่ของคุณธรรมทางกฎหมายในความผิดฐานต่างๆ พบว่าการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดมีความสัมพันธ์กับคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดในบางฐานเช่นความผิดดังต่อไปนี้

4.1.1 ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ในความผิดที่คุณธรรมทางกฎหมาย คือ “ชีวิตมนุษย์” เช่น ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ซึ่งมีบทลงโทษอยู่ในมาตรา 289 จำนวน 6 กรณี ซึ่งประกอบด้วย

4.1.1.1 ฆ่า บุพการี

4.1.1.2 ฆ่า เจ้าพนักงาน ซึ่ง กระทำการตามหน้าที่ หรือ เพราะเหตุที่จะ กระทำ หรือ ได้กระทำการ ตามหน้าที่

4.1.1.3 ฆ่า ผู้ช่วยเหลือ เจ้าพนักงาน ในกรณีที่ เจ้าพนักงาน นั้น กระทำตามหน้าที่ หรือ เพราะเหตุที่ บุคคลนั้น จะช่วย หรือ ได้ช่วย เจ้าพนักงาน ดังกล่าวแล้ว

4.1.1.4 ฆ่า ผู้อื่น โดยไตร่ตรองไว้ก่อน

4.1.1.5 ฆ่า ผู้อื่น โดยทรมาณ หรือ โดยกระทำ ทารุณโหดร้าย

4.1.1.6 ฆ่า ผู้อื่น เพื่อเตรียมการ หรือ เพื่อความสะดวก ในการที่จะ กระทำความผิดอย่างอื่น หรือ

4.1.1.7 ฆ่า ผู้อื่น เพื่อจะเอา หรือ เอาไว้ ซึ่ง ผลประโยชน์ อันเกิดแต่ การที่ ตน ได้กระทำความผิดอื่น เพื่อปกปิด ความผิดอื่น ของตน หรือ เพื่อหลีกเลี่ยง ให้พ้นอาญา ในความผิดอื่น ที่ตน ได้กระทำไว้

กรณีดังกล่าวนี้เป็นเหตุฉกรรจ์ของความผิดฐานฆ่าผู้อื่น เห็นได้ว่าด้วยบทกฎหมายมาตรานี้ ไม่ได้บัญญัติถึงพฤติการณ์การใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดฐานดังกล่าว ทั้งที่วัตถุประสงค์

ประการหนึ่งของอาวูชนั้นคือการใช้เพื่อทำอันตรายต่อ “ชีวิตมนุษย์” ซึ่งเป็นคุณธรรมทางกฎหมายซึ่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ประสงค์จะคุ้มครอง¹⁸³ ซึ่งการใช้อาวูชประกอบการกระทำความผิดนั้นเป็นการใช้สิ่งที่มีวัตถุประสงค์ในตัวของมันเองในการทำลายชีวิตมนุษย์ โดยผู้กระทำนำมากระทำต่อชีวิตมนุษย์โดยตรง แสดงให้เห็นว่าเป็นการกระทำอันตรายต่อคุณธรรมทางกฎหมายโดยตรง อีกทั้งผลจากการใช้อาวูชประกอบการฆ่าผู้อื่นนั้นย่อมทำให้ผลของการกระทำความผิดสำเร็จโดยง่ายขึ้น กว่ากระทำโดยไม่มีอุปกรณ์ช่วยคืออาวูชยกตัวอย่างเช่นการพยายามบีบคอ เพื่อให้ผู้อื่นขาดอากาศหายใจตายกับการใช้เชือกรัดคอผู้อื่นเพื่อให้ขาดอากาศหายใจตายเช่นกัน การใช้เชือกรัดคอย่อมทำมีโอกาสสำเร็จมากกว่าเนื่องจากมีอาวูชเป็นอุปกรณ์ช่วยแต่ถ้าหากสำเร็จคือผู้ที่ถูกกระทำขาดอากาศหายใจตาย โทษที่ผู้กระทำได้รับทั้งสองกรณีคือฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาเหมือนกันทั้งกรณีใช้อาวูชและไม่ใช้อาวูช หรือหากไม่สำเร็จโทษที่ได้รับคือพยายามฆ่าเท่านั้น จึงสมควรที่จะเพิ่มโทษกรณีการใช้อาวูชประกอบการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นให้เป็นเหตุที่ผู้กระทำจะต้องรับผิดหนักขึ้น

4.1.2 ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 295 ซึ่งคุณธรรมทางกฎหมายคือความปลอดภัยของร่างกาย¹⁸⁴ การใช้อาวูชซึ่งเป็นสิ่งที่มีวัตถุประสงค์ในการทำลายความปลอดภัยของร่างกาย โดยนำมากระทำต่อร่างกายมนุษย์ จึงเป็นการละเมิดต่อคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานนี้และก่อให้เกิดความเสี่ยงที่จะเกิดผลที่รุนแรงกว่าการทำร้ายร่างกายโดยไม่มีอาวูชยกตัวอย่างเช่นการใช้มือเปล่าๆชกไปที่ใบหน้าผู้อื่น กับการใช้สนับมือชกไปที่ใบหน้าผู้อื่น ย่อมเพิ่มโอกาสที่จะก่อให้เกิดแผลแตกได้มากกว่า และเคยมีคำพิพากษาฎีกาที่ 40/2495 ซึ่งมีข้อเท็จจริงว่า การที่ผู้กระทำใช้มีดไล่แทงผู้เสียหายแต่ไม่ถูกนั้นเป็นการกระทำความผิดฐานพยายามทำร้ายร่างกายตามมาตรา 295 ประกอบกับมาตรา 80 แต่ในทางกลับกันมีอีกกรณีหนึ่งคือคำพิพากษาฎีกาที่ 889/2507 ซึ่งมีข้อเท็จจริงว่าใช้มีดดาบแทงทำร้ายถูกชายโครงซ้ายมีรอยช้ำแดง โตกลมครึ่งเซ็นต์เมตร รักษาประมาณ 5 วันหายนั้น ศาลฎีกาพิพากษาว่ากรณีดังกล่าวถือยังไม่ได้ว่าเป็นเหตุให้เกิด อันตรายแก่กาย จึงมีความผิดเพียงมาตรา 391¹⁸⁵ ซึ่งกรณีดังกล่าวนี้มีนักกฎหมายไม่เห็นด้วยหลายท่านซึ่งมองว่าพฤติการณ์ดังกล่าวผู้กระทำผิดได้รับโทษไม่สมกับการกระทำ โดยเปรียบเทียบกับกรณีแรกผู้กระทำพยายามไล่แทงผู้เสียหายแต่ไม่ถูก ต้องรับโทษฐานพยายามทำร้ายร่างกายซึ่งระวางโทษสองในสามของสองปีตามมาตรา 80 ประกอบกับ 295 ซึ่งเป็นโทษหนักกว่ากรณีที่ใช้มีดแทงถูกแล้วแต่เป็นรอยช้ำแดงๆรับโทษค่าคุกเพียงไม่เกินหนึ่งเดือนเท่านั้น

¹⁸³ คณิต ฌ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน. หน้า 75.

¹⁸⁴ แหล่งเดิม. หน้า 120.

¹⁸⁵ คำพิพากษาฎีกาที่ 889/2507.

ซึ่งในกรณีนี้หากบัญญัติพฤติการณ์การใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดไว้ในกฎหมายข้อหาทำร้ายร่างกายให้เป็นเหตุที่ผู้กระทำความผิดจะต้องรับผิดชอบขึ้นจะลดปัญหาโทษที่ไม่เหมาะสมกับการกระทำ ดังกล่าวได้

4.1.3 ความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นทำให้เกิดอันตรายสาหัส ตามมาตรา 297 นั้นคุณธรรมทางกฎหมายคือ ความปลอดภัยของร่างกาย¹⁸⁶ การใช้อาวุธซึ่งเป็นสิ่งที่มีวัตถุประสงค์ในการทำลายความปลอดภัยของร่างกาย โดยนำมากระทำต่อร่างกายมนุษย์ ประกอบการกระทำความผิดย่อมก่อให้เกิดความใกล้ชิดกับผลมากกว่าการกระทำโดยไม่มีอาวุธเช่นเดียวกับเรื่องการฆ่าผู้อื่นดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่พบว่ยังไม่มีการบัญญัติพฤติการณ์ดังกล่าวไว้เป็นเหตุเพิ่มโทษ ซึ่งในเรื่องดังกล่าวนี้ประเทศฝรั่งเศสได้บัญญัติพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุเพิ่มโทษกรณีทำร้ายผู้อื่นจนไม่สามารถทำงานได้เกินกว่าแปดวัน จะต้องระวางโทษจำคุกสามปี ปรับไม่เกินสามแสนฟรังก์ แต่ถ้การกระทำดังกล่าว ดังนั้นจะถูกเพิ่มโทษเป็นจำคุกห้าปีและปรับห้าแสนฟรังก์กรณีใช้หรือขู่จะใช้อาวุธ

ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมาประเทศไทยจึงควรเพิ่มพฤติการณ์การใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดฐานดังกล่าวไว้ในมาตรา 297 ด้วย

4.1.4 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 358¹⁸⁷ คุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานนี้คือกรรมสิทธิ์ การใช้อาวุธซึ่งเป็นสิ่งที่มีวัตถุประสงค์ในการทำลายวัตถุ โดยนำมากระทำต่อกรรมสิทธิ์ ในทรัพย์ของบุคคลอื่นย่อมทำให้เกิด ความใกล้ชิดกับผลกล่าวคือทำให้ทรัพย์ของผู้อื่น เกิดการเสื่อมค่าหรือทำให้ ไร้ประโยชน์ ได้โดยง่ายกว่าการกระทำโดยไม่มีอาวุธ เช่นการใช้มือทุบกระจกหน้าต่างบ้านเพื่อให้แตกกับการใช้ก้อนหินขว้างไปที่กระจกหน้าต่างบ้าน เพื่อให้แตก การกระทำอย่างหลังย่อมทำให้กระจกหน้าต่างแตกได้โดยง่ายตามเจตนาของผู้กระทำได้มากกว่าการกระทำแรก

ดังนั้นประเทศไทยจึงควรเพิ่มพฤติการณ์การใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดฐานดังกล่าวโดยระบุเป็นเหตุเพิ่มโทษไว้ในมาตรา 359(5) ด้วย

¹⁸⁶ คณิต ณ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน. หน้า 120.

¹⁸⁷ แหล่งเดิม. หน้า 341.

4.2 วิเคราะห์ระดับความเป็นอันตรายของความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ

ในการวิเคราะห์ระดับความเป็นอันตรายนี้จะวิเคราะห์จากปัจจัย 3 ประการดังต่อไปนี้¹⁸⁸

4.2.1 ในแง่ความเสียหาย (harm) หรือระดับความเป็นอันตรายต่อสังคม

4.2.1.1 บุคคลทั่วไปหรือคนส่วนใหญ่ในสังคมนั้น ย่อมเห็นได้ว่าการพกพาอาวุธเป็นสิ่งอันตรายต่อบุคคลอื่น และบุคคลที่พกพาอาวุธโดยไม่มีเหตุสมควรมัน เป็นบุคคลอันตรายที่พร้อมจะก่ออาชญากรรม

4.2.1.2 ความเป็นอันตรายดังกล่าวนี้ไม่ใช่ความเป็นอันตรายต่อบุคคลแต่เป็นอันตรายต่อส่วนรวม

4.2.1.3 การกระทำความผิดเป็นการก่ออันตรายต่อคุณธรรมทางกฎหมาย เนื่องจากการกระทำความผิดนั้นใกล้ที่จะก่อให้เกิดผลที่เป็นการทำอันตรายต่อคุณธรรมทางกฎหมายที่กฎหมายคุ้มครอง

ซึ่งความเสียหายดังกล่าวเป็นความเสียหายต่อประโยชน์ในความปลอดภัย (Security Interest)

4.2.2 ในแง่ความรุนแรงของความผิด (gravity of the offence) หรือความก้าวร้าวของความผิด (aggressive of the offence) นั้น ถ้าจะพิจารณาถึงการพกพาอาวุธไปเฉย ๆ โดยยังไม่ได้กระทำความผิด ย่อมเป็นลักษณะของการก่อให้เกิดความรุนแรงหรือความก้าวร้าวของความผิดที่น้อย เนื่องจากยังไม่ก่อให้เกิดความเสียหายโดยตรงแก่บุคคลใด นอกจากสร้างความหวาดเสียวและเพิ่มความเสี่ยงในการก่ออาชญากรรม

4.2.3 ปฏิกริยาตอบสนองหรือความหวาดกลัวของคนส่วนใหญ่ในสังคม (Social Response) บุคคลในสังคมทั่วไปย่อมมีความหวาดกลัวต่อพฤติกรรมของบุคคลที่พกพาอาวุธในที่สาธารณะ ภายใต้วงเวลาปกติและในสภาวะการณ์ต่างๆไปโดยจะมองว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็น การกระทำของนักเลงอันธพาลหรืออาชญากร

โดยสรุปแล้วความผิดฐานพกพาอาวุธ เบียดการกระทำความผิดที่มีความเสียหายมาก มีลักษณะของการกระทำที่ไม่รุนแรงหรือก้าวร้าวน้อย แต่คนส่วนใหญ่ในสังคมมีปฏิกริยาหรือมีความหวาดกลัวต่อการกระทำความผิดดังกล่าวมาก

¹⁸⁸ วิภาพร เนติจิรโชติ. (2548). การบัญญัติความผิดลหุโทษให้เป็นความผิดอาญาทั่วไป : ศึกษาเฉพาะความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. หน้า 98-99.

4.3 ปัญหาที่เกี่ยวกับการพกพาอาวุธตามกฎหมายของประเทศไทย

การพกพาอาวุธนั้น เป็นพฤติกรรมที่เป็นการก่ออันตรายต่อส่วนรวม จึงต้องมีกฎหมายบัญญัติขึ้นเพื่อควบคุมพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งในประเทศไทยนั้นหลักกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะนั้นมีประเด็นที่ควรทำการศึกษาแยกออกเป็นประเด็น ดังนี้

4.3.1 ความเหมาะสมของความคิดและโทษของความคิดที่เป็นการก่ออันตราย กรณีพกพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ

4.3.2 การกำหนดเหตุเพิ่มโทษของความคิดที่เป็นการก่ออันตราย กรณีการพกพาอาวุธเข้าไปในสถานที่ ที่มีความเสี่ยงจะก่ออันตรายได้ มากกว่าสถานที่อื่น ๆ

4.3.3 การกำหนดเหตุเพิ่มโทษของความคิดที่เป็นการก่ออันตราย กรณีการพกพาอาวุธขณะอยู่ภายใต้อิทธิพลของแอลกอฮอล์หรือสารเสพติด

4.3.4 การกำหนดพฤติกรรมของความคิดที่เป็นการก่ออันตราย กรณีการพกพาอาวุธติดตัวให้ชัดเจนในกฎหมาย โดยแยกจากพฤติกรรมการนำพาหรือขนส่งอาวุธ

ซึ่งมีรายละเอียดทั้งองค์ประกอบความคิด และโทษดังต่อไปนี้

4.3.1 ความเหมาะสมของความคิดและโทษของความคิดที่เป็นการก่ออันตราย กรณีพกพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ

4.3.1.1 ประมวลกฎหมายอาญา

ในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้น ได้มีบทบัญญัติสำหรับความผิดที่มีลักษณะเป็นการก่ออันตรายอยู่แล้วซึ่งถูกบัญญัติไว้ในลักษณะ 6 แต่ขณะเดียวกันประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ถูกบัญญัติไว้ในหมวดความผิดลหุโทษ ซึ่งมีที่มาจากกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 แก้ไข โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 335 ข้อ 2¹⁸⁹ นั้นได้บัญญัติเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพกพาอาวุธไว้ในมาตรา 335 ดังนี้

“ผู้ใดถืออาวุธซึ่งอาจทำให้เป็นที่หวาดเสียวแก่สาธารณชน หรือมีสาตราวุธพาไปในถนน ทางหลวงหรือที่ประชุมชนสาธารณะสถานต่าง ๆ โดยมันมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานอันชอบด้วยกฎหมายให้พาไปได้ ท่านว่า มันกระทำความผิด ต้องระวางโทษจำคุก 1 เดือนหรือปรับสามร้อยบาทหรือทั้งนั้น”

แต่ความในข้อนี้ หาได้หมายห้ามถึงการที่ถืออาวุธปืนไม่ประจวบไปเพื่อประโยชน์ในการยิงสัตว์อันชอบด้วยกฎหมายนั้นด้วยไม่”

ในมาตรา 335(2) บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดมีสาตราวุธไม่ว่าอย่างใดใด เข้าไปในที่ประชุมชนเวลาถึงงานนักขัตฤกษ์ ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุก 1 เดือนหรือปรับสามร้อยบาทหรือทั้งนั้น”

¹⁸⁹ ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 27. ตอนที่ 0 ก. ประกาศวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2453. หน้า 56.

ต่อมีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญาแทนกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 ความผิดที่เป็นลหุโทษในกฎหมายลักษณะอาญาส่วนใหญ่ก็ได้ตกทอดมาในประมวลกฎหมายอาญาในภาค 3 เพื่อความชัดเจนและเป็นแสงเงาให้เห็นว่าความผิดลหุโทษนั้นคือความผิดที่บัญญัติไว้ในกฎหมายอาญา ร.ศ.127 และรวมถึงความผิดตามกฎหมายอื่น ๆ ที่ถูกรวบรวมมาด้วย ความผิดฐานพกพาอาวุธตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 335 (2) ได้กลายเป็นบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ซึ่งมีใจความสำคัญดังนี้

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในที่ชุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อมัสการ การรื่นเริง หรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทและให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาชุนั้น” ซึ่งมาตรานี้ถูกบัญญัติอยู่ในส่วนลหุโทษในภาค 3 ซึ่งความผิดในหมวดลหุโทษนั้นมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเพียง 2 มาตราเท่านั้น คือมาตรา 393 ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินฉบับที่ 41 (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 93 ตอนที่ 134 หน้า 46 (ฉบับพิเศษ) วันที่ 21 ตุลาคม 2519) และมาตรา 398 ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา ฉบับที่ 8 พ.ศ.2530 (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 104 ตอนที่ 173 หน้า 11 (ฉบับพิเศษ) วันที่ 1 กันยายน 2530) จะเห็นได้ว่าประมวลกฎหมายอาญาในลักษณะลหุโทษนั้น มีการแก้ไขน้อยมากจึงมีหลาย ๆ ส่วนที่ยังเป็นปัญหาไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน ทั้งในแง่ของความผิดและโทษ ตัวอย่างเช่นบทบัญญัติในมาตรา 371 นี้

บทบัญญัติความผิดฐานพกพาอาวุธนี้มีเหตุมาจาก ความเป็นอันตรายของอาวุธ และอาวุธดังกล่าวอาจใช้ในการกระทำความผิดได้ การบัญญัติความผิดฐานนี้จึงมีลักษณะเป็นการป้องกันภัยอันตรายอันเกิดจากการใช้อาวุธซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในทุกขณะ ซึ่งเป็นความผิดที่เป็นการก่ออันตราย¹⁹⁰ และ หากจะพิจารณาถึงผลของความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้วแม้ไม่มีความเสียหายใด ๆ เกิดขึ้นแต่การกระทำครอบครองประกอบความผิด ก็เป็นความผิดตามมาตรานี้แล้ว ดังนั้นความผิดฐานนี้จึงเป็นการก่ออันตรายอย่างลอยๆ และในความผิดดังกล่าวยังไม่พกแนวคิดของผลของการกระทำที่เป็นความเสียหายที่สัมผัสไม่ได้ ซึ่งเป็นแนวความคิดของประเทศในกลุ่ม คอมมอนลอว์¹⁹¹ ซึ่งบทบัญญัตินี้มีโครงสร้างความรับผิดทางอาญา ดังนี้

¹⁹⁰ คณิต ฅ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความคิด* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน. หน้า 169.

¹⁹¹ สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (2536). *ผลของการกระทำในทางอาญา: ศึกษาเฉพาะกรณีผลที่เป็นการก่ออันตราย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 100.

(1) องค์ประกอบภายนอกของประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 องค์ประกอบภายนอกของความผิดฐานนี้คือการที่ผู้กระทำความผิดไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควรหรือได้พาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ซึ่ง

“อาวุธ” หมายถึง อาวุธโดยสภาพ และอาวุธโดยการใช้ และอาวุธโดยเจตนาจะใช้ ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธด้วย¹⁹²

“การพาอาวุธไป” หมายถึง การที่ผู้กระทำความผิดอยู่ในวิสัยที่จะสามารถใช้อาวุธนั้นได้ทันทีหากต้องการจะใช้โดยไม่ต้องเตรียมการใดๆเพื่อใช้อีกหากต้องการจะใช้¹⁹³

“เมือง” หมายถึง ชุมชนใหญ่โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขตชุมชนของตัวจังหวัด หรือตัวอำเภอ

“หมู่บ้าน” เป็นชุมชนย่อย แต่มีได้หมายความถึงส่วนที่เป็นเคหะสถาน

“บ้าน” เป็นที่อยู่อาศัยและเพิงหน้าบ้านเป็นที่อยู่อาศัยด้วยการพกพาอาวุธปืนติดตัวอยู่ในบริเวณดังกล่าวจึงเป็นการพกพาอยู่ในที่อยู่อาศัยของตนจึงไม่เป็นความผิดฐานพาอาวุธไปในเมืองหมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาต¹⁹⁴

“ทางสาธารณะ” หมายความว่าทางบกหรือทางน้ำสำหรับประชาชนใช้ในการจราจรและให้หมายความรวมถึงทางรถไฟและทางรถที่มีรถเดินสำหรับประชาชนโดยสารด้วย

“ชุมนุมชนที่จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ” เช่นงานบุญที่วัดจัดขึ้นในวันสำคัญทางศาสนา

“ชุมนุมชนที่จัดให้มีขึ้นเพื่อนการรื่นเริง” เช่นงานที่มีมหรสพแสดง

“ชุมนุมชนที่จัดให้มีขึ้นเพื่อการอื่นใด” เช่นงานจัดอภิปรายหรือสัมมนาทางวิชาการ¹⁹⁵

(2) องค์ประกอบภายในของประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 เจตนาหมายถึงรู้ว่าสิ่งที่ตนพาไปนั้นเป็นอาวุธและรู้ในเรื่องของสถานที่ที่นำอาวุธไปด้วย โดยผู้กระทำจะต้องมีเจตนาพาอาวุธไปโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุอันควร และได้เจตนาพาอาวุธนั้นไปในชุมนุมชน

วัตถุประสงค์ของมาตรานี้เพื่อควบคุมอาชญากรรมและป้องกันการกระทำอันเป็นอันตรายต่อสาธารณะชน ซึ่งจะทำให้ประชาชนส่วนใหญ่เกิดอาการตระหนก และขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งมีมาตั้งแต่ครั้งอดีตดังได้ยกมาในบทที่ 2 ในเรื่องข้อสังเกตประกอบคำพิพากษาฎีกาที่ 405 ร.ศ. 128¹⁹⁶ ของเสด็จในกรมหลวงราชบุรี แม้กระทั่งใน

¹⁹² ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 1 (5).

¹⁹³ คณิต ฒ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน. หน้า 130.

¹⁹⁴ คำพิพากษาฎีกาที่ 8943/2542.

¹⁹⁵ คณิต ฒ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน. หน้า 171.

¹⁹⁶ คำพิพากษาฎีกาที่ 405 ร.ศ. 128 เจ้าพนักงานพลตระเวน โจทก์, นายแซม หรือเหรียญ จำเลย, คำพิพากษาฎีกาบางเรื่องของเสด็จในกรมหลวงราชบุรี เล่ม 4 ร.ศ.128 หน้า 626.

ปัจจุบัน ทั้งในและต่างประเทศก็ยังคงมีเรื่องเกี่ยวกับการก่ออาชญากรรมโดยการใช้อาวุธอยู่ทุกวันซึ่งแสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงของการกระทำ อันตรายต่อผู้อื่นหรือสังคม ก่อให้เกิดความหวาดกลัวของคนในสังคม และมาตรการบังคับตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายนั้นไม่สามารถทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

ซึ่งจากการศึกษาในบทที่ผ่านมาจะพบว่าความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธนั้นมีแนวโน้มจะเป็นอันตรายโดยทั่วไปต่อคุณธรรมทางกฎหมายที่บุคคลอื่นได้รับความคุ้มครองอยู่โดยการกระทำของความผิดฐานนี้ไม่จำเป็นต้องปรากฏผลของอันตรายที่ประจักษ์ในแง่ของความเสียหายแต่อย่างใด ซึ่งการพิจารณาความผิดฐานนี้นั้นนักกฎหมายจะพิจารณาแต่เพียงว่าการกระทำดังกล่าวครบองค์ประกอบของความผิดหรือไม่โดยไม่ต้องพิจารณาถึงผลของอันตรายที่ประจักษ์แต่อย่างใด ซึ่งเป็นลักษณะของความผิดที่เป็นการก่ออันตรายอย่างลอยๆ ที่ได้กล่าวมาในบทที่ 2

มาตรการบังคับทางอาญาของความผิดฐานนี้คือ โทษปรับไม่เกิน 100 บาทหรือให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้นซึ่งเห็นได้ว่าในปัจจุบันนี้ โทษดังกล่าวมีลักษณะเบามาก และในขณะที่เดียวกันอันตรายอันเกิดจากการใช้อาวุธนั้นมีความรุนแรงมากซึ่งอาจทำให้บุคคลอื่นบาดเจ็บหรือเสียชีวิตได้ การกำหนดโทษดังกล่าวจึงมีลักษณะที่ไม่เหมาะสมระหว่างอัตราส่วนระหว่างบทลงโทษและการกระทำความผิด ซึ่งบทลงโทษดังกล่าวเบาเกินไปไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำผิด ซึ่งจะทำให้ผู้กระทำความผิดและคนทั่วไป ไม่เกิดความเกรงกลัวและยอมกระทำความผิดโดยแลกกับโทษที่เล็กน้อยดังกล่าวหรือยอมเสี่ยงกับโทษดังกล่าวซึ่งทำให้วัตถุประสงค์ของมาตรการบังคับทางอาญาทั้งในด้านการป้องกันแบบพิเศษและการป้องกันโดยทั่วไปจึงไม่มีประสิทธิภาพในการยับยั้งผู้กระทำและบุคคลทั่วไปได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

4.3.1.2 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

มีบทบัญญัติที่กำหนดความผิดสำหรับการพกพาอาวุธปืนตามมาตรา 8 ทวิดังนี้ “ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์”

เห็นได้ว่าจากบทบัญญัติมาตราดังกล่าว ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตามกฎหมาย หรือว่ามีพฤติการณ์พิเศษ แต่อย่างไรก็ดีในบทบัญญัติดังกล่าวนี้ยังขาด หลักเกณฑ์ที่จะกำหนดพฤติการณ์การนำพาอาวุธไปในกรณีต่างๆ เช่น การขนส่ง หรือเคลื่อนย้ายอาวุธ โดยการแยกจากพฤติการณ์การพกพาอาวุธปืนติดตัวไว้ในตัวบทกฎหมาย จะมีก็แต่เพียงแนวคำพิพากษาฎีกา และคำชี้ขาดของอธิบดีกรมอัยการ รวมถึงบันทึก ตร ดังที่กล่าวมาในบทที่สอง ความเห็นของนักวิชาการซึ่งกำหนดพฤติการณ์ของการนำพา

อาวุธปืนที่ไม่อยู่ในสภาพพร้อมใช้ หรืออยู่ในวิสัยที่จะสามารถใช้อาวุธนั้นได้ทันทีหากต้องการจะใช้ โดยไม่ต้องเตรียมการใดๆ เพื่อใช้อีกหากต้องการจะใช้¹⁹⁷ โดยไม่ให้ถือเป็นการพกพาอาวุธปืนโดยผิดกฎหมาย

ซึ่งการขาดบทบัญญัติที่บัญญัติหลักเกณฑ์ดังกล่าวอาจก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ โดยผู้ที่ครอบครองอาวุธปืน โดยถูกต้องตามกฎหมายอาจไม่รู้ถึงข้อมูลดังกล่าว เนื่องจากข้อมูลดังกล่าว มิใช่ตัวบทกฎหมายซึ่งสามารถจะเข้าถึงได้ง่ายจากคนทุกระดับ ซึ่งอาจทำให้บุคคลในระดับธรรมดา ปฏิบัติโดยไม่ถูกต้องและเนื่องจากไม่มีหลักเกณฑ์ที่ถูกระบุไว้เป็นส่วนกลางจึงอาจทำความเข้าใจของผู้เกี่ยวข้องต่างๆ ขาดข้อยุติเช่น การแยกอาวุธกับลูกกระสุนจำเป็นจะต้องเก็บไว้ในภาชนะที่ถูกปิด ล็อกหรือไม่ หรือจะต้องอยู่ห่างจากตัวบุคคลเป็นระยะเท่าใดจึงจะถือว่า ไม่เป็นพฤติกรรมที่จะสามารถใช้อาวุธนั้นได้ในทันที เป็นต้น

นอกจากนี้แล้วในพระราชบัญญัติอาวุธปืน ได้กำหนดความผิดสำหรับผู้ที่พักพาอาวุธปืน โดยเปิดเผยไว้ในมาตรา 8 ทวิวรรค 2 ดังนี้ “ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด”

เห็นได้ว่านอกจากจะเป็นการป้องกันการก่ออันตรายจากอาวุธปืนแล้วยังเป็นการป้องกันการหวาดเสียวจากการพกพาอาวุธดังกล่าวอีกด้วยและในวรรค 3 ได้กำหนดเป็นเหตุยกเว้นความ

ความในมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่

(1) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทหารและตำรวจ ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

(2) ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ข) หรือ (ค) ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่เพื่อการป้องกันประเทศหรือรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ

(3) ประชาชนผู้ได้รับมอบให้มีและใช้ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ง) ซึ่งอยู่ในระหว่างการช่วยเหลือราชการและมีเหตุจำเป็นต้องมี และใช้อาวุธปืนในการนั้น

จะเห็นได้ว่าหากเป็น บุคคลตามสามอนุมาตราดังกล่าวแล้วจะมีเหตุให้กฎหมายให้อำนาจกระทำได้จึงถึงแม้การพกพาอาวุธปืนดังกล่าวจะครบองค์ประกอบที่กฎหมายบัญญัติ (tatbestandsmäßigkeit) ทั้งองค์ประกอบภายนอกและภายในของความผิดดังกล่าวก็ตามแต่ด้วยเหตุที่กฎหมายยกเว้นให้จึงไม่เป็นความผิดกฎหมาย (Rechtswidrig) ที่จะพกพาอาวุธปืน ถึงก็ตาม โดยที่ไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงความชั่ว (Schuld) ตามกฎหมายเลย

¹⁹⁷ คณิต ฌ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน.

มาตรา 72 ทวิ วรรค 2 ผู้ใด ฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้นั้นฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่น

มาตรานี้เป็นมาตรการบังคับทางอาญา โดยกำหนดมาตรการเป็นโทษจำคุกและปรับ โดยมีวัตถุประสงค์ “การป้องกันทั่วไป” (general prevention) และ “การป้องกันพิเศษ” (special prevention) ซึ่งในส่วนนี้ผู้เขียนเห็นว่ามีความเหมาะสมแล้วและเป็นที่ยอมรับกับในต่างประเทศหลาย ๆ ประเทศซึ่งกำหนดโทษในลักษณะดังกล่าวเช่นกัน

4.3.2 การกำหนดเหตุเพิ่มโทษของความผิดที่เป็นการก่ออันตราย กรณีการพกพาอาวุธเข้าไปในสถานที่ที่มีความเสี่ยงจะก่ออันตรายได้ มากกว่าสถานที่อื่น ๆ

ในการกำหนดเหตุเพิ่มโทษสำหรับพฤติกรรมดังกล่าวนี้ จากการศึกษาพบว่ามิอยู่ในพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งมีมาตราที่เกี่ยวข้องดังนี้

มาตรา 16/2 ห้ามมิให้ผู้ใดนำอาวุธเข้าไปในสถานบริการ เว้นแต่ผู้นั้นเป็นเจ้าของที่ซึ่งอยู่ในเครื่องแบบและนำเข้าไปเพื่อปฏิบัติ หน้าที่ตามกฎหมาย

เห็นได้ว่าบทบัญญัติมาตรานี้กำหนดความผิดเพิ่มเติมขึ้น นอกเหนือจากการพกพาอาวุธไปใน เมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 และได้กำหนดโทษไว้ในมาตรา 28/2 ดังนี้

“ผู้ใดนำอาวุธเข้าไปในสถานบริการโดยฝ่าฝืนมาตรา 16/2 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

(วรรค2) ใน กรณีที่อาวุธตามวรรคหนึ่งเป็นอาวุธปืน ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เห็นว่ามาตรการบังคับทางอาญาของความผิดมาตรานี้เพิ่มขึ้นจากตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 และพระราชบัญญัติอาวุธปืน 2490 โดยการกำหนดโทษสำหรับอาวุธธรรมดา จากโทษปรับไม่เกิน 100 บาทโดยเพิ่มเติมจำคุกไม่เกินหกเดือนเข้ามาด้วยและเพิ่มจำนวนเงินขึ้นสูงใน ส่วนของการปรับมาเป็นไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

และในส่วนกรณีของการพกพาอาวุธปืนนั้นอัตราโทษจำคุกขั้นต่ำเพิ่มขึ้นจากหกเดือนเป็นหนึ่งปีตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนและเพิ่มอัตราโทษปรับขึ้นจากหนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาทเป็นสองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท แสดงให้เห็นว่ากฎหมายเล็งเห็นถึงความเสี่ยงในการก่ออันตรายจากการใช้อาวุธในสถานบริการเหนือกว่าสถานที่สาธารณะธรรมดา

(วรรค3) ใน กรณีที่อาวุธตามวรรคหนึ่งเป็นวัตถุระเบิดหรืออาวุธสงคราม ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงยี่สิบปี หรือปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(วรรค4) ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาลงโทษตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้รับอาชุนั้นด้วย

จะเห็นว่าบทบัญญัติมาตราดังกล่าวนี้กำหนดโทษไว้สูงกว่าประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 และพระราชบัญญัติอาชุนั้น 2490 เพราะความเสี่ยงในการก่ออันตรายจากการใช้อาชุนในสถานบริการจะมีมากกว่า การก่ออันตรายในสถานที่สาธารณะ

แต่อย่างไรก็ดี ยังมีสถานที่อื่นๆ ที่สมควรได้รับการคุ้มครองความเสี่ยงจากการก่ออันตรายจากการใช้อาชุนตามกฎหมายด้วยเหตุผลต่าง ๆ เช่นเดียวกับสถานบริการอื่น เช่น ศาล โรงเรียน สถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา สนามกีฬาแต่ประเทศไทยเรายังขาดบทบัญญัติในส่วนนี้ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าควรจะบัญญัติไว้เป็นกฎหมายในส่วนเดียวกันเพื่อให้เป็นที่ง่ายต่อการรับรู้โดยทั่วไปของประชาชน โดยอาจจะมีการบังคับเช่นการกำหนดลักษณะของป้าย ทั้งขนาดรูปภาพ สัญลักษณ์ตัวอักษรและมุมในการติดเพื่อให้เป็นที่เข้าใจโดยทั่วไป

4.3.3 การกำหนดเหตุเพิ่มโทษของความผิดที่เป็นการก่ออันตราย กรณีการพกพาอาวุธขณะอยู่ภายใต้อิทธิพลของแอลกอฮอล์หรือสารเสพติด

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วถึงอันตรายของการเสพสุรากับการก่ออาชญากรรมตามบทที่ 1 ซึ่งพอจะสรุปว่าผู้ที่เสพสุรามิแวมโน้มจะก่ออาชญากรรมหรือความรุนแรงได้มากกว่าผู้ที่อยู่ในสภาวะปกติ ซึ่งถ้าหากบุคคลดังกล่าวมีอาวุธติดตัวอยู่ด้วยย่อมจะเป็นการก่ออันตรายได้มากกว่ากรณีปกติ แต่ประเทศไทยเรายังไม่มีกฎหมายกำหนดเหตุเพิ่มโทษสำหรับพฤติกรรมดังกล่าวซึ่งจะเป็นผลคือบุคคลที่พกพาอาวุธขณะเมาสุรา และบุคคลที่พกพาอาวุธในสภาวะปรกตินั้นมีโทษที่จะต้องรับเท่ากัน แวแต่ความเสี่ยงในการก่ออันตรายของผู้ที่เมาสุรามิมากกว่า ซึ่งไม่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นเหตุเพิ่มโทษอันจะเป็นการข่มขู่ยับยั้งพฤติกรรมดังกล่าวตามวัตถุประสงค์ของมาตรการบังคับทางอาญา

4.3.4 การกำหนดพฤติการณ์ของความผิดที่เป็นการก่ออันตราย กรณีการพกพาอาวุธติดตัวให้ชัดเจนในกฎหมาย โดยแยกจากพฤติการณ์การนำพาหรือขนส่งอาวุธ

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 ถึงแนวทางคำพิพากษาของศาลฎีกา คำชี้ขาดของอธิบดีกรมอัยการ และบันทึกของตำรวจถึงพฤติการณ์การนำพาอาวุธที่ไม่ได้อยู่ในวิสัยใช้อาชุนดังกล่าวได้ไม่ให้ถือว่าเป็นการพกพาอาวุธที่จะเป็นความผิดตามกฎหมาย แต่จากการศึกษาตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องพบว่ายังไม่มีบทบัญญัติถึงเรื่องดังกล่าวอย่างชัดเจน ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้ในทางปฏิบัติ

4.4 ศึกษาวิเคราะห์กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพกพาอาวุธของประเทศไทยเปรียบเทียบกับของต่างประเทศ

จากการเปรียบเทียบในบทที่ 3 พบว่าในประเทศต่าง ๆ ที่ได้ยกตัวอย่างมานั้นมีการกำหนดบทลงโทษหรือเหตุเพิ่มโทษกรณีใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดในฐานต่างๆเช่นเดียวกัน ทุกประเทศรวมทั้งประเทศไทยด้วย เนื่องจากในทุกๆประเทศเห็นตรงกันว่าใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดนั้นมียกเว้นให้เกิดอันตรายมากกว่าการกระทำความผิดฐานเดียวกันโดยไม่มีอาวุธ

ส่วนในกรณีบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธนั้นในประเทศไทย ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่ากฎหมายว่าด้วยการพกพาอาวุธชนิดต่าง ๆ ถูกบัญญัติอยู่ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ซึ่งเป็นลักษณะลหุโทษแต่ลักษณะที่แท้จริงของความผิดนั้นเป็นการก่ออันตรายต่อประชาชนโดยไม่จำเพาะเจาะจง (ก่ออันตรายลอย ๆ) มาตรการบังคับทางอาญาของประเทศไทยนั้น กำหนดให้มีโทษปรับไม่เกิน 100 บาท หรือให้ศาลมีอำนาจสั่งริบอาวุธนั้น ซึ่งมาตรการบังคับในทางอาญาดังกล่าวถ้าจะทำการเปรียบเทียบกับต่างประเทศนั้น

ในประเทศเยอรมัน ความผิดฐานดังกล่าวถูกบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติอาวุธหมวด 7 ว่าด้วยลักษณะต้องห้าม ซึ่งระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับ

เห็นได้ว่ามาตรการบังคับทางอาญาสำหรับการพกพาอาวุธในประเทศเยอรมันรุนแรงกว่าประเทศไทยมาก

ในประเทศออสเตรเลียความผิดฐานดังกล่าวถูกบัญญัติไว้ในอาวุธต้องห้าม นอกจากจะหมายถึงอาวุธปืนแล้วยังหมายรวมถึงอาวุธอื่น ๆ เช่นสับมือและค้อนด้วย ซึ่งในการพกพาจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 3,600 ยูโร หรือจำคุกไม่เกินหกสัปดาห์

เห็นได้ว่าในประเทศออสเตรเลียระวางโทษสำหรับอาวุธต่างๆไปและอาวุธปืนโดยถือเป็นการอัตราโทษเท่ากัน โดยถือเป็นการร้ายแรงระดับเดียวกันซึ่งต่างจากประเทศไทยที่แยก กรณีของการพกพาอาวุธปืนไปในพระราชบัญญัติอาวุธปืน

ในประเทศฝรั่งเศส อาวุธสงคราม อาวุธ และกระสุน ซึ่งบัญญัติในเรื่องของอาวุธปืนและอาวุธที่มีลักษณะใบมีด (blade) ไว้ในส่วนเดียวกัน ซึ่งมีโทษคือ ถ้าเป็นอาวุธปืน หรือส่วนประกอบของอาวุธและกระสุนดังกล่าวเกี่ยวข้องกับการจำคุกห้าปีและปรับ 3,750 ยูโร ถ้าเป็นอาวุธลักษณะใบมีด จำคุกสามปีและปรับ 3,750 ยูโร

เห็นได้ว่าในประเทศฝรั่งเศสบัญญัติการพกพาอาวุธปืนและอาวุธธรรมดาอยู่ในลักษณะเดียวกัน แต่กำหนดโทษไว้ต่างกัน

ประเทศอเมริกา รัฐ เทกซัส ถูกบัญญัติไว้ในหมวดการกระทำที่เป็นการต่อต้านความปลอดภัยต่อชีวิตและศีลธรรมต้องระวางโทษ ปรับไม่เกิน 4,000 ดอลลาร์ หรือการถูกจองจำอยู่ในคุก

เป็นระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปีหรือทั้งสองดังกล่าว¹⁹⁸ แต่ถ้าหากเป็นกรณีพกพาอาวุธในสถานที่จำหน่าย แอลกอฮอล์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปีหรืออย่างต่ำ 2 ปี หรือปรับไม่เกินอาจะถูกระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์ ซึ่งในเรื่องนี้ในประเทศไทยก็มีเช่นกัน ดังที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ สถานบริการ พ.ศ. 2509

รัฐ อะลาบามา มีการกำหนดประเภทของอาวุธที่จะเป็นความผิดกรณีพกพาไปในกฎหมายโดยชัดเจน คือมีดโบว์ หรือมีด หรือปืนพก หรือปืนชนิดอื่น ๆ หรือปืนลม

ซึ่งความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธโดยผิดกฎหมายอยู่ในหมวดการกระทำที่ขัดต่อระเบียบสังคมและความปลอดภัย :ซึ่งระวางโทษปรับไม่น้อยกว่า 50.00 ดอลลาร์หรือไม่เกินกว่า 500.00 ดอลลาร์ และอาจจะถูกขังไว้ในคุกจนทลหรือตัดสินให้ทำงานหนักสำหรับเขตที่ไม่เกินหกเดือน

รัฐ ฟลอริดา มีข้อยกเว้นสำหรับบุคคลจะพกพาอาวุธโดยเปิดเผย อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ในกรณีเพื่อวัตถุประสงค์ในการการป้องกันตัวเอง ป้องกันตัวด้วย สเปรย์สารเคมีหรือการพกพาปืนไฟฟ้า หรือลูกดอกยิงไฟฟ้า หรืออื่น ๆ อาวุธหรืออุปกรณ์ที่ถูกออกแบบมาเพียงเพื่อการป้องกัน

ซึ่งความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธโดยที่ไม่ได้รับอนุญาตของรัฐนี้อยู่ในหมวดอาชญากรรมว่าด้วยอาวุธและปืน ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 15 ปี¹⁹⁹ หรือปรับ²⁰⁰ 10,000 ดอลลาร์

รัฐ จอร์เจีย อยู่ในหมวดอาชญากรรมและการกระทำที่ผิดกฎหมาย ในครั้งแรกอาจจะเป็นลหุโทษแต่ครั้งถัดจะไปถูกจำคุกเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปีและไม่เกินห้าปี²⁰¹

รัฐ เวอร์จิเนีย อยู่ในหมวดอาชญากรรมเกี่ยวกับความปลอดภัย ระวางโทษจองจำอยู่ในคุกไม่เกินสิบสองเดือน²⁰²

รัฐ นอร์ท แคโรไลนา อยู่ในหมวดบทบัญญัติความผิดทั่วไป ต้องระวางโทษจำคุกอย่างต่ำ 30 วัน แต่ไม่ได้จำคุกเกินหกเดือน

สรุปได้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกาต่าง ๆ ที่ได้ยกมา กำหนดความผิดสำหรับกรณีการพกพาอาวุธอยู่ในหมวดร้ายแรงและมีมาตรการบังคับทางอาญาสูงกว่าประเทศไทยมาก

¹⁹⁸ Texas Penal Code. Title 3 Punishments. Chapter 12 Punishments. SubChapter B. Ordinary Misdemeanor Punishments. Section 12.21 Class A Misdemeanor. ภาคผนวก ข หน้า 131.

¹⁹⁹ Florida Law. Chapter 775 Section 775.082 Penalties; applicability of sentencing structures; mandatory minimum sentences for certain reoffenders previously released from prison. ภาคผนวก ข หน้า 134.

²⁰⁰ Ibid. Chapter 775 Section 775.083 Fines. ภาคผนวก ข หน้า 135.

²⁰¹ Georgia Code. Crimes and Offenses. Title 16. Section 16-11-126. ภาคผนวก ข หน้า 136.

²⁰² Code of Virginia - Title 18.2 Crimes And Offenses Generally - Chapter 1 In General 18.2-11. ภาคผนวก ข หน้า 138.

ประเทศแคนาดา กำหนดนิยามสำหรับคำว่าอาวุธไว้ว่า “อาวุธ” หมายถึงสิ่งใด ๆ ที่ใช้การออกแบบที่จะใช้หรือมีไว้สำหรับใช้ เป็นสาเหตุการตายหรือได้รับบาดเจ็บให้กับบุคคลใด ๆ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการข่มขู่คุกคามหรือบุคคลใด ๆ และโดยไม่จำกัด ทั่วไปที่กล่าว รวมถึงอาวุธปืน ซึ่งจะแตกต่างจากประเทศไทยที่กำหนดลักษณะของสิ่งที่จะเป็นอาวุธว่า จะต้องใช้ประทุร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสเท่านั้น ซึ่งมีคำพิพากษาฎีกาที่ 2030/2554 กำหนดไว้ว่าสเปรย์พริกไทยไม่ใช่อาวุธ เนื่องจาก มิได้ผลิตขึ้นเพื่อทำร้ายผู้ใด จึงไม่เป็นอาวุธโดยสภาพทั้งไม่อาจใช้ประทุร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ ซึ่งจะแตกต่างจากบทบัญญัติของประเทศแคนาดาอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากวัตถุประสงค์แล้วนั้นสามารถก่อให้เกิดอาการบาดเจ็บและใช้ในการข่มขู่คุกคามบุคคลอื่น ๆ ได้

ความคิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธของประเทศแคนาดานั้นอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาแคนาดา หมวดความครอบครองที่เป็นความผิดระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี ซึ่งมาตรการดังกล่าวมีอัตราโทษที่สูงกว่าประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 มาก

ประเทศสหราชอาณาจักร กรณีอาวุธมีอยู่ในส่วนทั่วไปต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับหรือทั้งสองอย่างแต่ถ้าเป็นอาวุธปืนจะอยู่ในส่วนของการป้องกันอาชญากรรมและการรักษาความปลอดภัยของประชาชน²⁰³ ระวางโทษโดยศาลจะกำหนดโทษคุมขังที่เหมาะสม เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าระยะเวลาขั้นต่ำที่ต้องการ โดยแยกเป็นกรณี คือ

(ก) ในความสัมพันธ์กับอังกฤษและเวลส์

(i) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นที่อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปเมื่อเขากระทำความผิดห้าปี และ

(ii) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งอายุ 18 ปีลงมาที่สามปี

(ข) ในความสัมพันธ์กับสกอตแลนด์

(i) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นที่อายุ 21 หรือกว่าเมื่อตอนที่เขากระทำความผิดห้าปี และ

(ii) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นที่อายุต่ำกว่า 21 ในเวลานั้นสามปี

ทุกๆประเทศและทุกรัฐที่กล่าวมามองว่าพฤติการณ์ของการพกพาอาวุธนั้นเป็นการกระทำที่มีลักษณะรุนแรง ซึ่งจะทำให้ประชาชนส่วนใหญ่เกิดอาการตระหนก และขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน และยังเป็นปัจจัยก่อให้เกิดความรุนแรงของอาชญากรรมต่างๆ ความผิดฐานนี้จึงถูกบัญญัติไว้ในหมวดที่ร้ายแรงต่างจากหมวดลหุโทษของประเทศไทย อีกทั้งในประเทศต่างๆที่ได้ยกตัวอย่างมานั้นกำหนดมาตรการบังคับทางอาญาสำหรับความผิดฐานพกพาอาวุธ

²⁰³ Firearms Act 1968. Part I Provisions as to Possession, Handling and Distribution of Weapons and Ammunition; Prevention of Crime and Measures to Protect Public Safety.

ไว้อย่างรุนแรงมากโดยกำหนดเป็นโทษจำคุกหรือปรับทุกรัฐ แสดงให้เห็นว่าในต่างประเทศที่กล่าวมาเล็งเห็นถึงความเสี่ยงในการใช้อาวุธในการก่ออันตรายโดยใช้การควบคุมทั้งแบบทั่วไปและการควบคุมแบบพิเศษ โดยโทษจำคุกเพื่อข่มขู่และป้องกันบุคคลทั่วไปและตัวบุคคลที่ได้กระทำผิดนั้นมิให้เกิดการกระทำความผิดในลักษณะเดียวกันอีก

นอกจากนี้แล้วจะเห็นว่าในประเทศออสเตรเลียซึ่งมีระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์เหมือนประเทศไทยและประเทศอเมริกาและประเทศแคนาดา ซึ่งเป็นระบบกฎหมายแบบ คอมมอนลอว์นั้น

มีการกำหนด พฤติการณ์ ยกเว้นกรณีการพกพาอาวุธติดตัวตามกฎหมายอย่างชัดเจน โดยกำหนดไว้ในตัวบทกฎหมายในลักษณะเดียวกันกล่าวคือถ้าเป็นการเก็บอาวุธในลักษณะที่ไม่พร้อมใช้งาน เช่นเก็บไว้ในกล่องล็อกกุญแจ แยกลูกกระสุนและตัวปืน หรือเก็บไว้ในคอนโซลรถ จะไม่ถือเป็นการพกพาอาวุธปืนติดตัว เพื่อแสดงให้เห็นประชาชนได้รู้ถึงขอบเขตในการเคลื่อนย้ายหรือขนส่งอาวุธปืนตามที่กฎหมายให้อำนาจอย่างชัดเจน ซึ่งในประเทศไทยนั้นยังขาดบทบัญญัติดังกล่าวในกฎหมาย ซึ่งจะมีเพียงแต่คำพิพากษาศาลฎีกา ความเห็นของพนักงานอัยการ และ บันทึก ตร. ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 ซึ่งมีใช้ตัวบทกฎหมาย จึงเป็นการขาดความชัดเจน ทั้งต่อผู้บังคับใช้กฎหมายและประชาชนธรรมดาด้วย

นอกจากนี้ในรัฐ นอร์ท แคโรไลนา มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจพกพาอาวุธปืนตามกฎหมาย ซึ่งจะต้องไม่พกพาอาวุธในเวลาใด ๆ ในขณะที่ห้องพิจารณาคดีหรือในขณะที่การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และในรัฐ เซาท์ แคโรไลนา ยังมีบทบัญญัติคล้าย ๆ กันในกรณีของการใช้อาวุธปืนขณะอยู่ภายใต้อิทธิพลหรือสารเสพติดจะเป็นความผิดต่อกฎหมายในรัฐนี้ และมีโทษด้วยซึ่งการกำหนดกฎหมายดังกล่าวเป็นกรณีการใช้มาตรการทางอาญาเพื่อควบคุมพฤติการณ์ดังกล่าวเนื่องจากบุคคลที่อยู่ภายใต้สภาวะเมาสุราย่อมมีความเสี่ยงที่จะก่ออันตรายจากการใช้อาวุธได้มากกว่าบุคคลที่อยู่ในภาวะปกติ

นอกจากนี้ในการกำหนดเรื่องของการห้ามพกพาอาวุธเข้าไปในนั้น ในประเทศไทยมีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งกำหนดโทษสำหรับเจ้าของสถานบริการที่อนุญาตให้บุคคลพกพาอาวุธเข้าไปและกำหนดโทษสำหรับบุคคลที่พกพาอาวุธเข้าไปในสถานบริการแต่ขณะเดียวกัน สถานที่ที่สำคัญอื่นๆเช่น โรงเรียนหรือสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนายังไม่มีบทกำหนดความผิดเป็นเหตุจรรยาหรือเหตุเพิ่มโทษกรณีดังกล่าว ในขณะที่ประเทศอเมริกา เช่นในรัฐ เซาท์ แคโรไลนา หรือรัฐ เทกซัส นั้นมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธไปในสถานที่ดังกล่าวโดยให้ถือเป็นเหตุเพิ่มโทษหรือเหตุจรรยา ต้องได้รับโทษสูงกว่าการพกพาไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะธรรมดา เพราะการพกพาอาวุธเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าวนี้ อาจก่อให้เกิดอันตรายที่มีผลกระทบต่อสังคมได้มากกว่าการก่ออันตรายในพื้นที่อื่นๆ อีกทั้งในเรื่องเขตห้ามพกพาอาวุธนั้นในรัฐ เซาท์ แคโรไลนา มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องของการติดป้ายสำหรับสถานที่ห้ามพกพาอาวุธโดย

บัญญัติถึงความต้องการสำหรับป้ายสัญลักษณ์ห้ามพกพาอาวุธ²⁰⁴ โดยกำหนดถึงขนาด ความกว้างยาว และลักษณะของป้ายซึ่งจะต้องมีทั้งรูปภาพและตัวหนังสือ ซึ่งจะสามารสื่อให้บุคคลทั่วไปเข้าใจได้ โดยง่ายและกำหนดถึงการติดป้ายดังกล่าวว่าจะต้อง เป็นที่มองเห็นได้โดยง่ายจากทางเข้า ดังนั้น บุคคลที่พกพาอาวุธปืนจะอ้างว่าไม่เข้าใจป้ายดังกล่าวหรือมองไม่เห็นไม่ได้ ถ้าหากฝ่าฝืนคำเตือน ดังกล่าวย่อมมีความผิดตามกฎหมายถึงมีใบอนุญาตพกพาตามกฎหมายก็ตามแล้วต้องรับโทษ ใน ขณะเดียวกันในประเทศไทยยังขาดบทบัญญัติในเรื่องนี้

ตารางที่ 4.2 สรุปการวิเคราะห์กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพกพาอาวุธของประเทศไทยเปรียบเทียบกับ ของต่างประเทศ

ประเทศ	หมวดความผิด	โทษ กรณี		เหตุเพิ่มโทษ กรณีพกพา หรือใช้อาวุธ ขณะเมาสุรา	กำหนด สถานที่ห้ามนำ อาวุธเข้าไป เป็นกรณีพิเศษ	การกำหนด พฤติการณ์ การนำพา อาวุธโดย ถูกต้อง ในกฎหมาย
		กรณีอาวุธ ธรรมดา	กรณี อาวุธปืน			
เยอรมัน	ลักษณะ ต้องห้าม	จำคุกหรือ ปรับ	จำคุกหรือ ปรับ			
ออสเตรเลีย	บทลงโทษและ ข้อยกเว้น	จำคุกหรือ ปรับ	จำคุกหรือ ปรับ			มี
สาธารณรัฐ ฝรั่งเศส	การเป็น อันตรายต่อ ความปลอดภัย ของประชาชน โดยการใช้อาวุธ	จำคุกหรือ ปรับ	จำคุกหรือ ปรับ			
รัฐเทศซัส ประเทศ สหรัฐอเมริกา	การกระทำที่ เป็นการต่อต้าน ความปลอดภัย ต่อชีวิตและ ศีลธรรม	จำคุกหรือ ปรับ	จำคุกหรือ ปรับ		สถานบริการ, โรงเรียน, หน่วยเลือกตั้ง, ศาล, สนามแข่งขัน, สนามบิน	
รัฐอะลาบามา ประเทศ สหรัฐอเมริกา	การกระทำที่ ขัดต่อระเบียบ สังคมและ ความปลอดภัย	จำคุกหรือ ปรับ	จำคุกหรือ ปรับ			

²⁰⁴ บทที่ 3 หน้า 53.

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ประเทศ	หมวดความผิด	โทษ กรณี		เหตุเพิ่มโทษ กรณีพกพา หรือใช้อาวุธ ขณะเมาสุรา	กำหนด สถานที่ห้ามนำ อาวุธเข้าไป เป็นกรณีพิเศษ	การกำหนด พฤติการณ์ การนำพา อาวุธโดย ถูกต้อง ในกฎหมาย
		กรณีอาวุธ ธรรมดา	กรณี อาวุธปืน			
รัฐฟลอริดา ประเทศ สหรัฐอเมริกา USA Florida	อาชญากรรมว่า ด้วยอาวุธและ ปืน	จำคุกหรือ ปรับ	จำคุกหรือ ปรับ			
รัฐจอร์เจีย ประเทศ สหรัฐอเมริกา	อาชญากรรม และการกระทำ ผิดกฎหมาย	จำคุก	จำคุก			มี
รัฐเวอร์จิเนีย ประเทศ สหรัฐอเมริกา	อาชญากรรมที่ เกี่ยวกับชีวิต และความ ปลอดภัย	จำคุก	จำคุก		ศาล สนามบิน	
รัฐนอร์ท แคโรไลนา ประเทศ สหรัฐอเมริกา	การ ครอบครองที่ เป็นความผิด	จำคุก	จำคุก	มี	โรงเรียน	มี
แคนาดา	บทบัญญัติ ทั่วไป	จำคุก	จำคุก			มี
สหราชอาณาจักร	อยู่ในส่วนอื่นๆ	จำคุก	จำคุก		โรงเรียน	
ไทย	ลหุโทษ	ปรับหรือ ริบอาวุธไม่ มีโทษ จำคุก	จำคุกหรือ ปรับ		มีเฉพาะสถาน บริการ	

4.5 เหตุผลที่ควรแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการพกพาอาวุธในประเทศไทย

4.5.1 เห็นได้ว่าบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ถูกบัญญัติไว้ในหมวดความผิด ลหุโทษ ซึ่งจากการศึกษาในบทที่ผ่านมาจะพบว่าความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธนั้นมีแนวโน้มจะเป็นอันตรายโดยทั่วไปต่อคุณธรรมทางกฎหมายที่บุคคลอื่นได้รับความคุ้มครองอยู่โดยการกระทำของความผิดฐานนี้ไม่จำเป็นต้องปรากฏผลของอันตรายที่ประจักษ์ในแง่ของความเสียหายแต่อย่างใด ซึ่งการพิจารณาความผิดฐานนี้นั้นนักกฎหมายจะพิจารณาแต่เพียงว่าการกระทำความผิดดังกล่าวครบ

องค์ประกอบของความผิดหรือไม่โดยไม่ต้องพิจารณาถึงผลของอันตรายที่ประจักษ์แต่อย่างใด ซึ่งเป็นลักษณะของความผิดที่เป็นการก่ออันตรายอย่างลอยๆ ที่ได้กล่าวมาในบทที่ 2

อีกทั้งความผิดมาตรานี้มีมาตรการบังคับทางอาญา เป็นการกำหนดโทษปรับเพียงแค่ 100 บาทและให้ศาลมีอำนาจสั่งริบอาชุรณีย์

ซึ่งในปัจจุบัน ความรุนแรงอันเกิดจากการใช้อาวุธในสังคมมีมาก ทั้งการทะเลาะวิวาท และการก่ออาชญากรรม ซึ่งโทษปรับเพียง 100 บาทนั้นในปัจจุบันถือเป็นจำนวนเงินที่น้อยมาก และอาวุธต่างๆ นั้น ก็มีหลายชนิดที่สามารถหาได้โดยง่ายและราคาไม่สูงแต่มีความอันตรายไม่แพ้อาวุธที่มีราคาแพง เช่น มีดปลายแหลมต่างๆ หรือมีดสำหรับค้ายาเสพติดที่สามารถใช้ทำร้ายคนให้ตายหรือบาดเจ็บไม่แพ้มีดสปาต้าหรือกฤษ ที่นำเข้าจากต่างประเทศ ดังนั้นโทษปรับเงินเพียง 100 บาท และริบอาชุรณีย์ดังกล่าวนั้นจึงเทียบไม่ได้กับการก่ออันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้อาวุธซึ่งจากความที่ไม่สมเหตุสมผลกับโทษและความผิดดังกล่าวนี้ ซึ่งส่งผลสำคัญในทางปฏิบัติกล่าวคือ

4.5.1.1. มาตรการบังคับทางอาญาทั้งในแง่ของ การป้องกันโดยทั่วไปไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร คือไม่สามารถยับยั้งควบคุมบุคคลอื่นๆ ให้เกรงกลัวต่อโทษดังกล่าวและไม่กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวได้ และไม่สามารถบังคับจิตใจของบุคคลอื่นๆ ในสังคมที่คิดจะประพฤตินั้นบุคคลนั้นให้ยับยั้งการกระทำความผิดกลัวเสียเพราะเกรงกลัวกับโทษที่จะได้รับ

4.5.1.2 มาตรการบังคับทางอาญาทั้งในแง่ของ การป้องกันแบบพิเศษไม่มีประสิทธิภาพเช่นกัน กล่าวคือไม่สามารถยับยั้งตัวบุคคลที่ได้กระทำความผิดนั้นมิให้กระทำความผิดอย่างที่ตามมาได้อีกได้

ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยในปัจจุบันนั้นในภาค 2 ลักษณะความผิดทั่วไป ลักษณะที่ 6 เป็นเรื่องของความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน มาตรา 271-239 มีอัตราโทษจำคุกที่สูงกว่าในลักษณะลหุโทษ และจากการเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศในหัวข้อที่ผ่านมามีเห็นว่าในต่างประเทศจะบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ ในลักษณะความผิดทำนองเดียวกันโดยถือเป็นความผิดทั่วไปไม่ได้อยู่ในบทบัญญัติลหุโทษ และโทษของความผิดดังกล่าวในต่างประเทศนั้นจะมีโทษจำคุกร่วมอยู่ด้วย จะเห็นได้ว่าในประเทศต่างๆ ทั้งระบบ ซิวิลลอว์และคอมมอนลอว์นั้นให้ความสำคัญกับการพกพาอาวุธ เป็นอย่างมากโดยจะถือเป็นการก่ออันตรายต่อสังคม จำต้องใช้มาตรการบังคับทางอาญาที่ มากกว่าการปรับเงินเพียงเล็กน้อยเพื่อเป็นการป้องกันสังคมจากการก่ออันตรายจากความผิดฐานนี้

4.5.2 เห็นได้ว่าในต่างประเทศที่ยกมานั้นหลายมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธเข้าไปในสถานที่ต้องห้ามเช่น ศาล สถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา หรือโรงเรียน โดยถือเป็นเหตุลกรรจ์หรือเหตุเพิ่มโทษจากการพกพาอาวุธไปในสถานที่ปรกติเนื่องจากการพกพาอาวุธเข้าไปในสถานที่

ดังกล่าวนี้จะก่อให้เกิดอันตรายมากกว่าการพกพาอาวุธในสถานที่ทั่วไปและก่อให้เกิดความเสี่ยงในการก่ออาชญากรรม ซึ่งแม้แต่ในประเทศไทยในอดีตเราจะเห็นได้จากกฎหมายลักษณะตราสามดวง ที่ระวางโทษตัดมือบุคคลที่นำอาวุธเข้าไปในราชวัง ซึ่งในปัจจุบันนั้นการกำหนดเรื่องเหตุเพิ่มโทษสำหรับสถานที่ที่ห้ามนำอาวุธเข้าไป มีอยู่น้อยมากดังเช่น ในพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ซึ่งบัญญัติเป็นเหตุเพิ่มโทษหรือเหตุลดโทษในกรณีการพกพาอาวุธเข้าไปในสถานบริการอีกทั้งในเรื่องป้ายกำหนดเขตปลอดอาวุธก็ยังคงไม่ชัดเจน ซึ่งการไม่กำหนดพฤติการณ์การพกพาอาวุธในสถานที่อื่น ๆ นอกเหนือจากสถานบริการดังกล่าวเป็นเหตุเพิ่มโทษหรือเหตุลดโทษ นั้นส่งผลให้ ไม่มีมาตรการที่จะยับยั้งควบคุมบุคคลอื่น ๆ ในสังคมในลักษณะการป้องกันโดยทั่วไปหรือการป้องกันโดยพิเศษ เพื่อที่จะป้องกันบุคคลอื่น ๆ โดยทั่วไปหรือตัวบุคคลที่เคยกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวแล้วมิให้กระทำความผิดแบบนั้นอีกเปรียบเสมือนกับการใช้อัตราโทษโดยปรกติทั่วไปซึ่งต่ำอยู่แล้วไปบังคับกับความผิดที่มีลักษณะเป็นการก่ออันตรายที่ร้ายแรงกว่าพฤติการณ์โดยปรกติทั่วไป

4.5.3 เห็นได้ว่าในต่างประเทศหลายๆประเทศมีการกำหนดพฤติการณ์ ยกเว้นกรณีการพกพาอาวุธติดตัวตามกฎหมาย โดยกำหนดไว้ในตัวบทกฎหมายในลักษณะเดียวกันกล่าวคือถ้าเป็นการเก็บอาวุธในลักษณะที่ไม่พร้อมใช้งาน เช่นเก็บไว้ในกล่องล็อกกุญแจ แยกลูกกระสุนและตัวปืน หรือเก็บไว้ในคอนโซลรถ จะไม่ถือเป็นการพกพาอาวุธปืนติดตัวโดยผิดกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคำพิพากษาศาลฎีกา ความเห็นของพนักงานอัยการ และ บันทึกของตำรวจ ที่ได้กล่าวมาในบทที่ 2 ซึ่งในตัวบทกฎหมายของประเทศไทยนั้นยังไม่มีตัวบทกฎหมายในเรื่องดังกล่าว จึงเป็นที่ถกเถียงกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้ใช้อำนาจในการรักษาความสงบเรียบร้อยในระดับปฏิบัติการ และ ประชาชนผู้ซึ่งนำอาวุธติดรถยนต์ไปในสภาพไม่พร้อมใช้งาน ซึ่งประเทศไทยเราเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบลายลักษณ์อักษร แต่ยังไม่มียกเว้นโทษในเรื่องนี้เป็นลายลักษณ์อักษรจึงเป็นข้อด้อยประการหนึ่งในกฎหมาย เนื่องจากคำพิพากษาศาลฎีกา ความเห็นของพนักงานอัยการ และบันทึกที่ได้อ้างมานั้นไม่สามารถอ้างอิงได้อย่างชัดเจนเหมือนกัน ตัวบทกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษร อีกทั้ง ข้อมูลดังกล่าวนั้นก็มิได้เป็นที่สามารถเข้าถึงได้และรู้กัน โดยทั่วไปของประชาชนธรรมดา

4.5.4 เนื่องจากในตัวบทกฎหมายของประเทศไทยนั้นยังขาดมาตรการบังคับในทางอาญาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ ขณะที่ผู้พกพาอยู่ภายใต้อิทธิพลของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ซึ่งในเรื่องความรุนแรงและอาชญากรรม กับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้น ได้เคยมีงานวิจัยของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ (สสส). ได้ร่วมกันวิจัยกับสำนักวิจัยเอแบค โพลล์ เรื่อง “ผลกระทบของการดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์” โดยการเก็บรวบรวมสถิติจากข่าวที่ปรากฏผ่านหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ 13 ฉบับพบว่า ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ.2545-มิถุนายน พ.ศ.2548 การดื่มเหล้า เบียร์ รวมถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิด จนเป็นเหตุให้เกิดคดีความ ความเศร้าสลด ความรุนแรงสารพัด

ชนิดสูงถึง 3,427 ราย โดยปี 2546 เกิดเหตุและคดีความมากที่สุด 1,198 ราย รองลงมาคือปี 2547 จำนวน 944 ราย และเพียง 6 เดือนแรกของปี 2548 มีจำนวน 422 ราย เมื่อจำแนกตามประเภทของคดีความที่เกิด ขึ้นมากที่สุดเป็นอันดับ 1.คือการใช้ความรุนแรงเช่น การทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายคนในครอบครัวจำนวน 1,146 ราย 2.การฆาตกรรมทั้งการฆ่าผู้อื่น หรือถูกฆ่าจำนวน 963 ราย 3.ความผิดเกี่ยวกับเพศ อาทิ การข่มขืน ลวนลาม กระทำชำเรา จำนวน 440 ราย 4.การเกิดอุบัติเหตุ จำนวน 321 ราย และ 5.การฆ่าตัวตาย จำนวน 229 ราย²⁰⁵ จากงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความรุนแรงและการก่ออาชญากรรมได้ ดังนั้นในการพกพาอาวุธปืนซึ่งเป็นอาวุธอันตรายในตัวเองอยู่แล้วย่อมเป็นการเพิ่มความเสี่ยงของอาชญากรรมและความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นมาได้อีก ซึ่งการพกพาอาวุธปืนของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือของบุคคลที่มีสิทธิในการพกพาอาวุธปืนตามกฎหมายในปัจจุบัน ไม่มีกฎหมายมาควบคุมการพกพาหรือใช้อาวุธปืนขณะเสพกึ่งเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ซึ่งนับเป็นเหตุในการก่อให้เกิดอาชญากรรมเหตุหนึ่ง ซึ่งในต่างประเทศนั้นกฎหมายของรัฐ เซาท์ แคโรไลนา ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดของการใช้อาวุธปืนขณะที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของแอลกอฮอล์ และให้อำนาจเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมีอำนาจตรวจวัดแอลกอฮอล์ในตัวผู้ที่ใช้อาวุธปืนในกรณีสงสัยว่าบุคคลดังกล่าว ใช้อาวุธปืนขณะที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ถ้าพบว่าได้ใช้อาวุธปืนในขณะที่มีเมามา จะมีโทษตามกฎหมายเป็นพิเศษ นอกเหนือจากความผิดอื่น ๆ²⁰⁶ แต่ก็มีข้อยกเว้นสำหรับการกระทำโดยป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย และในรัฐนอร์ท แคโรไลนา มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจพกพาอาวุธปืนตามกฎหมาย ซึ่งจะต้องไม่พกพาอาวุธในเวลาใด ๆ ในขณะที่ห้องพิจารณาคดีหรือในขณะที่การบริโภคเครื่องดัดแอลกอฮอล์

²⁰⁵ ผลกระทบจากการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์. หนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ ประจำวันอังคารที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2548 สืบค้นข้อมูลเมื่อ 13 เมษายน 2556. สืบค้นจาก <http://cas.or.th/index.php/news/120>.

²⁰⁶ บทที่ 3 หน้า 54.

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1.1 จากการพิจารณาประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ในแง่ของมาตรการบังคับทางอาญา คือ โทษที่ได้รับนั้น มีลักษณะและความอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการก่อของความผิดดังกล่าวนั้น พบว่าการลงโทษมีอัตราส่วนที่ไม่เหมาะสมระหว่างบทลงโทษกับการกระทำความผิด เนื่องจากบทลงโทษในมาตราดังกล่าวนั้นมีลักษณะเบาเกินไปไม่ได้สัดส่วนกับอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำความผิด ซึ่งเป็นการขัดต่อทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง ดังนั้นจะทำให้ผู้กระทำความผิดและคนทั่วไป ไม่เกิดความเกรงกลัวและยอมกระทำความผิดโดยแลกกับโทษที่เล็กน้อยดังกล่าวหรือยอมเสี่ยงกับโทษดังกล่าว อีกทั้งความผิดในมาตรานี้ถูกบัญญัติไว้ในหมวดลหุโทษ ซึ่งเจ้าพนักงานมีอำนาจปรับได้โดยไม่จำเป็นต้องไปถึงศาล อีกทั้งผู้กระทำความผิดอาจต้องรับโทษแม้ไม่ได้กระทำโดยเจตนา ในขณะที่เดียวกันนั้น ในประมวลกฎหมายอาญามาตราภาค 2 ลักษณะความผิดทั่วไป ลักษณะที่ 6 เป็นเรื่องของความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน มาตรา 271-239 ซึ่งในการบังคับใช้นั้นใช้หลักโครงสร้างความผิดอาญาทั่วไป โดยผู้กระทำจะต้องประกอบด้วยเจตนาอีกทั้งความผิดในหมวดดังกล่าว มีอัตราโทษจำคุกที่สูงกว่าในลักษณะลหุโทษ อีกทั้งจากการเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศในหัวข้อที่ผ่านมาเห็นได้ว่าในต่างประเทศจะบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ ในลักษณะความผิดทำนองเดียวกันโดยถือเป็นความผิดทั่วไป ไม่ได้อยู่ในบทบัญญัติลหุโทษ และโทษของความผิดดังกล่าวในต่างประเทศนั้นจะมีโทษจำคุกร่วมอยู่ด้วย จะเห็นได้ว่าในประเทศต่างๆทั้งระบบ ชีวิตล่อว์และคอมมอนล่อว์นั้นให้ความสำคัญกับการพกพาอาวุธ เป็นอย่างมากโดยจะถือเป็นการก่ออันตรายต่อสังคม

ดังนั้นผู้เขียนจึงขอเสนอแนะให้ทำการย้ายลักษณะความผิดฐานดังกล่าวจากหมวดลหุโทษ มาอยู่ในลักษณะที่ 6 เป็นเรื่องของความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน โดยเพิ่มโทษสำหรับความผิดฐานดังกล่าวโดยกำหนดอัตราโทษจำคุกไว้ในส่วนดังกล่าว โดยเพิ่มโทษจำคุกพร้อมทั้งกำหนดค่าปรับที่สูงขึ้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

ลักษณะที่ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

“มาตรา 237/1 ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในที่ชุมนุมที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน...ปี หรือปรับไม่เกิน.....บาทและให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้น

โดยให้อำนาจดุลยพินิจแก่ศาลเป็นผู้พิจารณาพฤติการณ์ของการพกพาอาวุธดังกล่าว ว่ามีลักษณะเป็นการก่ออันตรายต่อสังคมมากน้อยเพียงใด และให้กำหนดโทษที่จะลงโทษแก่ผู้ที่กระทำความผิดกฎหมายให้เหมาะสมกับพฤติการณ์ดังกล่าว เพื่อประโยชน์ในการใช้มาตรการบังคับทางอาญาทั้งในแง่ของการป้องกันทั่วไปและการป้องกันพิเศษ

5.1.2 เห็นได้ว่าในต่างประเทศที่ยกมานั้นหลายมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธเข้าไปในสถานที่ต้องห้ามเช่น ศาล สถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา หรือ โรงเรียน โดยถือเป็นเหตุฉกรรจ์หรือเหตุเพิ่มโทษจากการพกพาอาวุธไปในสถานที่ปรกติ โดยเปรียบเทียบว่าประเทศไทยนั้นใช้อัตราโทษโดยปรกติทั่วไปซึ่งต่ำอยู่แล้วไปบังคับกับความผิดที่มีลักษณะเป็นการก่ออันตรายที่ร้ายแรงกว่าพฤติการณ์โดยปรกติทั่วไป ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวในกฎหมายไทย พบว่ามีแต่ในพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เท่านั้น

ผู้เขียนจึงขอเสนอแนะให้มีการกำหนด บทเพิ่มโทษหรือเหตุฉกรรจ์สำหรับความผิดฐานพกพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะไว้ในตัวบทกฎหมายในกลุ่มเดียวกัน ในประมวลกฎหมายอาญาลักษณะที่ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน โดยบัญญัติไว้ดังนี้

“มาตรา 237/2 ห้ามมิให้ผู้ใดนำอาวุธเข้าไปในสถานที่ดังต่อไปนี้

- (1) ศาล
- (2) สถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา
- (3) สนามกีฬาหรือสถานที่ทำการแข่งขันกีฬา
- (4) โรงเรียนหรือสถานศึกษา
- (5) สถานที่เลือกตั้ง

เว้นแต่ผู้นั้นเป็นเจ้าของที่ซึ่งอยู่ในเครื่องแบบและนำเข้าไปเพื่อปฏิบัติ หน้าที่ตามกฎหมาย

ผู้ใดฝ่าฝืนวรรค 1 โดยนำอาวุธเข้าไปในสถานที่ดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน... หรือปรับไม่เกิน...บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

(วรรค 3) ใน กรณีที่อาวุธตามวรรคหนึ่งเป็นวัตถุระเบิดหรืออาวุธสงคราม ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่.....ถึง..... หรือปรับตั้งแต่.....ถึง.....บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

5.1.3 เห็นได้ว่าในประเทศไทยมี แนวคำพิพากษากฎีกา ความเห็นของอัยการ บันทึกลงของตำรวจ และความเห็นของนักวิชาการมีเป็นแนวทางเดียวกัน คือการพกพาอาวุธที่มีลักษณะ การที่ผู้กระทำ อยู่ในวิสัยที่จะสามารถใช้อาวุธนั้นได้ทันทีหากต้องการจะใช้โดยไม่ต้องเตรียมการใดๆ เพื่อใช้อีก หากต้องการจะใช้ซึ่งสอดคล้องกับตัวบทกฎหมายของต่างประเทศในหลายๆ ประเทศที่ได้ยกมาใน บทก่อนๆ แต่ประเทศไทยยังขาดตัวบทกฎหมายที่จะกำหนดพฤติการณ์ดังกล่าวไว้ในตัวบท กฎหมาย จึงทำให้ยากต่อการที่จะเข้าไปในแนวทางเดียวกันและยากต่อการจะเป็นที่รับรู้ของ บุคคลทั่วไป เช่น พฤติการณ์การเก็บอาวุธที่อยู่ในลักษณะไม่พร้อมใช้งานจะต้องอยู่ในลักษณะ ใด จะต้องแยกชิ้นส่วนอาวุธหรือไม่ เป็นต้น

ดังนั้นผู้เขียนจึงขอเสนอแนะให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวไว้ในตัวบทกฎหมาย ดังเช่นพระราชบัญญัติอาวุธปืนดังเช่นต่างประเทศ

กรณีดังต่อไปนี้ไม่ให้ถือเป็นการพกพาอาวุธปืนติดตัวตามมาตรา 8 ทวิ

(1) การบุคคลที่อยู่ในรถ ถ้าปืนถูกเก็บไว้ในช่องเก็บปิด ปิดคอนโซล โดยปิดล็อกโดย สกรูและแยกตัวอาวุธปืนกับกระสุน แต่ในข้อนี้ต้องไม่ใช่กรณี ช่องเก็บ คอนโซล หรือหีบภาชนะ ถูกเปิดอยู่ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย พบ

5.1.4 เนื่องจากในตัวบทกฎหมายของประเทศไทยนั้นยังขาดมาตรการบังคับในทางอาญา เกี่ยวกับการพกพาอาวุธ ขณะที่ผู้พกพาอยู่ภายใต้อิทธิพลของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยกำหนดเป็น เหตุเพิ่มโทษจากการพกพาอาวุธในสภาวะปรกติ

ดังนั้นในการพกพาอาวุธซึ่งเป็นสิ่งอันตรายในตัวเองอยู่แล้วย่อมเป็นการเพิ่มความเสี่ยง ในการก่ออันตรายที่อาจเกิดขึ้นมาได้ อีกทั้งการพกพาอาวุธปืนของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือของ บุคคลที่มีสิทธิในการพกพาอาวุธปืนตามกฎหมายในปัจจุบันไม่มีกฎหมายมาควบคุมการพกพาหรือ ใช้อาวุธปืนขณะเสพเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ซึ่งนับเป็นเหตุในการก่อให้เกิดอาชญากรรมเหตุหนึ่ง ซึ่ง ในต่างประเทศนั้นมีกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา มีบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดของการใช้ อาวุธปืนขณะที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของแอลกอฮอล์ และให้อำนาจเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมีอำนาจ ตรวจวัดแอลกอฮอล์ในตัวผู้ที่ใช้อาวุธปืนในกรณีสงสัยว่าบุคคลดังกล่าว ใช้อาวุธปืนขณะที่อยู่ภายใต้ อิทธิพลของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ถ้าพบว่าได้ใช้อาวุธปืนในขณะที่มีเมามา จะมีโทษตามกฎหมายเป็น พิเศษนอกเหนือจากความผิดอื่นๆ²⁰⁶ แต่ก็มีข้อยกเว้นสำหรับการกระทำโดยป้องกัน โดยชอบด้วย กฎหมาย และนอกจากนี้ในบางรัฐยังมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจพกพา อาวุธปืนตามกฎหมาย ซึ่งจะต้องไม่พกพาอาวุธในเวลาใด ๆ ในห้องพิจารณาคดีหรือในขณะที่การ บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ซึ่งหากฝ่าฝืนจะมีโทษ

ดังนั้นผู้เขียนจึงเห็นควรเพิ่มบทบัญญัติในเรื่องความผิดของการพกพาอาวุธในขณะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยถือเป็นเหตุฉกรรจ์หรือเหตุเพิ่มโทษโดยบัญญัติกฎหมายอาญาโดยให้เป็นโทษหนักกว่าการพกพาในสภาวะปรกติดังนี้

บุคคลคนที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของแอลกอฮอล์หรือสารควบคุมสติปัญญา นับเป็นเรื่องผิดกฎหมายสำหรับการพกพาหรือใช้อาวุธตามกฎหมายโดยจะต้องระวางโทษปรับ....หรือจำคุก.....

(วรรค2) ผู้ใดฝ่าฝืนวรรค1 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน.... หรือปรับไม่เกิน....บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

(วรรค3) ใน กรณีที่อาวุธตามวรรคหนึ่งเป็นวัตถุระเบิดหรืออาวุธสงคราม ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่.....ถึง..... หรือปรับตั้งแต่.....ถึง.....บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

5.1.5 ความผิดที่มีคุณธรรมทางกฎหมายคือ “ชีวิตมนุษย์” ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ยังขาดเหตุเพิ่มโทษกรณีใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด ทั้งที่อาวุธเป็นสิ่งที่มีความสำคัญประสงค์ในการทำลายชีวิต ย่อมทำให้ การกระทำดังกล่าวมีโอกาสสำเร็จมากกว่า เนื่องจากมีอาวุธเป็นอุปกรณ์ช่วย ดังเช่นกรณีการใช้มือเปล่าๆ บีบคอ เปรียบเทียบกับการใช้เชือกรัดคอ จึงสมควรบัญญัติเหตุเพิ่มโทษในกรณีการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดฐานดังกล่าวไว้เป็นเหตุฉกรรจ์ร่วมกับเหตุอื่นๆ ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 289 ดังนี้ มาตรา 289 ผู้ใด....

(8) ฆ่าผู้อื่นโดยใช้อาวุธ

ต้องระวางโทษ ประหารชีวิต

5.1.6 ความผิดที่มีคุณธรรมทางกฎหมายคือ “ความปลอดภัยของร่างกาย” ยังขาดเหตุเพิ่มโทษกรณีใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิด ทั้งที่ อาวุธเป็นสิ่งที่มีความสำคัญประสงค์ในการทำลายความปลอดภัยของร่างกาย และยังทำให้ในบางกรณีผู้กระทำความผิดได้รับโทษไม่เหมาะสมกับการกระทำดังที่ได้ยกตัวอย่างมาในบทที่ 4²⁰⁷ ดังนั้นการบัญญัติพฤติการณ์การใช้อาวุธเกี่ยวกับการฆ่าไว้ในมาตรา 289 (8) จะส่งผลให้ผู้กระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธจะต้องรับโทษหนักขึ้นด้วย ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 296²⁰⁸ ประกอบกับมาตรา 289(8)

5.1.7 ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นทำให้เกิดอันตรายสาหัสตามมาตรา 297 นั้นการใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดย่อมก่อให้เกิดความใกล้ชิดกับผลมากกว่าการกระทำโดยไม่มีอาวุธจึงควรเพิ่มพฤติการณ์การใช้อาวุธประกอบการกระทำความผิดฐานดังกล่าวไว้ในมาตรา 297 ดังนี้

²⁰⁷ บทที่ 4 หน้า 89.

²⁰⁸ ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ถ้าความผิด นั้น มีลักษณะประการหนึ่งประการใดดังที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 289 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 297

ผู้ใด กระทำความผิด ฐานทำร้ายร่างกาย จนเป็นเหตุให้ ผู้ถูกกระทำร้าย รัับอันตราย
สาหัส ต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ หกเดือน ถึง สิบปี

อันตรายสาหัส นั้นคือ....

(วรรค3) ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวผู้กระทำความผิดใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกไม่
เกิน.... หรือปรับไม่เกิน....บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

D
P
U

DRPU

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กฎกระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2491.
 กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย. (2548). *คู่มือปฏิบัติงานอาวุธปืน ฉบับรวมกฎหมายอาวุธปืน*.
 กรุงเทพฯ ฯ: โรงพิมพ์อสาธาณศึกษาดินแดน.
 กำธร เลียงสังขธรรม. (2548). *กฎหมายลักษณะตราสามดวง เล่ม 2*. กรุงเทพฯ ฯ: สุขภาพใจ. สนพ.
 คณิต ฒ นคร. (2551). *กฎหมายอาญา ภาคทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ ฯ: วิญญูชน.
 คณิต ฒ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความผิด (พิมพ์ครั้งที่ 10)*. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
 จิตติ ดิงศรัทธี. (2524). *คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 2 และภาค 3 (พิมพ์ครั้งที่ 3)*.
 กรุงเทพฯ ฯ: สำนักอบรมกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.
 ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2551). *คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 10)*. กรุงเทพฯ ฯ:
 วิญญูชน.
 ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2556). *ประมวลกฎหมายอาญาฉบับอ้างอิง (พิมพ์ครั้งที่ 31)*. กรุงเทพฯ ฯ:
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
 นัทธี จิตสว่าง. *วัตถุประสงค์ในการลงโทษ*. อาชญวิทยา กระบวนการยุติธรรม ราชทัณฑ์ และการ
 วิจัยเชิงคุณภาพ. สืบค้นเมื่อ 13 เมษายน 2556. จาก <http://www.gotoknow.org/posts/454719>.
 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์.
 ประมวลกฎหมายอาญา.
ผลกระทบจากการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์. หนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ ประจำวันอังคารที่ 6 กันยายน
 พ.ศ. 2548 สืบค้นเมื่อ 13 เมษายน 2556, จาก <http://cas.or.th/index.php/news/120>.
 พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.
 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490.
 ภิญญ โภ่งประเสริฐ.(2501). *ปัญหาเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนติดตัว*. ตุลาคม ปีที่ 5. สืบค้นเมื่อ 11
 กันยายน 2555, จาก <http://www.library.coj.go.th/indexarticle2.php?Idmain=18&&No=1&&Title=%A1%AE%CB%C1%D2%C2%CD%D2%AD%D2&&page>.
 วิภาพร เนติจิร โชติ.(2548). *การบัญญัติความผิดลหุโทษให้เป็นความผิดอาญาทั่วไป : ศึกษาเฉพาะ
 ความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต)*.
 กรุงเทพฯ ฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

- สมพร พรหมพิตาธร. (2535). *ย่อหลักกฎหมายปิ่น* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- สมพร-ศรีนิดา พรหมพิตาธร. (2544). *เล่นปิ่นไม่ให้ถูกจับ* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ : นิติธรรม.
- สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์. (ม.ป.ป.) *คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา เล่ม 4 ตอน 1*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สรรคชัย โปธิ์สุวรรณ. (2552). *ความรับผิดชอบทางอาญา กรณีใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนกระทำความผิด: เปรียบเทียบกับการกระทำความผิดโดยใช้อาวุธปืน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทนิติศาสตร์). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ศุมนทิพย์ จิตสว่าง. (2553). *ความสัมพันธ์ของการเสพสุรากับอาชญากรรม*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (2536). *ผลของการกระทำในทางอาญา: ศึกษาเฉพาะกรณีผลที่เป็นการก่ออันตราย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทนิติศาสตร์). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์. (2537). *ความผิดอาญาที่เป็นการก่ออันตรายตามกฎหมายอาญาเยอรมัน*. *ดุลพหะ* เล่ม 5 (41). หน้า 129-149.
- หยุด แสงอุทัย. “การวินิจฉัยปัญหาคดีอาญา” บทบัณฑิตย. เล่ม 11 พ.ศ. 2483. อ้างถึงใน คณิต ฌ นคร (2551). *กฎหมายอาญา ภาคทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : วิญญูชน.
- อาวุธ. สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2556, จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%AD%E0%B8%B2%E0%B8%A7%E0%B8%B8%E0%B8%98>.

ภาษาต่างประเทศ

- “Freedom of Speech”. Stanford Encyclopedia of Philosophy. Retrieved 10 June 2013. From: <http://plato.stanford.edu/entries/freedom-speech/>.
- Black, H.C. (1979). *Black's Law Dictionary*. 5th ed. U.S.: West Publishing Co.
- Bundesgesetz über die Waffenpolizei (*Waffengesetz 1996 - WaffG*).
- California Law.
- Canadian Criminal Law.
- Code de la defense.
- Code de la sécurité intérieure.
- Code of Alabama.
- Code of Virginia.

Code penal. Partie legislative.

Concealed carry in the United States. Retrieved July 12, 2012. from: http://en.wikipedia.org/wiki/Concealed_carry_in_the_United_States.

Constance Emerson Crooke. (2003). *Gun control and gun rights*. United States of America. : Greenwood press.

Criminal Code Act 1995.

Criminal Code of Canada.

Criminal Justice Act 1988.

Criminal Justice Act 2003.

Declaration of the Rights of Man and of the Citizen of 1789 Articles 4.

Firearms Act (S.C. 1995, c. 39).

Firearms Act 1968.

Florida Law.

Gary Kleck. (1997). *Targeting Guns: Firearms and Their Control*. New York. : Hawthorne.

Georgia Code.

Gerald Gardiner, (1958). *The Purposes of Crime Punishment. Reprint from The Modern Law Review*. London. Stevens, 1111. Reprint.

German Criminal Code. (Strafgesetzbuch, StGB).

Lott, John R. (2000). *More Guns, Less Crime: Understanding Crime and Gun-Control Laws*. The University of Chicago Press, Ltd. : London.

Murder Victims by Weapon, 2007-2011. Crime in the United States 2011. Retrieved 10 June 2013. From: <http://www.fbi.gov/about-us/cjis/ucr/crime-in-the-u.s/2011/crime-in-the-u.s.-2011/tables/expanded-homicide-data-table-8>.

Murder Weapons 2011. Retrieved 10 June 2013. From: <http://www.gunfaq.org/2013/02/murder-weapons-2011-guns-68-knives-13-blunt-objects-4-personal-weapons-6-other-9/>.

North Carolina.

South Carolina. State Gun Laws.

Texas Penal Code.

The German Weapons Act (*German: Waffengesetz(WaffG)*) 1972.

United state Code.

DRPU

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

กฎหมายที่เกี่ยวกับการใช้อาวุธประกอบการทำความผิดฐานต่าง ๆ และ
ความผิดฐานพกพาอาวุธของประเทศในกลุ่มซีวิลด์ลว์

German Criminal Code (Strafgesetzbuch, StGB)

Chapter Six Resistance to State Authority.

Section 121 Mutiny by Prisoners.

(1) Prisoners who rout, join forces and:

1. coerce (Section 240) or violently assault an official of an institution, another public official or one who is charged with their supervision, care or investigation;
2. forcibly break out; or
3. forcibly aid one of them or another prisoner to break out, shall be punished with imprisonment from three months to five years.

(2) An attempt shall be punishable.

(3) In especially serious cases mutiny shall be punished with imprisonment from six months to ten years. An especially serious case exists, as a rule, if the perpetrator or another participant:

1. carries a firearm;
2. carries another weapon, in order to use it during the act; or
3. through an act of violence, places another in danger of death or serious health damage.

(4) Whoever has been placed in preventive detention shall be equivalent to a prisoner within the meaning of subsections (1) to (3).

Section 240 Coercion

(1) Whoever unlawfully with force or threat of an appreciable harm compels a human being to commit, acquiesce in or omit an act, shall be punished with imprisonment for not more than three years or a fine.

(2) The act shall be unlawful if the use of force or the threat of harm is deemed reprehensible in relation to the desired objective.

(3) An attempt shall be punishable.

(4) In especially serious cases the punishment shall be imprisonment from six months to five years. An especially serious case exists as a rule, if the perpetrator:

1. coerces another person to commit a sexual act;
2. coerces a pregnant woman to terminate the pregnancy; or
3. abuses his powers or position as a public official.

Chapter Seven Crimes Against Public Order.**Section 125** Breach of the Peace.

- (1) Whoever, as perpetrator or inciter or accessory, participates in:
1. acts of violence against persons or things; or
 2. threats to persons to commit acts of violence, which are committed by a crowd of people who have joined forces in a manner which endangers public safety, or whoever influences a crowd of people to encourage their readiness to commit such acts, shall be punished with imprisonment for not more than three years or a fine if the act is not subject to a more severe punishment under other provisions.
- (2) To the extent the acts indicated in subsection (1), numbers 1,2 are punishable in Section 113, Section 113 subsections (3),4 shall apply by analogy.

Section 125a Especially Serious Case of Breach of the Peace

- (1) In especially serious cases of Section 125 subsection (1), the punishment shall be imprisonment from six months to ten years. An especially serious case exists, as a rule, if the perpetrator:
1. carries a firearm;
 2. carries another weapon, in order to use it during the act;
 3. through an act of violence, places another in danger of death or serious health damage;
- or
4. plunders or causes significant damage to property of another.

Section 177 Sexual Coercion; Rape.

- (1) Whoever coerces another person:
1. with force;
 2. by a threat of imminent danger to life or limb; or
 3. by exploiting a situation in which the victim is unprotected and at the mercy of the perpetrator's influence, to suffer the commission of sexual acts of the perpetrator or a third person on himself or to commit them on the perpetrator or a third person, shall be punished with imprisonment for not less than one year.
- (2) In especially serious cases the punishment shall be imprisonment for not less than two years. An especially serious case exists, as a rule, if:
1. the perpetrator completes an act of sexual intercourse with the victim or commits similar sexual acts on the victim, or allows them to be committed on himself by the victim, which especially degrade the latter, especially if they are combined with penetration of the body (rape); or
 2. the act is committed jointly by more than one person.
- (3) Imprisonment for not less than three years shall be imposed, if the perpetrator:
1. carries a weapon or another dangerous tool;
 2. otherwise carries a tool or means in order to prevent or overcome the resistance of another person through force or threat of force; or
 3. places the victim by the act in danger of serious health damage.
- (4) Imprisonment for not less than five years shall be imposed, if:
1. the perpetrator uses a weapon or another dangerous tool during the act; or
 2. the perpetrator: a) seriously physically maltreats the victim through the act; or b) places the victim in danger of death through the act.
- (5) In less serious cases under subsection (1), imprisonment from six months to five years shall be imposed, in less serious cases under subsections (3) and (4), imprisonment from one year to ten years.

The German Weapons Act (German: Waffengesetz (WaffG)) 1972

Unterabschnitt 7 Verbote.

§ 42 Verbot des Führens von Waffen bei öffentlichen Veranstaltungen.

- (1) Wer an öffentlichen Vergnügungen, Volksfesten, Sportveranstaltungen, Messen, Ausstellungen, Märkten oder ähnlichen öffentlichen Veranstaltungen teilnimmt, darf keine Waffen im Sinne des § 1 Abs. 2 führen.

§ 52 Strafvorschriften

- (3) Mit Freiheitsstrafe bis zu drei Jahren oder mit Geldstrafe wird bestraft, wer
 1. entgegen § 2 Abs. 1 oder 3, jeweils in Verbindung mit Anlage 2 Abschnitt 1 Nr. 1.2.2 bis 1.2.5, 1.3.1 bis 1.3.3, 1.3.5, 1.3.7, 1.3.8, 1.4.1 Satz 1, Nr. 1.4.2 bis 1.4.4 oder 1.5.3 bis 1.5.7, einen dort genannten Gegenstand erwirbt, besitzt, überlässt, führt, verbringt, mitnimmt, herstellt, bearbeitet, instand setzt oder damit Handel treibt,

Criminal Code Act 1995

Chapter 4 The integrity and security of the international community and foreign governments.

Division 71 Offences against United Nations and associated personnel.

71.1 Purpose

71.2 Murder of a UN or associated person

71.3 Manslaughter of a UN or associated person

71.4 Intentionally causing serious harm to a UN or associated person

71.5 Recklessly causing serious harm to a UN or associated person

71.6 Intentionally causing harm to a UN or associated person

71.7 Recklessly causing harm to a UN or associated person

71.8 Unlawful sexual penetration

71.9 Kidnapping a UN or associated person

71.10 Unlawful detention of UN or associated person⁶

71.11 Intentionally causing damage to UN or associated person's property etc

71.12 Threatening to commit other offences

71.13 Aggravated offences

71.14 Defence—activities involving serious harm

71.15 Defence—medical or hygienic procedures

71.16 Jurisdictional requirement

71.17 Exclusion of this Division if State/Territory laws provide for corresponding offences

71.18 Double jeopardy

71.19 Saving of other laws

71.20 Bringing proceedings under this Division

71.21 Ministerial certificates relating to proceedings

71.22 Jurisdiction of State courts preserved

71.23 Definitions

Chapter 4 The integrity and security of the international community and foreign governments.

Division 71 Offences against United Nations and associated personnel. Section

Section 71.13 Aggravated offences.

(1) For the purposes of this Division, an offence against section 71.4, 71.5, 71.6, 71.7, 71.8, 71.9 or 71.10 is an aggravated offence if:

(a) the offence was committed during the deliberate and systematic infliction of severe pain over a period of time; or

(b) the offence was committed by the use or threatened use of an offensive weapon; or

(c) the offence was committed against a person in an abuse of authority.

(2) If the prosecution intends to prove an aggravated offence, the charge must allege the relevant aggravated offence.

(3) In order to prove an aggravated offence, the prosecution must prove that the defendant intended to commit, or was reckless as to committing, the matters referred to in paragraph (1)(a), (b) or (c).

(4) In this section: "offensive weapon" includes:

(a) an article made or adapted for use for causing injury to, or incapacitating, a person; or

(b) an article where the person who has the article intends, or threatens to use, the article to cause injury to, or to incapacitate, another person.

Chapter 7 The proper administration of Government.

Part 7.2 Theft and other property offences.

Division 132 Other property offences.

Section 132.2 Robbery.

- (1) A person is guilty of an offence if the person commits theft and:
- (a) immediately before committing theft, the person:
 - (i) uses force on another person; or
 - (ii) threatens to use force then and there on another person; with intent to commit theft or to escape from the scene; or
 - (b) at the time of committing theft, or immediately after committing theft, the person:
 - (i) uses force on another person; or
 - (ii) threatens to use force then and there on another person; with intent to commit theft or to escape from the scene.

Penalty: Imprisonment for 15 years.

Chapter 7 The proper administration of Government.

Part 7.2 Theft and other property offences.

Division 132 Other property offences.

Section 132.3 Aggravated robbery.

- (1) A person is guilty of an offence if the person:
- (a) commits a robbery in company with one or more other persons; or
 - (b) commits a robbery and, at the time of the robbery, has an offensive weapon with him or her.

Penalty: Imprisonment for 20 years.

- (2) For the purposes of this Code, an offence against subsection (1) is to be known as the offence of aggravated robbery.

Note: Robbery means an offence against section 132.2. Under section 132.2, an element of the offence of robbery is that the defendant commits theft. Theft means an offence against section 131.1. Under section 131.1, an element of the offence of theft is that the property belongs to a Commonwealth entity.

Chapter 7 The proper administration of Government.

Part 7.2 Theft and other property offences.

Division 132 Other property offences.

Section 132.4 Burglary.

(1) A person is guilty of an offence if:

- (a) the person enters, or remains in, a building, as a trespasser, with intent to commit theft of a particular item of property in the building; and
- (b) the property belongs to a Commonwealth entity.

Penalty: Imprisonment for 13 years.

Chapter 7 The proper administration of Government.

Part 7.2 Theft and other property offences.

Division 132 Other property offences.

Section 132.5 Aggravated burglary.

(1) A person is guilty of an offence if the person:

- (a) commits a burglary in company with one or more other persons; or
- (b) commits a burglary, and at the time of the burglary, has an offensive weapon with him or her.

Penalty: Imprisonment for 17 years.

Bundesgesetz über die Waffenpolizei (Waffengesetz 1996 - WaffG)

1. Abschnitt Begriffsbestimmungen

§ 7 Führen

- (1) Eine Waffe führt, wer sie bei sich hat.
- (2) Eine Waffe führt jedoch nicht, wer sie innerhalb von Wohn- oder Betriebsräumen oder eingefriedeten Liegenschaften mit Zustimmung des zu ihrer Benützung Berechtigten bei sich hat.
- (3) Eine Waffe führt weiters nicht, wer sie - in den Fällen einer Schußwaffe ungeladen - in einem geschlossenen Behältnis und lediglich zu dem Zweck, sie von einem Ort zu einem anderen zu bringen, bei sich hat (Transport).

3. Abschnitt Waffen der Kategorie A (Verbotene Waffen und Kriegsmaterial)

§ 17 Verbotene Waffen.

- (1) Verboten sind der Erwerb, die Einfuhr, der Besitz, und das Führen
 1. von Waffen, deren Form geeignet ist, einen anderen Gegenstand vorzutäuschen, oder die mit Gegenständen des täglichen Gebrauches verkleidet sind;
 2. von Schußwaffen, die über das für Jagd- und Sportzwecke übliche Maß hinaus zum Zusammenklappen, Zusammenschieben, Verkürzen oder schleunigen Zerlegen eingerichtet sind;
 3. von Flinten (Schrotgewehren) mit einer Gesamtlänge von weniger als 90 cm oder mit einer Lauflänge von weniger als 45 cm;
 4. von Flinten (Schrotgewehren) mit Vorderschaftrepetiersystem („Pumpguns“);
 5. von Schußwaffen, die mit einer Vorrichtung zur Dämpfung des Schußknalles oder mit Gewehrscheinwerfern versehen sind; das Verbot erstreckt sich auch auf die erwähnten Vorrichtungen allein;
 6. der unter der Bezeichnung „Schlagringe“, „Totschläger“ und „Stahlruten“ bekannten Hieb Waffen.

10. Abschnitt Verwaltungsübertretungen

§ 51 Verwaltungsübertretungen.

- (1) Sofern das Verhalten nicht den Tatbestand einer in die Zuständigkeit der Gerichte fallenden strafbaren Handlung bildet, begeht eine Verwaltungsübertretung und ist mit einer Geldstrafe bis zu 3 600 Euro oder mit Freiheitsstrafe bis zu sechs Wochen zu bestrafen, wer entgegen diesem Bundesgesetz oder einer auf Grund dieses Bundesgesetzes erlassenen Verordnung
1. Schußwaffen führt;
 2. verbotene Waffen (§ 17), die er besitzen darf, führt;
 3. Waffen oder Munition besitzt, obwohl ihm dies gemäß § 13 Abs. 4 verboten ist;

Code pénal. Partie législative

- Livre Ier Dispositions générales.
- Titre III Des peines.
- Chapitre II Du régime des peines.
- Section 3 De la définition de certaines circonstances entraînant l'aggravation, la diminution ou l'exemption des peines.

Article 132-75.

Est une arme tout objet conçu pour tuer ou blesser.

Tout autre objet susceptible de présenter un danger pour les personnes est assimilé à une arme dès lors qu'il est utilisé pour tuer, blesser ou menacer ou qu'il est destiné, par celui qui en est porteur, à tuer, blesser ou menacer.

- Livre II Des crimes et délits contre les personnes.
- Titre II Des atteintes à la personne humaine.
- Chapitre II Des atteintes à l'intégrité physique ou psychique de la personne.
- Section 1 Des atteintes volontaires à l'intégrité de la personne.

Article 222-11.

Les violences ayant entraîné une incapacité totale de travail pendant plus de huit jours sont punies de trois ans d'emprisonnement et de 300 000 F d'amende.

- Livre II Des crimes et délits contre les personnes.
- Titre II Des atteintes à la personne humaine.
- Chapitre II Des atteintes à l'intégrité physique ou psychique de la personne.
- Section 1 Des atteintes volontaires à l'intégrité de la personne.

Article 222-12.

L'infraction définie à l'article 222-11 est punie de cinq ans d'emprisonnement et de 500 000 F d'amende lorsqu'elle est commise :

1

10 Avec usage ou menace d'une arme ;

Livre II	Des crimes et délits contre les personnes.
Titre II	Des atteintes à la personne humaine. Des atteintes à la personne humaine.
Chapitre II	Des atteintes à l'intégrité physique ou psychique de la personne.
Section 3	Des agressions sexuelles.
Article	222-23.

Tout acte de pénétration sexuelle, de quelque nature qu'il soit, commis sur la personne d'autrui par violence, contrainte, menace ou surprise est un viol.

Le viol est puni de quinze ans de réclusion criminelle.

Livre II	Des crimes et délits contre les personnes.
Titre II	Des atteintes à la personne humaine. Des atteintes à la personne humaine.
Chapitre II	Des atteintes à l'intégrité physique ou psychique de la personne.
Section 3	Des agressions sexuelles.

Article 222-24

Le viol est puni de vingt ans de réclusion criminelle :

- 1 Lorsqu'il a entraîné une mutilation ou une infirmité permanente ;
- 2 Lorsqu'il est commis sur un mineur de quinze ans ;
- 3 Lorsqu'il est commis sur une personne dont la particulière vulnérabilité, due à son âge, à une maladie, à une infirmité, à une déficience physique ou psychique ou à un état de grossesse, est apparente ou connue de l'auteur ;
- 4 Lorsqu'il est commis par un ascendant légitime, naturel ou adoptif, ou par toute autre personne ayant autorité sur la victime ;
- 5 Lorsqu'il est commis par une personne qui abuse de l'autorité que lui confèrent ses fonctions ;
- 6 Lorsqu'il est commis par plusieurs personnes agissant en qualité d'auteur ou de complice ;
- 7 Lorsqu'il est commis avec usage ou menace d'une arme ;

Code de la defense

Partie 2 Regimes Juridiques De Defense,
Liver III Régimes Juridiques De Défense d'application Permanente,
Titre III Matériels De Guerre, Armes Et Munitions.
Chapitre Ier Dispositions générales
Article L2331-1 à L2331-2

Modifié par LOI n 2011-702 du 22 juin 2011-art. 2

Les matériels de guerre, armes et munitions et éléments désignés par les dispositions du présent titre et relatives au régime des matériels de guerre, armes et munitions sont classés dans les catégories ci- après :

I. Matériels de guerre :

1re catégorie : armes à feu et leurs munitions conçues pour ou destinées à la guerre terrestre, navale ou aérienne.

2e catégorie : matériels destinés à porter ou à utiliser au combat les armes à feu.

3e catégorie : matériels de protection contre les gaz de combat.

II. Armes et munitions non considérées comme matériels de guerre :

4e catégorie : armes à feu dites de défense et leurs munitions.

5e catégorie : armes de chasse et leurs munitions.

6e catégorie : armes blanches.

Code de la sécurité intérieure

Livre III Polices Administratives Spéciales.

Titre Ier Armes Et Munitions,

Chapitre VII Dispositions pénales.

Article L317-8 En savoir plus sur cet article.

Quiconque, hors de son domicile et sauf les exceptions résultant des dispositions des articles L. 315-1 et L. 315-2, est trouvé porteur ou effectue sans motif légitime le transport d'une ou plusieurs armes de 1re, 4e ou 6e catégorie, ou d'éléments constitutifs de ces armes des 1re et 4e catégories ou des munitions correspondantes, même s'il en est régulièrement détenteur, est puni :

- 1 S'il s'agit d'une arme de la 1re ou de la 4e catégorie ou d'éléments constitutifs de ces armes ou de munitions correspondantes, de cinq ans d'emprisonnement et de 3 750 euros d'amende ;
- 2 S'il s'agit d'une arme de la 6e catégorie, de trois ans d'emprisonnement et de 3 750 euros d'amende. L'emprisonnement peut être porté à dix ans dans les cas suivants :
 - 1 Si l'auteur des faits a été antérieurement condamné pour crime ou délit à une peine égale ou supérieure à un an d'emprisonnement ferme ou à une peine plus grave ;
 - 2 Si le transport d'armes est effectué par au moins deux personnes ;
 - 3 Si deux personnes au moins sont trouvées ensemble porteuses d'armes. Dans tous les cas prévus au présent article, le tribunal ordonne la confiscation des armes.

Livre III : Polices Administratives Spéciales,

Titre Ier : Armes Et Munitions.

Chapitre V : Port et transport (Articles L315-1 à L315-2)

Article L315-1 En savoir plus sur cet article...

Le port des armes des 1re, 4e et 6e catégories ou d'éléments constitutifs des armes des 1re et 4e catégories ou de munitions correspondantes est interdit ainsi que leur transport sans motif légitime.

Les fonctionnaires et agents des administrations publiques exposés par leurs fonctions à des risques d'agression, ainsi que les personnels auxquels est confiée une mission de gardiennage et qui ont été préalablement agréés à cet effet par le représentant de l'Etat dans le département, ou, à Paris, par le préfet de police, peuvent être autorisés à s'armer pendant l'exercice de leurs fonctions, dans les conditions définies par décret en Conseil d'Etat.

Article L315-2 En savoir plus sur cet article...

Conformément à l'article L. 2338-2 du code de la défense, les militaires de la gendarmerie nationale peuvent porter leurs armes dans les conditions définies par les règlements particuliers qui les concernent.

ภาคผนวก ข

กฎหมายที่เกี่ยวกับการใช้อาวุธประกอบการทำความผิดฐานต่าง ๆ และ
ความผิดฐานพกพาอาวุธของประเทศในกลุ่มคอมมอนลอร์

United State Code

Title 18 Crimes and criminal procedure.

§ 111 Assaulting, resisting, or impeding certain officers or employees.

(a) In General. - Whoever -

- (1) forcibly assaults, resists, opposes, impedes, intimidates, or interferes with any person designated in section 1114 of this title while engaged in or on account of the performance of official duties; or
- (2) forcibly assaults or intimidates any person who formerly served as a person designated in section 1114 on account of the performance of official duties during such person's term of service, shall, where the acts in violation of this section constitute only simple assault, be fined under this title or imprisoned not more than one year, or both, and in all other cases, be fined under this title or imprisoned not more than 8 years, or both.

(b) Enhanced Penalty. - Whoever, in the commission of any acts described in subsection (a), uses a deadly or dangerous weapon (including a weapon intended to cause death or danger but that fails to do so by reason of a defective component) or inflicts bodily injury, shall be fined under this title or imprisoned not more than 20 years, or both.

Title 18: Crimes and criminal procedure.

§ 112: Protection of foreign officials, official guests, and internationally protected persons.

(a) Whoever assaults, strikes, wounds, imprisons, or offers violence to a foreign official, official guest, or internationally protected person or makes any other violent attack upon the person or liberty of such person, or, if likely to endanger his person or liberty, makes a violent attack upon his official premises, private accommodation, or means of transport or attempts to commit any of the foregoing shall be fined under this title or imprisoned not more than three years, or both. Whoever in the commission of any such act uses a deadly or dangerous weapon, or inflicts bodily injury, shall be fined under this title or imprisoned not more than ten years, or both.

Title 18 Crimes and criminal procedure.

Chapter 44 Firearms,

Section 921 Definitions.

(a) As used in this chapter -

- (1) The term "person" and the term "whoever" include any individual, corporation, company, association, firm, partnership, society, or joint stock company.

Title 18 Crimes and criminal procedure.

Chapter 44 Firearms,

Section 922 Unlawful acts.

(a) It shall be unlawful -

(1) for any person -

- (A) except a licensed importer, licensed manufacturer, or licensed dealer, to engage in the business of importing, manufacturing, or dealing in firearms, or in the course of such business to ship, transport, or receive any firearm in interstate or foreign commerce; or

South Carolina. State Gun Laws: Handguns

Section 16-23-10 Definitions.

When used in this article:

- (1) "Handgun" means any firearm designed to expel a projectile and designed to be fired from the hand, but shall not include any firearm generally recognized or classified as an antique, curiosity, or collector's item, or any that does not fire fixed cartridges.
- (2) "Dealer" means any person engaged in the business of selling firearms at retail or any person who is a pawnbroker.
- (10) "Luggage compartment" means the trunk of a motor vehicle which has a trunk; however, with respect to a motor vehicle which does not have a trunk, the term "luggage compartment" refers to the area of the motor vehicle in which the manufacturer designed that luggage be carried or to the area of the motor vehicle in which luggage is customarily carried. In a station wagon, van, hatchback vehicle, or sport utility vehicle, the term "luggage compartment" refers to the area behind, but not under, the rearmost seat. In a truck, the term "luggage compartment" refers to the area behind the rearmost seat, but not under the front seat.

Section 16-23-20. Unlawful carrying of handgun; exceptions

It is unlawful for anyone to carry about the person any handgun, whether concealed or not, except as follows, unless otherwise specifically prohibited by law:

- (1) regular, salaried law enforcement officers, and reserve police officers of a state agency, municipality, or county of the State, uncompensated Governor's constables, law enforcement officers of the federal government or other states when they are carrying out official duties while in this State, deputy enforcement officers of the Natural Resources Enforcement Division of the Department of Natural Resources, and retired commissioned law enforcement officers employed as private detectives or private investigators;

- (2) members of the Armed Forces of the United States, the National Guard, organized reserves, or the State Militia when on duty;
- (3) members, or their invited guests, of organizations authorized by law to purchase or receive firearms from the United States or this State or regularly enrolled members, or their invited guests, of clubs organized for the purpose of target shooting or collecting modern and antique firearms while these members, or their invited guests, are at or going to or from their places of target practice or their shows and exhibits;
- (4) licensed hunters or fishermen who are engaged in hunting or fishing or going to or from their places of hunting or fishing while in a vehicle or on foot;
- (5) a person regularly engaged in the business of manufacturing, repairing, repossessing, or dealing in firearms, or the agent or representative of this person, while possessing, using, or carrying a handgun in the usual or ordinary course of the business;
- (6) guards authorized by law to possess handguns and engaged in protection of property of the United States or any agency of the United States;
- (7) members of authorized military or civil organizations while parading or when going to and from the places of meeting of their respective organizations;
- (8) a person in his home or upon his real property or a person who has the permission of the owner or the person in legal possession or the person in legal control of the home or real property;
- (9) a person in a vehicle if the handgun is secured in a closed glove compartment, closed console, closed trunk, or in a closed container secured by an integral fastener and transported in the luggage compartment of the vehicle; however, this item is not violated if the glove compartment, console, or trunk is opened in the presence of a law enforcement officer for the sole purpose of retrieving a driver's license, registration, or proof of insurance;
- (10) a person carrying a handgun unloaded and in a secure wrapper from the place of purchase to his home or fixed place of business or while in the process of changing or moving one's residence or changing or moving one's fixed place of business;
- (11) a prison guard while engaged in his official duties;

- (12) a person who is granted a permit under provision of law by the State Law Enforcement Division to carry a handgun about his person, under conditions set forth in the permit, and while transferring the handgun between the permittee's person and a location specified in item (9);
- (13) the owner or the person in legal possession or the person in legal control of a fixed place of business, while at the fixed place of business, and the employee of a fixed place of business, other than a business subject to Section 16-23-465, while at the place of business; however, the employee may exercise this privilege only after: (a) acquiring a permit pursuant to item (12), and (b) obtaining the permission of the owner or person in legal control or legal possession of the premises;
- (14) a person engaged in firearms related activities while on the premises of a fixed place of business which conducts, as a regular course of its business, activities related to sale, repair, pawn, firearms training, or use of firearms, unless the premises is posted with a sign limiting possession of firearms to holders of permits issued pursuant to item (12);
- (15) a person while transferring a handgun directly from or to a vehicle and a location specified in this section where one may legally possess the handgun.
- (16) Any person on a motorcycle when the pistol is secured in a closed saddlebag or other similar closed accessory container attached, whether permanently or temporarily, to the motorcycle.

Section 16-23-50. Penalties; disposition of fines; forfeiture and disposition of handguns.
--

(A)

- (1)
- (2) A person violating the provisions of Section 16-23-20 is guilty of a misdemeanor and, upon conviction, must be fined not more than one thousand dollars or imprisoned not more than one year, or both.

Section 16-23-420. Carrying or displaying firearms in public buildings or areas adjacent thereto.

- (A) It is unlawful for a person to possess a firearm of any kind on any premises or property owned, operated, or controlled by a private or public school, college, university, technical college, other post-secondary institution, or in any publicly owned building, without the express permission of the authorities in charge of the premises or property. The provisions of this subsection related to any premises or property owned, operated, or controlled by a private or public school, college, university, technical college, or other post-secondary institution, do not apply to a person who is authorized to carry a concealed weapon pursuant to Article 4, Chapter 31, Title 23 when the weapon remains inside an attended or locked motor vehicle and is secured in a closed glove compartment, closed console, closed trunk, or in a closed container secured by an integral fastener and transported in the luggage compartment of the vehicle.
- (B) It is unlawful for a person to enter the premises or property described in subsection (A) and to display, brandish, or threaten others with a firearm.
- (C) A person who violates the provisions of this section is guilty of a felony and, upon conviction, must be fined not more than five thousand dollars or imprisoned not more than five years, or both.

Section 16-23-430. Carrying weapon on school property; concealed weapons..

- (A) It shall be unlawful for any person, except state, county, or municipal law enforcement officers or personnel authorized by school officials, to carry on his person, while on any elementary or secondary school property, a knife, with a blade over two inches long, a blackjack, a metal pipe or pole, firearms, or any other type of weapon, device, or object which may be used to inflict bodily injury or death.
- (B) This section does not apply to a person who is authorized to carry a concealed weapon pursuant to Article 4, Chapter 31, Title 23 when the weapon remains inside an attended or locked motor vehicle and is secured in a closed glove compartment, closed console, closed trunk, or in a closed container secured by an integral fastener and transported in the luggage compartment of the vehicle.

- (C) A person who violates the provisions of this section is guilty of a felony and, upon conviction, must be fined not more than one thousand dollars or imprisoned not more than five years, or both. Any weapon or object used in violation of this section may be confiscated by the law enforcement division making the arrest.

Section 23-31-235. Sign requirements

- (A) Notwithstanding any other provision of this article, any requirement of or allowance for the posting of signs prohibiting the carrying of a concealable weapon upon any premises shall only be satisfied by a sign expressing the prohibition in both written language interdict and universal sign language.
- (B) All signs must be posted at each entrance into a building where a concealable weapon permit holder is prohibited from carrying a concealable weapon and must be:
- (1) clearly visible from outside the building;
 - (2) eight inches wide by twelve inches tall in size;
 - (3) contain the words "NO CONCEALABLE WEAPONS ALLOWED" in black one inch tall uppercase type at the bottom of the sign and centered between the lateral edges of the sign;
 - (4) contain a black silhouette of a handgun inside a circle seven inches in diameter with a diagonal line that runs from the lower left to the upper right at a forty five degree angle from the horizontal;
 - (5) a diameter of a circle; and
 - (6) placed not less than forty inches and not more than sixty inches from the bottom of the building's entrance door.
- (C) If the premises where concealable weapons are prohibited does not have doors, then the signs contained in subsection (A) must be:
- (1) thirty six inches wide by forty eight inches tall in size;
 - (2) contain the words "NO CONCEALABLE WEAPONS ALLOWED" in black three inch tall uppercase type at the bottom of the sign and centered between the lateral edges of the sign;

- (3) contain a black silhouette of a handgun inside a circle thirty four inches in diameter with a diagonal line that is two inches wide and runs from the lower left to the upper right at a forty five degree angle from the horizontal and must be a diameter of a circle whose circumference is two inches wide;
- (4) placed not less than forty inches and not more than ninety six inches above the ground;
- (5) posted in sufficient quantities to be clearly visible from any point of entry onto the premises.

Using A Firearm While Under The Influence of Alcohol or a Controlled Substance.

Section 23-31-400. Definitions; unlawful use of firearm; violations.

- (A) As used in this article:
 - (1) "Use a firearm" means to discharge a firearm.
 - (2) "Serious bodily injury" means a physical condition which creates a substantial risk of death, serious personal disfigurement, or protracted loss or impairment of the function of a bodily member or organ.
- (B) It is unlawful for a person who is under the influence of alcohol or a controlled substance to use a firearm in this State.
- (C) A person who violates the provisions of subsection (B) is guilty of a misdemeanor and, upon conviction, must be fined not less than two thousand dollars or imprisoned not more than two years.
- (D) This article does not apply to persons lawfully defending themselves or their property.

Texas Penal Code

Title 10 Offenses Against Public Health, Safety, And Morals.

Chapter 46 Weapons.

Section 46.02 Unlawful Carrying Weapons.

- (a) A person commits an offense if the person intentionally, knowingly, or recklessly carries on or about his or her person a handgun, illegal knife, or club if the person is not:
- (1) on the person's own premises or premises under the person's control; or
 - (2) inside of or directly en route to a motor vehicle or watercraft that is owned by the person or under the person's control.
- (b) Except as provided by Subsection (c), an offense under this section is a Class A misdemeanor.
- (c) An offense under this section is a felony of the third degree if the offense is committed on any premises licensed or issued a permit by this state for the sale of alcoholic beverages.

Title 10 Offenses Against Public Health, Safety, And Morals.

Chapter 46 Weapons.

Section 46.03 Places Weapons Prohibited.

- (a) A person commits an offense if the person intentionally, knowingly, or recklessly possesses or goes with a firearm, illegal knife, club, or prohibited weapon listed in Section 46.05(a):
- (1) on the physical premises of a school or educational institution, any grounds or building on which an activity sponsored by a school or educational institution is being conducted, or a passenger transportation vehicle of a school or educational institution, whether the school or educational institution is public or private, unless pursuant to written regulations or written authorization of the institution;
 - (2) on the premises of a polling place on the day of an election or while early voting is in progress;
 - (3) on the premises of any government court or offices utilized by the court, unless pursuant to written regulations or written authorization of the court;

- (4) on the premises of a racetrack;
- (5) in or into a secured area of an airport; or
- (6) within 1,000 feet of premises the location of which is designated by the Texas Department of Criminal Justice as a place of execution under Article 43.19, Code of Criminal Procedure, on a day that a sentence of death is set to be imposed on the designated premises and the person received notice that:

(b)

(g) An offense under this section is a third degree felony.

Title 3 Punishments.

Chapter 12 Punishments.

SubChapter B Ordinary Misdemeanor Punishments.

Section 12.21 Class A Misdemeanor.

An individual adjudged guilty of a Class A misdemeanor shall be punished by:

- (1) a fine not to exceed \$4,000;
- (2) confinement in jail for a term not to exceed one year; or
- (3) both such fine and confinement.

Title 3 Punishments

Chapter 12 Punishments.

SubChapter C Ordinary Felony Punishments.

Section 12.34 Third Degree Felony Punishment.

- (a) An individual adjudged guilty of a felony of the third degree shall be punished by imprisonment in the Texas Department of Criminal Justice for any term of not more than 10 years or less than 2 years.
- (b) In addition to imprisonment, an individual adjudged guilty of a felony of the third degree may be punished by a fine not to exceed \$10,000.

Code of Alabama

Title 13A Criminal Code

Section 13A-11-50 Carrying concealed weapons

Except as otherwise provided in this Code, a person who carries concealed about his person a bowie knife or knife or instrument of like kind or description or a pistol or firearm of any other kind or an air gun shall, on conviction, be fined not less than \$50.00 nor more than \$500.00, and may also be imprisoned in the county jail or sentenced to hard labor for the county for not more than six months.

Florida Laws

Title XLVI.

Chapter 790 Weapons and Firearms.

Section 790.053 Open carrying of weapons.

- (1) Except as otherwise provided by law and in subsection (2), it is unlawful for any person to openly carry on or about his or her person any firearm or electric weapon or device. It is not a violation of this section for a person licensed to carry a concealed firearm as provided in s. 790.06(1), and who is lawfully carrying a firearm in a concealed manner, to briefly and openly display the firearm to the ordinary sight of another person, unless the firearm is intentionally displayed in an angry or threatening manner, not in necessary self-defense.
- (2) A person may openly carry, for purposes of lawful self-defense:
 - (a) A self-defense chemical spray.
 - (b) A nonlethal stun gun or dart-firing stun gun or other nonlethal electric weapon or device that is designed solely for defensive purposes.
- (3) Any person violating this section commits a misdemeanor of the second degree, punishable as provided in s. 775.082 or s. 775.083.

Title XLVI

Chapter 775 Definitions; General Penalties; Registration of Criminals.

Section 775.082 Penalties; applicability of sentencing structures; mandatory minimum sentences for certain reoffenders previously released from prison.

- (3) A person who has been convicted of any other designated felony may be punished as follows:
 - (c) For a felony of the second degree, by a term of imprisonment not exceeding 15 years.

Title XLVI

Chapter 775 Definitions; General Penalties; Registration of Criminals.

Section 775.083 Fines.

- (1) A person who has been convicted of an offense other than a capital felony may be sentenced to pay a fine in addition to any punishment described in s. 775.082; when specifically authorized by statute, he may be sentenced to pay a fine in lieu of any punishment described in s. 775.082. A person who has been convicted of a noncriminal violation may be sentenced to pay a fine. Fines for designated crimes and for noncriminal violations shall not exceed:
- (a) \$15,000, when the conviction is of a life felony.
 - (b) \$10,000, when the conviction is of a felony of the first or second degree.
 - (c) \$5,000, when the conviction is of a felony of the third degree.

Georgia Code

Crimes and Offenses.

Title 16.

Section 16-11-126

- (a) A person commits the offense of carrying a concealed weapon when such person knowingly has or carries about his or her person, unless in an open manner and fully exposed to view, any bludgeon, metal knuckles, firearm, knife designed for the purpose of offense and defense, or any other dangerous or deadly weapon or instrument of like character outside of his or her home or place of business, except as permitted under this Code section.
- (b) Upon conviction of the offense of carrying a concealed weapon, a person shall be punished as follows:
 - (1) For the first offense, he or she shall be guilty of a misdemeanor; and
 - (2) For the second offense, and for any subsequent offense, he or she shall be guilty of a felony and, upon conviction thereof, shall be imprisoned for not less than two years and not more than five years.
- (c) This Code section shall not permit, outside of his or her home, motor vehicle, or place of business, the concealed carrying of a pistol, revolver, or concealable firearm by any person unless that person has on his or her person a valid license issued under Code Section 16-11-129 and the pistol, revolver, or firearm may only be carried in a shoulder holster, waist belt holster, any other holster, hipgrip, or any other similar device, in which event the weapon may be concealed by the person's clothing, or a handbag, purse, attache case, briefcase, or other closed container. Carrying on the person in a concealed manner other than as provided in this subsection shall not be permitted and shall be a violation of this Code section.
- (d) This Code section shall not forbid the transportation of any firearm by a person who is not among those enumerated as ineligible for a license under Code Section 16-11-129, provided the firearm is enclosed in a case, unloaded, and separated from its ammunition. This Code section shall not forbid any person who is not among those enumerated as ineligible for a license under Code Section 16-11-129 from transporting a loaded firearm in any private passenger motor vehicle in an open manner and fully exposed to view or in the glove

compartment, console, or similar compartment of the vehicle; provided, however, that any person in possession of a valid permit issued pursuant to Code Section 16-11-129 may carry a handgun in any location in a motor vehicle.

- (e) On and after October 1, 1996, a person licensed to carry a handgun in any state whose laws recognize and give effect within such state to a license issued pursuant to this part shall be authorized to carry a handgun in this state, but only while the licensee is not a resident of this state; provided, however, that such licenseholder shall carry the handgun in compliance with the laws of this state.

D
P
U

Code of Virginia

Title 18.2: Crimes And Offenses Generally.

Chapter 7: Crimes Involving Health And Safety.

§ 18.2-287.4 Carrying loaded firearms in public areas prohibited; penalty

It shall be unlawful for any person to carry a loaded

- (a) semi-automatic center-fire rifle or pistol that expels single or multiple projectiles by action of an explosion of a combustible material and is equipped at the time of the offense with a magazine that will hold more than 20 rounds of ammunition or designed by the manufacturer to accommodate a silencer or equipped with a folding stock or
- (b) shotgun with a magazine that will hold more than seven rounds of the longest ammunition for which it is chambered on or about his person on any public street, road, alley, sidewalk, public right-of-way, or in any public park or any other place of whatever nature that is open to the public in the Cities of Alexandria, Chesapeake, Fairfax, Falls Church, Newport News, Norfolk, Richmond, or Virginia Beach or in the Counties of Arlington, Fairfax, Henrico, Loudoun, or Prince William.

The provisions of this section shall not apply to law-enforcement officers, licensed security guards, military personnel in the performance of their lawful duties, or any person having a valid concealed handgun permit or to any person actually engaged in lawful hunting or lawful recreational shooting activities at an established shooting range or shooting contest. Any person violating the provisions of this section shall be guilty of a Class 1 misdemeanor.

Title 18.2 Crimes And Offenses Generally.

Chapter 7 Crimes Involving Health And Safety.

§ 18.2-308 Personal protection; carrying concealed weapons; when lawful to carry; penalty.

- A. If any person carries about his person, hidden from common observation,
- B. This section shall not apply to any person while in his own place of abode or the curtilage thereof.

Title 18.2: Crimes And Offenses Generally.

Chapter 7: Crimes Involving Health And Safety.

§ 18.2-283.1 Carrying weapon into courthouse.

It shall be unlawful for any person to possess in or transport into any courthouse in this Commonwealth any (i) gun or other weapon designed or intended to propel a missile or projectile of any kind, (ii) frame, receiver, muffler, silencer, missile, projectile or ammunition designed for use with a dangerous weapon and (iii) any other dangerous weapon, including explosives, stun weapons as defined in § 18.2-308.1, and those weapons specified in subsection A of § 18.2-308. Any such weapon shall be subject to seizure by a law-enforcement officer. A violation of this section is punishable as a Class 1 misdemeanor.

The provisions of this section shall not apply to any police officer, sheriff, law-enforcement agent or official, conservation police officer, conservator of the peace, magistrate, court officer, judge, or city or county treasurer while in the conduct of such person's official duties.

Title 18.2 Crimes And Offenses Generally.

Chapter 7 Crimes Involving Health And Safety.

§ 18.2-287.01 Carrying weapon in air carrier airport terminal.

It shall be unlawful for any person to possess or transport into any air carrier airport terminal in the Commonwealth any (i) gun or other weapon designed or intended to propel a missile or projectile of any kind, (ii) frame, receiver, muffler, silencer, missile, projectile or ammunition designed for use with a dangerous weapon, and (iii) any other dangerous weapon, including explosives, stun weapons as defined in § 18.2-308.1, and those weapons specified in subsection A of § 18.2-308. Any such weapon shall be subject to seizure by a law-enforcement officer. A violation of this section is punishable as a Class 1 misdemeanor. Any weapon possessed or transported in violation of this section shall be forfeited to the Commonwealth and disposed of as provided in subsection A of § 18.2-308.

Title 18.2 Crimes And Offenses Generally.

Chapter 1 In General.

§ 18.2-11 Punishment for conviction of misdemeanor.

The authorized punishments for conviction of a misdemeanor are:

(a) For Class 1 misdemeanors, confinement in jail for not more than twelve months and a fine of not more than \$2,500, either or both.

(b) For Class 2 misdemeanors, confinement in jail for not more than six months and a fine of not more than \$1,000, either or both.

(c) For Class 3 misdemeanors, a fine of not more than \$500.

(d) or Class 4 misdemeanors, a fine of not more than \$250.

For a misdemeanor offense prohibiting proximity to children as described in subsection A of § 18.2-370.2, the sentencing court is authorized to impose the punishment set forth in subsection B of that section in addition to any other penalty provided by law.

North Carolina

Chapter 14 Criminal Law.

§ 14-269 Carrying concealed weapons.

- (a) It shall be unlawful for any person willfully and intentionally to carry concealed about his person any bowie knife, dirk, dagger, slung shot, loaded cane, metallic knuckles, razor, shurikin, stun gun, or other deadly weapon of like kind, except when the person is on the person's own premises.
- (a1) It shall be unlawful for any person willfully and intentionally to carry concealed about his person any pistol or gun except in the following circumstances:
- (1) The person is on the person's own premises.
 - (2) The deadly weapon is a handgun, the person has a concealed handgun permit issued in accordance with Article 54B of this Chapter or considered valid under G.S. 14-415.24, and the person is carrying the concealed handgun in accordance with the scope of the concealed handgun permit as set out in G.S. 14-415.11(c).
 - (3) The deadly weapon is a handgun and the person is a military permittee as defined under G.S. 14-415.10(2a) who provides to the law enforcement officer proof of deployment as required under G.S. 14-415.11(a).
- (b) This prohibition shall not apply to the following persons:
- (1) Officers and enlisted personnel of the Armed Forces of the United States when in discharge of their official duties as such and acting under orders requiring them to carry arms and weapons;
 - (2) Civil and law enforcement officers of the United States;
 - (3) Officers and soldiers of the militia and the National Guard when called into actual service;
 - (4) Officers of the State, or of any county, city, town, or company police agency charged with the execution of the laws of the State, when acting in the discharge of their official duties;

- (4a) Any person who is a district attorney, an assistant district attorney, or an investigator employed by the office of a district attorney and who has a concealed handgun permit issued in accordance with Article 54B of this Chapter or considered valid under G.S. 14-415.24; provided that the person shall not carry a concealed weapon at any time while in a courtroom or while consuming alcohol or an unlawful controlled substance or while alcohol or an unlawful controlled substance remains in the person's body. The district attorney, assistant district attorney, or investigator shall secure the weapon in a locked compartment when the weapon is not on the person of the district attorney, assistant district attorney, or investigator;
- (4b) Any person who meets all of the following conditions:
- a. Is a qualified retired law enforcement officer as defined in G.S. 14-415.10.
 - b. Is the holder of a concealed handgun permit in accordance with Article 54B of this Chapter.
 - c. Is certified by the North Carolina Criminal Justice Education and Training Standards Commission pursuant to G.S. 14-415.26;
- (4c) Detention personnel or correctional officers employed by the State or a unit of local government who park a vehicle in a space that is authorized for their use in the course of their duties may transport a firearm to the parking space and store that firearm in the vehicle parked in the parking space, provided that: (i) the firearm is in a closed compartment or container within the locked vehicle, or (ii) the firearm is in a locked container securely affixed to the vehicle;
- (5) Sworn law-enforcement officers, when off-duty, provided that an officer does not carry a concealed weapon while consuming alcohol or an unlawful controlled substance or while alcohol or an unlawful controlled substance remains in the officer's body;
- (6) State probation or parole certified officers, when off-duty, provided that an officer does not carry a concealed weapon while consuming alcohol or an unlawful controlled substance or while alcohol or an unlawful controlled substance remains in the officer's body.
- (b1) It is a defense to a prosecution under this section that:
- (1) The weapon was not a firearm;

- (2) The defendant was engaged in, or on the way to or from, an activity in which he legitimately used the weapon;
 - (3) The defendant possessed the weapon for that legitimate use; and
 - (4) The defendant did not use or attempt to use the weapon for an illegal purpose. The burden of proving this defense is on the defendant.
- (b2) It is a defense to a prosecution under this section that:
- (1) The deadly weapon is a handgun;
 - (2) The defendant is a military permittee as defined under G.S. 14-415.10(2a); and
 - (3) The defendant provides to the court proof of deployment as defined under G.S. 14-415.10(3a).
- (c) Any person violating the provisions of subsection (a) of this section shall be guilty of a Class 2 misdemeanor. Any person violating the provisions of subsection (a1) of this section shall be guilty of a Class 2 misdemeanor for the first offense. A second or subsequent offense is punishable as a Class I felony.
- (d) This section does not apply to an ordinary pocket knife carried in a closed position. As used in this section, "ordinary pocket knife" means a small knife, designed for carrying in a pocket or purse, that has its cutting edge and point entirely enclosed by its handle, and that may not be opened by a throwing, explosive, or spring action.

Article 54B.

Concealed Handgun Permit.

§ 14-415.10: Definitions.

The following definitions apply to this Article:

- (1) Carry a concealed handgun. The term includes possession of a concealed handgun.
- (1a) Deployed or deployment. Any military duty that removes a military permittee from the permittee's county of residence during which time the permittee's permit expires or will expire.

- (2) Handgun. A firearm that has a short stock and is designed to be held and fired by the use of a single hand.

(2a) Military permittee. A person who holds a permit who is also a member of the Armed Forces of the United States, the reserve components of the Armed Forces of the United States, the North Carolina Army National Guard, or the North Carolina Air National Guard.

- (3) Permit. A concealed handgun permit issued in accordance with the provisions of this Article.

(3a) Proof of deployment. A copy of the military permittee's deployment orders or other written notification from the permittee's command indicating the start and end date of deployment and that orders the permittee to travel outside the permittee's county of residence.

- (4) Qualified former sworn law enforcement officer. An individual who retired from service as a law enforcement officer with a local, State, campus police, or company police agency in North Carolina, other than for reasons of mental disability, who has been retired as a sworn law enforcement officer two years or less from the date of the permit application, and who satisfies all of the following:

a. Immediately before retirement, the individual was a qualified law enforcement officer with a local, State, or company police agency in North Carolina.

b. The individual has a nonforfeitable right to benefits under the retirement plan of the local, State, or company police agency as a law enforcement officer; or has 20 or more aggregate years of law enforcement service and has retired from a company police agency that does not have a retirement plan; or has 20 or more aggregate years of part-time or auxiliary law enforcement service.

c. The individual is not prohibited by State or federal law from receiving a firearm.

- (4a) Qualified retired law enforcement officer. – An individual who meets all of the following qualifications:

a. Retired in good standing from service with a public agency located in the United States as a law enforcement officer, other than for reasons of mental instability.

b. Prior to retirement, was authorized by law to engage in or supervise the prevention, detection, investigation, or prosecution of, or the incarceration of, any person for any violation of law, and had statutory powers of arrest.

- c. Prior to retirement, was regularly employed as a law enforcement officer for a total of 15 years or more, or retired after completing probationary periods of service due to a service-connected disability, as determined by the agency.
 - d. Has a vested right to benefits under the retirement plan of the agency.
- (4b) Qualified retired probation or parole certified officer. – An individual who retired from service as a State probation or parole certified officer, other than for reasons of mental disability, who has been retired as a probation or parole certified officer two years or less from the date of the permit application and who meets all of the following criteria:
- a. Immediately before retirement, the individual met firearms training standards of the Division of Adult Correction of the Department of Public Safety and was authorized by the Division of Adult Correction of the Department of Public Safety to carry a handgun in the course of duty.
 - b. The individual retired in good standing and was never a subject of a disciplinary action by the Division of Adult Correction of the Department of Public Safety that would have prevented the individual from carrying a handgun.
 - c. The individual has a vested right to benefits under the Teachers' and State Employees' Retirement System of North Carolina established under Article 1 of Chapter 135 of the General Statutes.
 - d. The individual is not prohibited by State or federal law from receiving a firearm.
- (5) Qualified sworn law enforcement officer. – A law enforcement officer employed by a local, State, campus police, or company police agency in North Carolina who satisfies all of the following:
- a. The individual is authorized by the agency to carry a handgun in the course of duty.
 - b. The individual is not the subject of a disciplinary action by the agency that prevents the carrying of a handgun.
 - c. The individual meets the requirements established by the agency regarding handguns.

§ 14-415.11: Permit to carry concealed handgun; scope of permit.

- (a) Any person who has a concealed handgun permit may carry a concealed handgun unless otherwise specifically prohibited by law. The person shall carry the permit together with valid identification whenever the person is carrying a concealed handgun, shall disclose to

any law enforcement officer that the person holds a valid permit and is carrying a concealed handgun when approached or addressed by the officer, and shall display both the permit and the proper identification upon the request of a law enforcement officer. In addition to these requirements, a military permittee whose permit has expired during deployment may carry a concealed handgun during the 90 days following the end of deployment and before the permit is renewed provided the permittee also displays proof of deployment to any law enforcement officer.

(b) The sheriff shall issue a permit to carry a concealed handgun to a person who qualifies for a permit under G.S. 14-415.12. The permit shall be valid throughout the State for a period of five years from the date of issuance.

(c) Except as provided in G.S. 14-415.27, a permit does not authorize a person to carry a concealed handgun in any of the following:

- (1) Areas prohibited by G.S. 14-269.2, 14-269.3, and 14-277.2.
- (2) Areas prohibited by G.S. 14-269.4, except as allowed under G.S. 14-269.4(6).
- (3) In an area prohibited by rule adopted under G.S. 120-32.1.
- (4) In any area prohibited by 18 U.S.C. § 922 or any other federal law.
- (5) In a law enforcement or correctional facility.
- (6) In a building housing only State or federal offices.
- (7) In an office of the State or federal government that is not located in a building exclusively occupied by the State or federal government.
- (8) On any private premises where notice that carrying a concealed handgun is prohibited by the posting of a conspicuous notice or statement by the person in legal possession or control of the premises.

(c1) Any person who has a concealed handgun permit may carry a concealed handgun on the grounds or waters of a park within the State Parks System as defined in G.S. 113-44.9.

(c2) It shall be unlawful for a person, with or without a permit, to carry a concealed handgun while consuming alcohol or at any time while the person has remaining in the person's body any alcohol or in the person's blood a controlled substance previously consumed, but a person does not violate this condition if a controlled substance in the person's blood was

lawfully obtained and taken in therapeutically appropriate amounts or if the person is on the person's own property.

- (c3) As provided in G.S. 14-269.4(5), it shall be lawful for a person to carry any firearm openly, or to carry a concealed handgun with a concealed carry permit, at any State-owned rest area, at any State-owned rest stop along the highways, and at any State-owned hunting and fishing reservation.
- (d) A person who is issued a permit shall notify the sheriff who issued the permit of any change in the person's permanent address within 30 days after the change of address. If a permit is lost or destroyed, the person to whom the permit was issued shall notify the sheriff who issued the permit of the loss or destruction of the permit. A person may obtain a duplicate permit by submitting to the sheriff a notarized statement that the permit was lost or destroyed and paying the required duplicate permit fee.

§ 14-415.24. Reciprocity; out-of-state handgun permits.

- (a) A valid concealed handgun permit or license issued by another state is valid in North Carolina.
- (b) Repealed by Session Laws 2011-268, s. 22(a), effective December 1, 2011.
- (c) Every 12 months after the effective date of this subsection, the Department of Justice shall make written inquiry of the concealed handgun permitting authorities in each other state as to: (i) whether a North Carolina resident may carry a concealed handgun in their state based upon having a valid North Carolina concealed handgun permit and (ii) whether a North Carolina resident may apply for a concealed handgun permit in that state based upon having a valid North Carolina concealed handgun permit. The Department of Justice shall attempt to secure from each state permission for North Carolina residents who hold a valid North Carolina concealed handgun permit to carry a concealed handgun in that state, either on the basis of the North Carolina permit or on the basis that the North Carolina permit is sufficient to permit the issuance of a similar license or permit by the other state.

§ 14-415.26. Certification of qualified retired law enforcement officers.

- (a) In lieu of obtaining a permit under this Article, a qualified retired law enforcement officer may apply to the North Carolina Criminal Justice Education and Training Standards Commission for certification. The application shall include all of the following:

- (1) Verification of completion of the firearms qualification criteria established by the Commission.
 - (2) Photographic identification indicating retirement status issued by the agency from which the applicant retired from service.
 - (3) Any other application information required by the Commission.
- (b) The Commission shall include with the certification a notice of the limitations applicable under federal or State law to the concealed carry of firearms in this State. The failure to receive a notification under this subsection shall not be a defense to any offense or violation of applicable State or federal laws.
- (b1) The Commission shall coordinate with local and State law enforcement officers and with the community college system to provide multiple firearms qualification sites throughout the State where a qualified retired law enforcement officer may satisfy the firearms qualification criteria required for certification under this section.
- (c) The Commission shall not incur any civil or criminal liability as the result of the performance of its duties under this section.
- (d) It shall be unlawful for an applicant, or any person assisting an applicant, to make a willful and intentional misrepresentation on any form or application submitted to the Commission. A violation of this subsection shall be a Class 2 misdemeanor, and shall result in the immediate revocation of any certification issued by the Commission. A person convicted under this subsection shall be ineligible for certification under this section, or from obtaining a concealed carry permit under State law.
- (e) This section shall not exempt any individual engaged in the private protective services profession in this State from fulfilling the registration and training requirements in Chapter 74C of the General Statutes.

Chapter 14 Criminal Law.

§ 14-3 Punishment of misdemeanors, infamous offenses, offenses committed in secrecy and malice, or with deceit and intent to defraud, or with ethnic animosity..

- (2) If that maximum punishment is more than 30 days but not more than six months imprisonment, it is a Class 2 misdemeanor;

Criminal Code of Canada. Criminal Code (R.S.C., 1985, c. C-46)

- 1 Short Title
- 2 Interpretation

Definitions In this Act,

“weapon”

“weapon” means any thing used, designed to be used or intended for use

- (a) in causing death or injury to any person, or
- (b) for the purpose of threatening or intimidating any person

and, without restricting the generality of the foregoing, includes a firearm;

Part II: Offences Against Public Order

Section 77: Endangering safety of aircraft or airport

Every one who

- (a) on board an aircraft in flight, commits an act of violence against a person that is likely to endanger the safety of the aircraft,
- (b) using a weapon, commits an act of violence against a person at an airport serving international civil aviation that causes or is likely to cause serious injury or death and that endangers or is likely to endanger safety at the airport,
 - (c) causes damage to an aircraft in service that renders the aircraft incapable of flight or that is likely to endanger the safety of the aircraft in flight,
- (d) places or causes to be placed on board an aircraft in service anything that is likely to cause damage to the aircraft, that will render it incapable of flight or that is likely to endanger the safety of the aircraft in flight,
 - (e) causes damage to or interferes with the operation of any air navigation facility where the damage or interference is likely to endanger the safety of an aircraft in flight,

(f) using a weapon, substance or device, destroys or causes serious damage to the facilities of an airport serving international civil aviation or to any aircraft not in service located there, or causes disruption of services of the airport, that endangers or is likely to endanger safety at the airport, or

(g) endangers the safety of an aircraft in flight by communicating to any other person any information that the person knows to be false,

is guilty of an indictable offence and liable to imprisonment for life.

Part III: Firearms and Other Weapons

90. - Carrying concealed weapon

(1) Every person commits an offence who carries a weapon, a prohibited device or any prohibited ammunition concealed, unless the person is authorized under the Firearms Act to carry it concealed.

Marginal note: Punishment

(2) Every person who commits an offence under subsection (1)

(a) is guilty of an indictable offence and liable to imprisonment for a term not exceeding five years; or

(b) is guilty of an offence punishable on summary conviction.

Firearms Act (S.C., 1995, c. C-39)

Section 19 Transporting and using prohibited firearms or restricted firearms

- (1) An individual who holds a licence authorizing the individual to possess prohibited firearms or restricted firearms may be authorized to transport a particular prohibited firearm or restricted firearm between two or more specified places for any good and sufficient reason, including, without restricting the generality of the foregoing,
- (a) for use in target practice, or a target shooting competition, under specified conditions or under the auspices of a shooting club or shooting range that is approved under section 29;
 - (a.1) to provide instructions in the use of firearms as part of a restricted firearms safety course that is approved by the federal Minister; or
 - (b) if the individual
 - (i) changes residence,
 - (ii) wishes to transport the firearm to a peace officer, firearms officer or chief firearms officer for registration or disposal in accordance with this Act or Part III of the Criminal Code,
 - (iii) wishes to transport the firearm for repair, storage, sale, exportation or appraisal, or
 - (iv) wishes to transport the firearm to a gun show.

Marginal note: Exception for prohibited firearms other than prohibited handguns

- (2) Notwithstanding subsection (1), an individual may not be authorized to transport a prohibited firearm, other than a handgun referred to in subsection 12(6.1), under that subsection, except for the purposes referred to in paragraph (1)(b).

Marginal note: Non-residents

- (3) A non-resident may be authorized to transport a particular restricted firearm between specified places in accordance with sections 35 and 35.1.

Carrying restricted firearms and pre-February 14, 1995 handguns

Section 20:

An individual who holds a licence authorizing the individual to possess restricted firearms or handguns referred to in subsection 12(6.1) (pre-December 1, 1998 handguns) may be authorized to possess a particular restricted firearm or handgun at a place other than the place at which it is authorized to be possessed if the individual needs the particular restricted firearm or handgun

- (a) to protect the life of that individual or of other individuals; or
- (b) for use in connection with his or her lawful profession or occupation.

Authorizations to Carry Restricted Firearms and Certain Handguns Regulations

(SOR/98-207)

2. For the purpose of section 20 of the Act, the circumstances in which an individual needs restricted firearms or prohibited handguns to protect the life of that individual or of other individuals are where
 - (a) the life of that individual, or other individuals, is in imminent danger from one or more other individuals;
 - (b) police protection is not sufficient in the circumstances; and
 - (c) the possession of a restricted firearm or prohibited handgun can reasonably be justified for protecting the individual or other individuals from death or grievous bodily harm.
3. For the purpose of section 20 of the Act, the circumstances in which an individual needs restricted firearms or prohibited handguns for use in connection with his or her lawful profession or occupation are where
 - (a) the individual's principal activity is the handling, transportation or protection of cash, negotiable instruments or other goods of substantial value, and firearms are required for the purpose of protecting his or her life or the lives of other individuals in the course of that handling, transportation or protection activity;
 - (b) the individual is working in a remote wilderness area and firearms are required for the protection of the life of that individual or of other individuals from wild animals; or

- (c) the individual is engaged in the occupation of trapping in a province and is licensed or authorized and trained as required by the laws of the province.
4. A chief firearms officer shall not issue to an individual an authorization to carry a particular restricted firearm or prohibited handgun that is needed in the circumstances described in section 2 or paragraph 3(a) unless the chief firearms officer determines that
- (a) the individual has successfully completed training in firearms proficiency and the use of force that is appropriate for using the firearm in those circumstances; and
 - (b) the firearm is appropriate in those circumstances.

Authorizations to Transport Restricted Firearms and Prohibited Firearms Regulations

(SOR/98-206)

1. In these Regulations, “Act” means the Firearms Act.
- 1.1 A chief firearms officer may issue to an individual an authorization to transport if the chief firearms officer determines that the transportation of a restricted firearm or prohibited firearm, as the case may be, between two or more specified places will not pose a threat to the safety of the individual or any other individual.

Manner of Application

- 1.2 For the purposes of subsection 54(1) of the Act, an application for an authorization to transport a restricted firearm or prohibited firearm made by an individual, other than a non-resident, who holds a licence and a registration certificate for the firearm or by a non-resident may, in addition to being made in the prescribed form, be made by telephone by either speaking to a person or to an interactive voice response system.

Criminal Justice Act 2003

Schedule 21: Determination of minimum term in relation to mandatory life sentence

Interpretation

1. In this Schedule “child” means a person under 18 years;...
2. Section 28 of the Crime and Disorder Act 1998 (c....
3. For the purposes of this Schedule an offence is aggravated...

5A.(1) If ...

- | |
|--|
| <ol style="list-style-type: none"> (a) the case does not fall within paragraph 4(1) or 5(1), (b) the offence falls within sub-paragraph (2), and, (c) the offender was aged 18 or over when the offender committed the offence, the offence is normally to be regarded as sufficiently serious for the appropriate starting point, in determining the minimum term, to be 25 years. <p>(2) The offence falls within this sub-paragraph if the offender took a knife or other weapon to the scene intending to</p> <ol style="list-style-type: none"> (a) commit any offence, or (b) have it available to use as a weapon, and used that knife or other weapon in committing the murder. |
|--|
6. If the offender was aged 18 or over when he...
 7. If the offender was aged under 18 when he committed...

Criminal Justice Act 1988

Part XI: Miscellaneous

Articles with blades or points and offensive weapons

139 Offence of having article with blade or point in public place.

- (1) Subject to subsections (4) and (5) below, any person who has an article to which this section applies with him in a public place shall be guilty of an offence.
- (2) Subject to subsection (3) below, this section applies to any article which has a blade or is sharply pointed except a folding pocketknife.
- (3) This section applies to a folding pocketknife if the cutting edge of its blade exceeds 3 inches.
- (4) It shall be a defence for a person charged with an offence under this section to prove that he had good reason or lawful authority for having the article with him in a public place.
- (5) Without prejudice to the generality of subsection (4) above, it shall be a defence for a person charged with an offence under this section to prove that he had the article with him...
 - (a) for use at work;
 - (b) for religious reasons; or
 - (c) as part of any national costume.
- (6) A person guilty of an offence under subsection (1) above shall be liable-
 - (a) on summary conviction, to imprisonment for a term not exceeding six months, or a fine not exceeding the statutory maximum, or both;
 - (b) on conviction on indictment, to imprisonment for a term not exceeding years, or a fine, or both.
- (7) In this section “public place” includes any place to which at the material time the public have or are permitted access, whether on payment or otherwise.
- (8) This section shall not have effect in relation to anything done before it comes into force.

Part XI: Miscellaneous**139A** Offence of having article with blade or point (or offensive weapon) on school premises.

- (1) Any person who has an article to which section 139 of this Act applies with him on school premises shall be guilty of an offence.
- (2) Any person who has an offensive weapon within the meaning of section 1 of the Prevention of Crime Act 1953 with him on school premises shall be guilty of an offence.
- (3) It shall be a defence for a person charged with an offence under subsection (1) or (2) above to prove that he had good reason or lawful authority for having the article or weapon with him on the premises in question.
- (4) Without prejudice to the generality of subsection (3) above, it shall be a defence for a person charged with an offence under subsection (1) or (2) above to prove that he had the article or weapon in question with him...
 - (a) for use at work,
 - (b) for educational purposes,
 - (c) for religious reasons, or
 - (d) as part of any national costume.
- (5) A person guilty of an offence
 - (a) under subsection (1) above shall be liable...
 - (i) on summary conviction to imprisonment for a term not exceeding six months, or a fine not exceeding the statutory maximum, or both;
 - (ii) on conviction on indictment, to imprisonment for a term not exceeding four years, or a fine, or both;
 - (b) under subsection (2) above shall be liable...
 - (i) on summary conviction, to imprisonment for a term not exceeding six months, or a fine not exceeding the statutory maximum, or both;
 - (ii) on conviction on indictment, to imprisonment for a term not exceeding four years, or a fine, or both.
- (6) In this section and section 139B, "school premises" means land used for the purposes of a school excluding any land occupied solely as a dwelling by a person employed at

the school; and “school” has the meaning given by section 4 of the Education Act 1996.

- (7) In the application of this section to Northern Ireland
- (a) the reference in subsection (2) above to section 1 of the Prevention of Crime Act 1953 is to be construed as a reference to Article 22 of the Public Order (Northern Ireland) Order 1987; and
 - (b) the reference in subsection (6) above to section 4 of the Education Act 1996 is to be construed as a reference to Article 2(2) of the Education and Libraries (Northern Ireland) Order 1986.

Firearms Act 1968

Section 19 Carrying firearm in a public place.
--

A person commits an offence if, without lawful authority or reasonable excuse (the proof whereof lies on him) he has with him in a public place

- (a) a loaded shot gun,
- (b) an air weapon (whether loaded or not),
- (c) any other firearm (whether loaded or not) together with ammunition suitable for use in that firearm, or
- (d) an imitation firearm.

Part III: Law Enforcement and Punishment of Offences

Section 51A Minimum sentence for certain offences under s.5

(1) This section applies where

- (a) an individual is convicted of...
 - (i) an offence under section 5(1)(a), (ab), (aba), (ac), (ad), (ae), (af) or (c) of this Act, or
 - (ii) an offence under section 5(1A)(a) of this Act, or
 - (iii) an offence under any of the provisions of this Act listed in subsection (1A) in respect of a firearm or ammunition specified in section 5(1)(a), (ab), (aba), (ac), (ad), (ae), (af) or (c) or section 5(1A)(a) of this Act, and
- (b) the offence was committed after the commencement of this section and at a time when he was aged 16 or over.

Part I: Provisions as to Possession, Handling and Distribution of Weapons and Ammunition;
Prevention of Crime and Measures to Protect Public Safety

Prohibition of certain weapons and control of arms traffic

Section 5 Weapons subject to general prohibition.

- (1) A person commits an offence if, without the authority of the Defence Council, he has in his possession, or purchases or acquires, or manufactures, sells or transfers..
- (a) any firearm which is so designed or adapted that two or more missiles can be successively discharged without repeated pressure on the trigger;
 - (ab) any self-loading or pump-action other than one which is chambered for .22 rim-fire cartridges;
 - (aba) any firearm which either has a barrel less than 30 centimetres in length or is less than 60 centimetres in length overall, other than an air weapon,
 - (ac) any self-loading or pump-action smooth-bore gun which is chambered for .22 rim-fire cartridges and either has a barrel less than 24 inches in length or is less than 40 inches in length overall;
 - (ad) any smooth-bore revolver gun other than one which is chambered for 9mm. rim-fire cartridges ;
 - (ae) any rocket launcher, or any mortar, for projecting a stabilised missile, other than a launcher or mortar designed for line-throwing or pyrotechnic purposes or as signalling apparatus;
 - (af) any air rifle, air gun or air pistol which uses, or is designed or adapted for use with, a self-contained gas cartridge system;
 - (b) any weapon of whatever description designed or adapted for the discharge of any noxious liquid, gas or other thing; and
 - (c) any cartridge with a bullet designed to explode on or immediately before impact, any ammunition containing or designed or adapted to contain any such noxious thing as is mentioned in paragraph (b) above and, if capable of being used with a firearm of any description, any grenade, bomb (or other like missile), or rocket or shell designed to explode as aforesaid

(1A) Subject to section 5A of this Act, a person commits an offence if, without the authority of the Secretary of State, he has in his possession, or purchases or acquires, or sells or transfers....

- (a) any firearm which is disguised as another object;
- (b) any rocket or ammunition not falling within paragraph (c) of subsection (1) of this section which consists in or incorporates a missile designed to explode on or immediately before impact and is for military use;

Prevention of crime and preservation of public safety

Section 51A (1A) The provisions are....

- (a) section 16 (possession of firearm with intent to injure);
 - (b) section 16A (possession of firearm with intent to cause fear of violence);
 - (c) section 17 (use of firearm to resist arrest);
 - (d) section 18 (carrying firearm with criminal intent);
 - (e) section 19 (carrying a firearm in a public place);
 - (f) section 20(1)(trespassing in a building with firearm).
- (2) The court shall impose an appropriate custodial sentence (or order for detention) for a term of at least the required minimum term (with or without a fine) unless the court is of the opinion that there are exceptional circumstances relating to the offence or to the offender which justify its not doing so.

(3) Where an offence is found to have been committed over a period of two or more days, or at some time during a period of two or more days, it shall be taken for the purposes of this section to have been committed on the last of those days.

(4) In this section “appropriate custodial sentence (or order for detention)” means...

- (a) in relation to England and Wales...
 - (i) in the case of an offender who is aged 18 or over when convicted, a sentence of imprisonment, and
 - (ii) in the case of an offender who is aged under 18 at that time, a sentence of detention under section 91 of the Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000;

- (b) in relation to Scotland...
 - (i) in the case of an offender who is aged 21 or over when convicted, a sentence of imprisonment,
 - (ii) in the case of an offender who is aged under 21 at that time (not being an offender mentioned in sub-paragraph (iii)), a sentence of detention under section 207 of the Criminal Procedure (Scotland) Act 1995, and
 - (iii) in the case of an offender who is aged under 18 at that time and is subject to a supervision requirement, an order for detention under section 44, or sentence of detention under section 208, of that Act.
- (5) In this section “the required minimum term” means...
 - (a) in relation to England and Wales...
 - (i) in the case of an offender who was aged 18 or over when he committed the offence, five years, and
 - (ii) in the case of an offender who was under 18 at that time, three years, and
 - (b) in relation to Scotland...
 - (i) in the case of an offender who was aged 21 or over when he committed the offence, five years, and
 - (ii) in the case of an offender who was aged under 21 at that time, three years.

Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000

Section 91 Offenders under 18 convicted of certain serious offences: power to detain for specified period.

- (1) Subsection (3) below applies where a person aged under 18 is convicted on indictment of...
 - (a) an offence punishable in the case of a person aged 21 or over with imprisonment for 14 years or more, not being an offence the sentence for which is fixed by law; or
 - (b) an offence under section 14 of the M1Sexual Offences Act 1956 (indecent assault on a woman); or
 - (c) an offence under section 15 of that Act (indecent assault on a man) committed after 30th September 1997.
- (2) Subsection (3) below also applies where a person aged at least 14 but under 18 is convicted of an offence under...
 - (a) section 1 of the M2Road Traffic Act 1988 (causing death by dangerous driving); or
 - (b) section 3A of that Act (causing death by careless driving while under influence of drink or drugs).
- (3) If the court is of the opinion that none of the other methods in which the case may legally be dealt with is suitable, the court may sentence the offender to be detained for such period, not exceeding the maximum term of imprisonment with which the offence is punishable in the case of a person aged 21 or over, as may be specified in the sentence.
- (4) Subsection (3) above is subject to (in particular) sections 79 and 80 above.

Criminal Procedure (Scotland) Act 1995

Section 207 Detention of young offenders.
--

- (1) It shall not be competent to impose imprisonment on a person under 21 years of age.
- (2) Subject to of this Act and to subsections (3) and (4) below, a court may impose detention (whether by way of sentence or otherwise) on a person, who is not less than 16 but under 21 years of age, where but for subsection (1) above the court would have power to impose a period of imprisonment; and a period of detention imposed under this section on any person shall not be less than the minimum nor more than the maximum period of imprisonment which might otherwise have been imposed.
- (3) The court shall not under subsection (2) above impose detention on an offender unless it is of the opinion that no other method of dealing with him is appropriate; and the court shall state its reasons for that opinion, and, except in the case of the High Court, those reasons shall be entered in the record of proceedings.
- (3A) Subsections (2) and (3) above are subject to...
 - (a) section 51A(2) of the Firearms Act 1968 (minimum sentences for certain firearms offences); and
 - (b) section 29(8) of the Violent Crime Reduction Act 2006 (minimum sentence of detention for certain offences relating to dangerous weapons).]
- (4) To enable the court to form an opinion under subsection (3) above, it shall obtain from an officer of a local authority or otherwise such information as it can about the offender's circumstances; and it shall also take into account any information before it concerning the offender's character and physical and mental condition.
- (4A) In forming an opinion under subsection (3) above the court shall take into account its power to make a hospital direction in addition to imposing a period of detention.
- (4B) Subsections (4) and (4A) above apply to the forming of an opinion under the enactments mentioned in subsection (3A) above as they apply to the forming of an opinion under subsection (3) above.
- (5) A sentence of detention imposed under this section shall be a sentence of detention in a young offenders institution.

Section 208 Detention of children convicted on indictment.

(1) Subject to section 205 of this Act and subsection (3) below, where a child is convicted on indictment and the court is of the opinion that no other method of dealing with him is appropriate, it may sentence him to be detained for a period which it shall specify in the sentence; and the child shall during that period be liable to be detained in such place and on such conditions as the Secretary of State may direct.

(1A) Where the court imposes a sentence of detention on a child, the court must...

- (a) state its reasons for the opinion that no other method of dealing with the child is appropriate, and
- (b) have those reasons entered in the record of the proceedings.

Subsections (1) and (1A) above are subject to...

- (a) section 51A(2) of the Firearms Act 1968 (minimum sentences for certain firearms offences); and
 - (b) section 29(9) of the Violent Crime Reduction Act 2006 (minimum sentence of detention for certain offences relating to dangerous weapons).
- (3) If the child is under the age of 16 years, the power conferred by subsection (1) above shall not be exercisable in respect of a conviction for an offence under section 9(1) of the Antisocial Behaviour etc. (Scotland) Act 2004 .

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นามสกุล

ประวัติการศึกษา

นายเดชาชัย อินทรมณี

นิเทศศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปีการศึกษา 2552-2553

ใบอนุญาตให้เป็นทนายความ เลขที่ 457/2555

DPU